

B. F. PARRY

MỘNG GIỚI ONIRIA

TẬP 3

CUỘC CHIẾN CỦA ÁC MỘNG

Tiểu thuyết phiêu lưu
Hoàng Anh dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

Cuộc chiến tranh giữa
Thiện mộng và Ác mộng
sắp bùng nổ...

đẩy mộng giới Oniria vào biển máu - lửa
và gián tiếp làm tê liệt hoàn toàn trí tưởng tượng
của người Trái đất.

Eliott, Katsia cùng những người bạn đang nỗ lực
hoàn thành sứ mệnh trong tình cảnh hỗn loạn này.
Nhưng sự đối trá và phản bội đã làm lung lạc
niềm tin sâu sắc nhất từ trước tới giờ của họ.

Thời gian không còn nhiều, và Elliott cần phải
tìm ra phương cách loại trừ đối thủ nguy hiểm nhất
của cậu: Quái vật.

Liệu nhóm phiến quân có duy trì được tinh đoàn kết
để giải cứu thành công cha của Elliott và thiết lập
hòa bình cho Oniria?

ISBN 978-604-56-8043-8

9 786045 680438

Giá: 103.000đ

Mộng giới - Tập 3

B. F. PARRY

MỘNG GIỚI ONIRIA

TẬP 3

CUỘC CHIẾN CỦA ÁC MỘNG

Tiểu thuyết phiêu lưu

Hoàng Anh dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

*Dành cho những ai hiểu được
tâm quan trọng của mơ ước, và
những người đã quên mất cách
thực hiện chúng.*

*Tặng người cha thân yêu của
tôi, người lẽ ra sẽ rất thích nếu
được tiếp tục theo dõi cuộc phiêu
lưu của Eliott.*

VUONG QUỐC ONIRIA
XỨ OZA-GORA ĐỘC LẬP

CÁC ĐIỀU LUẬT BẤT BIẾN

---

*Áp dụng cho tất cả các cư dân thường trú
và tạm trú của mộng giới*

1

Không cư dân Oniria nào được chiếm dụng
cát thần, dù là trực tiếp hay thông qua một
người khác.

2

Không cư dân Oniria nào được phép đi sang
hạ giới, dù với bất kỳ lý do nào.

3

Cuộc sống của một Mộng Chủ là ở hạ giới,
cuộc sống của một người xứ cát là ở Oza-Gora,
và của cư dân Oniria là ở Vương quốc Oniria.
Không gì có thể xâm phạm nguyên tắc này.

4

Không cư dân mộng giới nào được xâm hại đến
sự toàn vẹn về thể chất lẫn tinh thần của một
Mộng Chủ.

5

Không cư dân mộng giới nào được tìm cách gây
ảnh hưởng đến hoạt động của một Mộng Khách
với dụng ý cá nhân.

6

Các Mộng Chủ phải luôn sử dụng năng lực của
mình trong sự tôn trọng mộng giới cùng các cư
dân của nó.

7

Mộng Chủ phải đảm bảo giữ bí mật về sự tồn tại
của mộng giới đối với người hạ giới. Việc tiết lộ
sự tồn tại của mộng giới phải rất hãn hữu và chỉ
xảy ra khi có một nhu cầu cấp thiết.

8

Vua Cát có nhiệm vụ đảm bảo sự hoạt động
suôn sẻ của Mộng Khách và Mộng Chủ, bằng
mọi phương tiện mình có.

9

Các cư dân của Oniria và Oza-Gora tồn tại một cách độc lập và không được gây phương hại cho nhau.

10

Người cai quản Oniria được lựa chọn bởi các thần dân của mình và cũng là người bảo đảm các điều luật bất biến luôn được tôn trọng.

Lưu ý

Án lệ có đề cập đến những trường hợp khác nhau trong đó việc vi phạm các điều luật này có thể được dung thứ. Chẳng hạn, việc vi phạm dẫn quyền tự vệ chính đáng đã được chấp nhận nhiều lần để biện minh cho hành vi vi phạm các điều luật bất biến số bốn, năm và sáu.

Ngoài ra, tòa án của Vương quốc Oniria có toàn quyền quyết định các biện pháp trừng phạt được áp dụng cho người vi phạm, bao gồm cả các Mộng Chủ, bởi sự hiện diện của họ tại mộng giới buộc họ phải tuân thủ các điều luật bất biến này.

GIỜ UỐNG TRÀ

Ngài Bunch đang gặp vấn đề.

Ông bèn làm điều mình luôn luôn làm trong những hoàn cảnh tương tự: ngồi vào chiếc ghế bành cũ bọc thảm nằm đối diện lò sưởi, và tự rót cho mình một tách trà.

Hai mươi bảy năm trời tại vị, chưa bao giờ ông gặp một tình huống như thế này. Thế nhưng, cuộc sống của ngài giám đốc nhà tù nổi tiếng nhất và cũng an ninh vào bậc nhất của Oniria hoàn toàn không phải là một dòng sông dài êm ả. Ngày nào cũng có rắc rối, không lớn thì nhỏ, và ít nhiều khó tin. Với sự bình tĩnh và hiệu quả của mình, ngài Bunch luôn tìm ra giải pháp.

Nhưng vấn đề của ngày hôm nay đòi hỏi ông phải dành thời gian suy nghĩ.

Đó không phải là một lỗ hổng trong hệ thống an ninh. Mỏ Chết - biệt danh mà cư dân mạng giới đã đặt cho nhà tù của ông - cũng là nơi được xem như an toàn nhất vương quốc. Thậm chí còn an toàn hơn biệt xứ Ephialtis, nơi giam giữ các ác mộng.

Mọi Cửa Mật dẫn tới đây từ những địa điểm khác nhau trong vương quốc đều được trang bị một hệ thống khóa kép điều khiển tự động. Mọi cá nhân đặt chân tới đây - nhân viên nhà tù, người giao hàng, khách viếng thăm hoặc các phạm nhân mới - phải đi qua một chốt kiểm soát. Ở đó, họ bị lục soát kỹ lưỡng, và danh tính của họ được kiểm tra bằng cách phân tích nhanh ADN. Chỉ sau khi được cho qua, họ mới có thể bước vào phạm vi Mỏ. Quần áo, đồ nghề, thức ăn, tất cả đều bị khám xét nghiêm ngặt.

Bản thân Mỏ Chết chỉ có ba lối tiếp cận. Giếng mỏ chính được lắp thang máy dẫn xuống mạng lưới đường hầm trong lòng đất ở độ sâu từ gần ba trăm đến gần chín trăm mét. Hai lối vào khác là những giếng thông khí hẹp có gắn lớp lưới chắc chắn và được bảo vệ bằng bùa chú để ngăn cản sự xâm nhập của mọi sinh vật sống. Cả ba lối tiếp cận đều được canh gác hai tư trên hai tư bởi một nhóm lính gác trang bị vũ khí tận răng và được huấn luyện kỹ lưỡng, bao gồm hai pháp sư, một gã khổng lồ mười hai tấn và một con rồng canh cửa.

Chưa hết, khoảng một chục chuyên gia điều trí

Mộng giới ONIRIA

có nhiệm vụ xua đuổi những Mơng Khách từ hạ giới sang bằng cách làm cho họ hoa mắt với một bãi biển cát trắng hoặc những món ăn ngon lành của một nhà hàng ba sao.

Bên trong mạng lưới đường hầm được tổ chức theo cách thức rất đặc biệt, nhằm ngăn chặn mọi mưu toan vượt ngục. Mỗi tù nhân bị giam trong một buồng riêng biệt ở khu vực dành riêng cho anh ta. Những sinh vật có sức khỏe phi phàm và những quái thú dữ dẫn bị tống vào hành lang kim cương, nơi các vách tường vững chãi có thể chịu được những cú tấn công không ngừng nghỉ. Các pháp sư, quỷ lùn, tiên nữ hoặc phù thủy bị giam trong đường hầm urani, ở đó phóng xạ sẽ triệt tiêu mọi phép thuật. Còn với những cư dân thông thường, họ buộc phải cam chịu bầu không khí nặng trĩu của mỏ than: nguy cơ sụp đổ hoặc nổ tung luôn thường trực, làm nản lòng bất cứ kẻ nào toan tính đào lối vượt ngục.

Biện pháp để phòng sự thông đồng của quản ngục hoặc của nhân viên an ninh cũng đã được tính đến: đây kinh nghiệm và được tuyển chọn kỹ lưỡng, tất cả bọn họ đều được máy phát hiện nói dối kiểm tra ba lần mỗi tuần.

Không, ngài Bunch không e ngại chuyện tù nhân vượt ngục hay nổi loạn. Vấn đề ông đang gặp phải rất đơn giản: nhà tù bị thiếu chỗ. Gần như mọi buồng

giam đều đã có người, ông sắp sửa không thể tiếp nhận thêm những đợt ác mộng được ban ĐTD đưa tới hằng ngày.

Mỏ Chết đã trở thành nhà tù trung tâm của vương quốc Oniria từ trước khi nữ hoàng Dithilde lên ngôi và thành lập ban ĐTD. Vào thời đó, nhiệm vụ của nó là tiếp nhận những sinh vật hung dữ phạm tội và bị tòa án hoàng gia kết án. Sau này, khi ban ĐTD bắt đầu đẩy tất cả các ác mộng và bọn tội phạm tới biệt xứ Ephialtis, chức năng của Mỏ Chết được thay đổi đôi chút. Sigurim, trưởng ban ĐTD, đã cho đặt nhiều phòng thẩm vấn trong mỏ sắt. Đối với ngài Bunch, người luôn luôn nói thẳng bản chất sự việc, chúng không khác gì những căn phòng tra tấn. Vốn tính ôn hòa, ông giám đốc của nhà tù không thích phương pháp đó, nhưng ông không được trả lương để bình phẩm này nọ. Và ông cũng phải thừa nhận rằng các tù nhân “ngoan hiền” hơn hẳn sau khi được thẩm vấn, khiến cho công việc của ông dễ dàng hơn.

Tuy vậy, bốn ngày trước, nữ hoàng Dithilde đã tuyên bố chiến tranh với nước cộng hòa ác mộng - CHAM, và sự vận hành trơn tru của nhà tù cũng vì thế trở nên chệch choạc. Số lượt tù nhân đưa tới nhà tù tăng lên gấp bội, và ngài Bunch không biết phải tính toán như thế nào nữa. Ban ĐTD không còn trực xuất các ác mộng tới Ephialtis vì sợ rằng điều đó chỉ càng củng cố thêm lực lượng ủng hộ cho tổng thống

Mộng giới ONIRIA

kiêm nhà sáng lập CHAM, một con rồng ba đầu có tên là Quái vật. Kể từ bây giờ, dù là mới được tạo ra hay đào thoát khỏi Ephialtis nhờ Mơng Khách của mình, các ác mơng phải được nhốt vào Mỏ Chết. Đúng là khu mỏ này rất rộng lớn, nhưng vì tình trạng cấp bách, Bunch đã phải dùng đến những mỏ chưa được khai thác như bạc, vàng, mangan, phosphat, phôi mai...

Cứ cái đà này, rồi sẽ không còn một chỗ trống nào trong Mỏ Chết sau một tuần lễ nữa.

Bunch chỉ vừa mới chạm môi vào lớp nước trà nóng hổi thì chuông điện thoại réo vang.

- Marcus Heinz ở Cửa Mật số mười hai, thưa giám đốc. - Một giọng nói lạnh lút vang lên ở đầu dây bên kia. - Chúng tôi vừa mới phân tích ADN của một phạm nhân mới. Tôi nghĩ ngài cần được thông báo ch...

- Hẳn là ai? - Ngài Bunch hỏi.

- Phù thủy Tromar, thưa giám đốc.

Bàn tay của Bunch siết lại trên ống nghe điện thoại.

- Thưa giám đốc?

- Anh đã làm rất tốt khi thông báo cho tôi biết.

- Bunch đáp. - Tôi sẽ lập tức đến giếng số một. Tôi muốn ở đó khi hẳn vào thang máy. Thiết lập báo động cấp ba cho tôi.

Bunch gác máy và nhắm mắt lại.

Tromar. Một tù nhân quen mặt của Mỏ Chết. Một phù thủy có quyền năng vô song và đầu óc đáng sợ. Hắn có những năng lực mà ngay cả urani cũng không thể vô hiệu hóa hoàn toàn. Năng lực đáng gờm nhất của Tromar là khả năng gây ảo giác: hắn có thể thay đổi những gì mà người khác trông thấy, khiến người ta tin vào bất cứ điều gì, bất cứ ai. Năm mươi chín lần vượt ngục. Mười một vụ nổi loạn. Vô số vụ tấn công lính gác... Tromar là kỷ niệm tệ hại nhất của ngài Bunch trong suốt hai mươi bảy năm ông điều hành Mỏ Chết.

Ngài giám đốc mặc áo khoác, đội mũ lông và xỏ chân vào đôi ủng, trước khi hòa mình vào bầu không khí lạnh giá. Ông cúi đầu bước đi cho đỡ gió. Đôi chân đưa ông tới tòa nhà có giếng mỏ số một. Bất chấp đông gió, ông đứng bên ngoài tòa nhà, đôi mắt tìm kiếm đường chân trời, về phía Cửa Mật số mười hai. Đó là một trong số những Cửa Mật xa lối vào mỏ nhất, nằm phía bên kia của quả đồi tạo thành từ ba bãi chất thải khổng lồ. Để đến giếng số một, lính gác và tù nhân phải leo lên một xe lửa nhỏ chạy vòng qua hai quả đồi chất thải và đi xuyên quả đồi thứ ba nhờ một đường hầm ngắn. Chuyến đi kéo dài mười bảy phút. Ngài Bunch nhìn đồng hồ đeo tay. Ông đã rời khỏi cái lán của mình mười bốn phút trước. Cơ bắp của ông căng lên. Không lâu nữa, đầu máy xe lửa sẽ ló ra khỏi miệng hầm.

Mộng giới ONIRIA

Hai phút trôi qua. Vẫn không có gì. Ngài Bunch cảm thấy lo lắng. Một chiếc máy bay trực thăng ồn ào bay qua đầu ông, hướng về phía bãi chất thải, dọc theo đường ray. Nó đảo tới đảo lui giữa hai đầu đường hầm. Có chuyện gì vậy? Ngài Bunch vừa định ấn nút bộ đàm để gọi lính gác thì chuyển xe lửa lao ra từ trong lòng quả đồi chất thải. Ông thở phào nhẹ nhõm và chui vào trong tòa nhà.

Ngài Bunch đặt chân lên sân ga đúng lúc xe lửa dừng bánh. Đó là một đoàn tàu hơi nước tuyến một màu xám, giống như trong những bộ phim đen trắng. Người lái tàu cũng xám ngoét và mồ hôi đầm đìa. Anh ta chậm rãi chào ông giám đốc rồi bắt đầu xem xét phần phía trước của đầu máy.

- Có chuyện gì à? - Ngài Bunch hỏi với giọng bồn chồn.

- Có chất thải trên đường ray. - Người lái tàu giải thích, giọng rè rè như thể phát ra từ một cái máy hát cũ. - Chúng tôi đã đâm phải một cái gì đó. Tôi đã phải dọn dẹp một chút trước khi đi tiếp. Tôi đã đi một vòng kiểm tra máy móc, nhưng không thể thấy được thiệt hại trong bóng tối của đường hầm. Thế nên bây giờ tôi phải xem lại. Nhưng có vẻ như mọi chuyện đều ổn.

- Chất thải... - Bunch lặp lại, một bên lông mày nhướng lên.

- Đá sỏi ấy mà. - Người lái tàu nhún vai đáp. - Lúc

nào trong cái đường hầm đáng nguyên rủa đó chẳng có đất đá từ trên trần rơi xuống!

Tiếng kim loại nghiêng ken két khiến Bunch chú ý. Cánh cửa của toa xe duy nhất mở ra. Ông lui lại vài bước, người thẳng đuồn như một cây cột điện. Bốn lính gác bước xuống đứng phía trước, bốn lính gác khác bước xuống đứng phía sau. Một cách thuận thực, họ đứng cách đều nhau trên sân ga, sẵn sàng can thiệp. Một người đàn ông mặc áo chùng đen dài bước xuống giữa hai hàng lính. Làn da hắc ta trắng như sáp, hai tay bị khống chế bởi một cặp còng bằng urani. Chính là hắc ta. Tromar. Bunch run lên khi ánh mắt hai người giao nhau. Tromar đến đây trong tư thế của người chinh phục. Hắc rất tự tin. Hắc sung sướng khi được ở đây.

Hai quân ngục lôi gã phù thủy bước tới, và những tù nhân khác lần lượt bước xuống khỏi toa xe. Ba người đàn ông mà phân tích ADN đã cho thấy không sở hữu năng lực khác thường nào. Một trong số họ bước đi một cách khó nhọc. Anh ta được đỡ bởi cánh tay lạnh của người tù thứ hai, đầu đội khăn xếp, cánh tay còn lại nằm thông thượt bên cạnh sườn. Hai thương binh. Người tù thứ ba không có gì đặc biệt. Cả ba người tù sẽ được đưa vào những phòng giam mới toanh trong mỏ bạc. Mỏ than đã đầy.

Các tù nhân đi ngang qua trước mặt ngài Bunch, và người bị thọt chân ngẩng đầu lên. Máu trong người

ông giám đốc nhà tù đông cứng lại. Không thể nào! Ông bước qua hàng lính gác, vội vã đến gần nhóm tù nhân. Bằng một cử chỉ mau lẹ, ông bắt tù nhân thọt chân quay người lại. Người này nhìn ông bằng một vẻ mặt điềm tĩnh. Đôi mắt anh ta bình thường. Hoàn toàn bình thường. Nhưng mới vừa nãy... Bunch đã thấy anh ta có đôi mắt trắng. Thật điên rồ, rõ ràng là thế. Đội bắt mộng của ĐTD thỉnh thoảng có hơi bừa bãi trong việc bắt bớ, nhưng không đời nào họ đưa tới chỗ ông một Mộng Khách!

Bunch thả cánh tay anh ta xuống rồi đứng nhìn bốn tù nhân bước vào thang máy cùng với mười lính áp giải. Cánh cửa buồng thang máy đóng lại, và Bunch bước nhanh đến phòng kiểm soát. Ông sẽ chỉ yên tâm một khi biết được Tromar đã bị khóa chặt trong một buồng giam kiên cố ở cuối đường hầm urani.

Mọi người trong phòng kiểm soát đều đang tập trung cao độ. Các lính gác dán mắt vào hàng chục màn hình đang phát trực tiếp những hình ảnh quay được bởi chừng ấy camera an ninh lắp đặt trong các đường hầm và tại những vị trí chiến lược của nhà tù. Ngài Bunch nhẹ nhàng tiến lại gần những màn hình theo dõi đường hầm urani. Ông nhanh chóng trông thấy dáng người lòng không của phù thủy Tromar đang ung dung bước đi trên một đoạn hành lang, được bốn lính gác áp giải. Tromar không hề phản kháng khi họ

nhốt hẳn vào trong một buồng giam và đóng sầm cánh cửa nặng nề.

- Tù nhân đã ở trong buồng giam. - Một giọng nói khọt khẹt vang lên trong loa. - Không có gì để báo cáo.

- Nghe rõ. Cảm ơn anh. - Người lính trực ban đáp.

Bunch thở phào nhẹ nhõm và duỗi vai để thư giãn cơ cổ.

- Làm tốt lắm, các cậu. - Ông nói với những người lính gác trong phòng.

Đoạn ông tiến ra cửa.

- Có cái này lạ lắm ạ. - Một giọng nói cất lên đúng lúc Bunch đặt bàn tay lên núm cửa.

Ông giám đốc nhà tù quay phắt lại.

- Cái gì lạ? - Ông hỏi.

- Có một nhóm camera không hoạt động. Trong đường hầm bạc. - Một người lính ở cuối phòng nói. - Chắc là sự cố điện. Tôi sẽ kiểm tra.

Anh ta bật chiếc micro trước mặt và nói vào đó:

- Phòng kiểm soát gọi hầm bạc. Phòng kiểm soát gọi hầm bạc. Nghe rõ trả lời.

Không có ai đáp lại.

- Phòng kiểm soát gọi hầm bạc. - Anh lính lặp lại.
- Trả lời đi!

Vẫn không có lời hồi đáp.

Mộng giới ONIRIA

- Các camera ở đường hầm vàng đã bị tắt. - Một giọng nói khác thông báo.

- Đường hầm kim cương cũng vậy. - Một người lính khác vọt miệng. - Chúng ta đã bị mất liên lạc hoàn toàn.

Bunch đảo mắt nhìn quanh phòng. Lần lượt từng cái một, những màn hình an ninh tắt phụt.

- Phát báo động vượt ngục ngay. - Ông ra lệnh.

Ai đó ấn vào một cái nút, và tiếng còi hụ đình tai vang lên. Bunch vội vàng rời khỏi phòng điều khiển và chạy tới giếng số một. Một đội bảo vệ có vũ trang cũng chạy đến nơi cùng lúc với ông và dàn hàng ngang trước cửa thang máy. Trong buồng điều khiển, người kỹ thuật viên gạt vài chiếc cần để đưa buồng thang máy đi lên. Qua lớp kính, Bunch thấy anh ta bối rối ngẩng đầu lên. Ông vội bước vào trong buồng điều khiển.

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi không điều khiển được thang máy nữa. - Tay kỹ thuật viên hốt hoảng thông báo. - Nó bị kẹt dưới đó. Tôi không thể nào đưa nó lên được!

- Khốn khiếp! - Bunch văng tục.

Ông bật bộ đàm.

- Gửi ngay đội tăng cường đến giếng số một. - Ông ra lệnh vào bộ đàm. - Chuẩn bị đón màn pháo hoa khi thang máy lên đến nơi. Đồng thời cử ngay các nhóm khác đến giếng số hai và số ba. Đây có thể là một đòn tung hỏa mù.

Mệnh lệnh của ông giám đốc nhanh chóng được truyền đi bằng sóng bộ đàm. Khoảng một chục đế giày chạy rầm rập trên nền đất bụi bặm phía trước tòa nhà. Tiếng “bụp” đặc trưng thông báo sự xuất hiện của nhiều pháp sư, và tiếng đập cánh trong không trung báo hiệu con rồng đã đến. Những khẩu súng được lên đạn rầm rập, sẵn sàng khai hỏa. Phía đằng xa, cánh quạt trực thăng bắt đầu kêu phành phạch, cùng với tiếng rì rì của những cỗ chiến xa.

Thế rồi đột nhiên không còn gì nữa. Yên lặng hoàn toàn. Sự chờ đợi kéo dài tưởng như vô tận. Hàng chục đôi mắt và những khẩu súng cùng hướng về phía cửa thang máy của giếng số một. Trong buồng điều khiển, ngài Bunch có thể nghe được tiếng tim mình đang đập thình thịch.

- Tôi đã điều khiển được buồng thang máy trở lại. - Người kỹ thuật viên thông báo, giọng nói run rẩy của anh ta vang vọng trên mọi chiếc loa trong tòa nhà. - Nó đang đi lên. Nó sẽ đến nơi trong mười giây. Chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một...

Cửa thang máy xịch mở.

Buồng thang máy trống rỗng.

Một nhóm lính gác xông vào bên trong và khám xét mọi ngóc ngách của buồng thang máy.

- Không có gì. - Giọng của tay đội trưởng vang lên.
- Chúng tôi sẽ đi xuống. Đưa chúng tôi xuống ba trăm.

Mộng giới ONIRIA

Anh ta phát tay ra hiệu, và một nửa số lính gác có mặt lập tức bước vào trong thang máy. Hai cánh cửa khép lại và sự chờ đợi tiếp diễn. Những phòng đoán khác nhau chen chúc trong đầu Bunch. Ông không hiểu gì cả.

Giọng nói của đội trưởng lại khọt khẹt vang lên:

- Ngài phải xuống xem cái này, thưa giám đốc. Chúng tôi sẽ gửi thang máy đi lên. Ngài có thể xuống đây. Nguy hiểm đã qua. Tôi đợi ngài ở độ sâu ba trăm.

Bunch bước ra khỏi buồng điều khiển và tiến đến chỗ thang máy với tâm trí càng lúc càng rối bời. Để bảo đảm an toàn, một nhóm lính gác có vũ trang cùng bước vào thang máy với ông. Thang máy đi xuống với tốc độ chóng mặt, đưa mọi người tiếp cận đường hầm nằm ở độ sâu ba trăm mét dưới lòng đất.

Khi cửa buồng thang máy mở ra, tiếp đón ngài Bunch là một sự im lặng tuyệt đối. Sau đó, đôi mắt ông bắt đầu quen với bóng tối. Và ông trông thấy họ.

Khoảng một chục lính gác nằm la liệt dưới đất. Máu họ chảy dọc theo tường, từ vị trí mà họ bị quăng vào với một lực cực mạnh. Những thi thể khác thì bị cháy thành than, khói còn bốc lên nghi ngút. Xa hơn một chút, nhiều lính gác bất động trong tư thế đứng: họ đã bị đông cứng trong lúc đang chuyển động. Nhóm lính đi cùng với ngài Bunch vây quanh những cái xác không hồn của họ. Mùi tử khí khiến ông lợm giọng buồn nôn.

- Ngài đến đây mà xem. - Đội trưởng vừa nói vừa nắm tay Bunch đưa ông tới đường hầm bạc.

Ông giám đốc đi theo anh ta như một cái máy, trong lòng đầy e ngại. Tại đường hầm bạc, nhiều thi thể khác nằm ngổn ngang trên mặt đất. Nhưng đáng chú ý nhất là các cửa buồng giam đều đang mở. Tất cả. Và không có một tù nhân nào còn ở lại. Không một ai. Ngài Bunch đi theo tay đội trưởng sang mỏ mangan, than, rồi đến mỏ sắt, nơi đặt các buồng thẩm vấn. Chúng cũng trống rỗng. Kiệt sức, ông ngồi lên nắp một cái vạc cũ nằm chổng chơ trong một căn buồng. Một con mèo đen nhảy vọt ra ngoài, miêng kêu toáng một cách giận dữ.

- Các anh đã xem xét hết các nơi chưa? - Bunch hỏi.

- Đã xem, thưa ngài. - Tay sĩ quan nói. - Tất cả mọi nơi đều như thế này. Bọn chúng đã đào thoát. Không còn một mống tù nhân nào trong Mỏ Chết.

- Nhưng bằng cách nào? - Bunch thều thào, lắc đầu.

Tiếng gõ cửa vang lên. Một lính gác bước vào cùng với một quản ngục. Viên quản ngục ướm dẫm từ đầu đến chân.

- Đây là người đầu tiên thoát được. - Người lính nói. - Những người khác đang từ từ rã đông. Đối với những người bị đè bẹp hoặc đốt cháy thì phải đợi lâu hơn.

- Chandley Mark xin được báo cáo. - Viên quản

Mộng giới ONIRIA

ngục nói với giọng run lập cập. - Tôi đang làm nhiệm vụ tại đường hầm bạc thì xảy ra chuyện.

- Nhưng chính xác là chuyện gì mới được? Chuyện gì đã xảy ra? - Ngài Bunch hỏi dồn.

- Dạ, lúc đầu chúng tôi nghe thấy một tiếng rì rì và bị mất liên lạc với phòng kiểm soát. - Chandley Mark giải thích. - Bọn chúng có một thiết bị gây nhiễu rất mạnh. Tôi không biết làm thế nào chúng đưa được nó xuống dưới này.

- Sau đó thì sao? - Ngài Bunch hỏi.

- Mọi chuyện xảy ra rất nhanh. Một trong số những tù nhân vừa mới bị đưa vào buồng giam phá tung cửa và đi ra ngoài. Hẳn hiện nguyên hình là một con rồng. Một con rồng ba đầu. Một đầu phun lửa, đầu kia phả hơi lạnh làm đóng băng mọi thứ ở gần, và cái đầu thứ ba có thể giết người bằng cách thổi cho nạn nhân bay vào tường.

- Trời đất ơi! - Ông giám đốc nói khê.

- Con quái vật đã lần lượt vô hiệu hóa toàn bộ lính gác và quân ngục. - Chandley Mark nói tiếp. - Chúng tôi không có cơ may nào khi đối diện với nó. Nó quá mạnh. Tôi là một trong số những người đầu tiên bị đóng băng.

- Trời ạ. - Ngài Bunch thốt lên một cách thất vọng.

- Nhưng điều đó không giết được tôi, vì tôi có máu lạnh. - Anh ta nói thêm và chìa cánh tay đầy vảy ra. -

Tôi không thể làm gì được vì bị mắc kẹt trong khối băng, nhưng tôi có thể quan sát mọi chuyện.

- Thế chuyện gì đã xảy ra sau đó? - Giọng ông giám đốc khắp khởi trở lại.

- Con rỗng đã giải thoát cho các tù nhân khác bằng cách dùng chân hoặc đuôi phá cửa buồng giam. Người đầu tiên là gã thọt đã đến đây cùng với nó và bị giam chung một buồng với nó. Tôi đã thấy chuyện đó hơi lạ, nhưng vì đám lính áp giải có vẻ rất quả quyết, nên tôi không thắc mắc nữa... Hóa ra đám lính áp giải là đồng lõa của chúng. Khi con rỗng thoát ra khỏi buồng giam, bốn tên đó đã gỡ mấy cái bao tải ra. Cứ mỗi khi con rỗng mở một cửa buồng, chúng cho tù nhân nhảy vào trong bao tải và biến mất.

- Vụ này đã được chúng tính trước. - Ngài Bunch lầu bầu.

- Mọi đường hầm đều được giải phóng trong chưa đầy năm phút. Sau đó, con rỗng và những tên lính giả tiến về phía giếng số một. Chúng đã chặn thang máy chính từ trước đó, và sử dụng thang máy phụ để xuống các tầng bên dưới.

- Thế còn hai tên tù nhân kia thì sao? Gã thọt và gã cụt tay ấy? Chúng cũng nhảy vào trong bao tải à?

- Không ạ. Chúng đi tới giếng số một cùng với con rỗng, nhưng không vào trong thang máy mà chờ đợi. Tên này đỡ lấy tên kia, luôn như thế.

Mộng giới ONIRIA

- Chúng đợi cái gì?

- Những tên khác. Khi con rỗng quay trở lên, đi cùng nó là phù thủy Tromar và mười lính áp giải. Tất cả đều vác bao tải. Bọn chúng đứng vây lại thành vòng tròn. Con rỗng dùng đuôi phá miếng chặn ở thang máy. Rồi cả bọn biến mất.

- Biến mất! - Bunch thốt lên.

- Vâng ạ. Sau đó thì đội bảo vệ xuống đây và...

- Phần tiếp theo tôi đã rõ. - Bunch tiếp lời. - Cảm ơn cậu, Mark. Cậu có thể nghỉ ngơi. Cậu cần điều đó.

Bunch đứng dậy, trong lòng nặng trĩu vì những gì vừa được biết. Làm thế nào con rỗng vượt qua được vòng kiểm tra ADN? Và làm thế nào nó cùng với đồng bọn mang được trang bị xuống dưới này? Đáng lo hơn là làm thế nào chúng biến mất được?

Những câu hỏi quần đảo trong đầu ông giám đốc trong lúc đôi chân đưa ông đi về phía giếng số một. Ông tránh những người khiêng cáng và bước vào trong thang máy. Trong lúc đi lên, mắt ông nhìn chăm chăm thành kim loại của buồng thang. Khi cửa buồng mở ra, ông đi như một cái máy ra cửa tòa nhà. Ông chỉ muốn uống một tách trà ngay bây giờ.

Một bàn tay đặt lên cánh tay của ngài Bunch, lôi ông ra khỏi trạng thái đờ đẫn.

- Xin lỗi ngài giám đốc. - Giọng nói là của một trong số các kỹ thuật viên ở phòng kiểm soát. - Chúng

tôi có tin mới. Một nhóm vừa đi kiểm tra đường hầm xuyên bãi thải mà lúc nãy xe lửa gặp sự cố...

- Rồi sao? - Ngài Bunch hỏi ngay.

- Họ đã tìm thấy mười thi thể cháy thành than. Đó là mười lính gác lẽ ra nhận nhiệm vụ áp giải phù thủy Tromar. Ngoài ra còn có ba dân thường còn sống. Chúng tôi đã xác minh lại và biết được họ chính là những người đi vào Cửa Mật số mười hai cùng với gã phù thủy. Tất cả mọi thứ cho thấy rằng các lính gác giả và tù nhân giả đã đón lõng chuyến tàu trong đường hầm, phục kích và thay vào chỗ của những người khác trên tàu. Người lái tàu đã không nhìn thấy hay nghe thấy gì cả. Rõ ràng anh ta đã bị Tromar gây ảo giác.

Hóa ra đây là lời giải thích cho nguyên nhân vì sao họ không phát hiện danh tính của con rỗng bằng phân tích ADN tại Cửa Mật số mười hai, cũng như cái máy gây nhiễu và những chiếc bao tải thần kỳ. Nhưng ngài Bunch vẫn chưa thể hiểu được làm thế nào bọn tội phạm này lại chui được vào đường hầm ở bãi thải, và biến mất sau khi đã hoàn tất phi vụ...

- Ba tù nhân đã được thẩm vấn chưa? - Ông hỏi. - Nếu con rỗng để họ sống thì họ chính là đồng lõa.

- Chúng tôi đã cố, thưa ngài, nhưng không thu được gì. Họ chỉ đơn giản nghĩ rằng đó là một trò đùa. Có người đã yêu cầu họ chạy thực mạng cho tới khi bị chúng tôi bắt, để được đi một chuyến trên xe lửa,

Mộng giới ONIRIA

sau đó nắp trong đường hầm và khai tất cả sự thật khi được tìm thấy.

Người lính giơ ra một cuộn giấy. Ông giám đốc vội giật lấy, trải nó ra, và suýt nghẹt thở khi đọc được những dòng chữ trên đó:

Trân trọng kính chào,

Quái vật, Tổng thống nước Cộng hòa Ác mộng

Ngài Bunch cuộn tròn cuộn giấy lại, cất nó vào túi áo trong, rồi bước ra ngoài bầu trời giá lạnh để quay về lán của mình. Ông vừa đi vừa cúi đầu, mắt nhìn xuống mặt đất trắng xóa vì sương giá. Con rồng tàn bạo vừa phá hoại nơi này vài phút trước đây, hóa ra chính là Quái vật! Thế nhưng nó lại xuất hiện dưới hình dạng của một con người... Đây tuyệt nhiên không phải là huyền thoại: tổng thống của CHAM rõ ràng đã học được những năng lực mới! Phải chăng hẳn cũng phát triển được kỹ năng di chuyển không cần tới Cửa Mật? Ngay cả như vậy cũng không giải thích được chuyện đã xảy ra: một số pháp sư ở Oniria có khả năng độn thổ tùy theo ý muốn, nhưng Mỏ Chết được bảo vệ bằng các bùa chú ngăn cản việc đến và đi theo cách đó. Những người duy nhất có khả năng xuất hiện bất ngờ như vậy, chỉ có thể là Mộng Khách.

Bunch khựng lại.

Một Mộng Khách.

Nếu đúng là một Mộng Khách đã xuống tàu cùng với Tromar thì sao? Một suy nghĩ vớ vẩn, nhưng mà... Quái vật đã tìm được cách sai khiến Mộng Khách để lợi dụng khả năng nhảy chỗ của họ à? Nếu quả đúng như vậy thì rất nghiêm trọng.

Ông bước nhanh hơn. Ông phải mau chóng báo cáo chuyện này với nữ hoàng Dithilde, trước khi các điều tra viên của ban ĐTD xuất hiện.

Ngài Bunch bước vào trong lán rồi cởi giày, áo khoác và mũ. Ông cảm thấy ngột ngạt. Việc tiếp xúc với sự ấm áp dễ chịu của phòng khách luôn cho cảm giác không thể chịu nổi lúc đầu, khi không khí bên ngoài lạnh giá đến thế. Ông ngồi xuống chiếc ghế bành cũ bọc thảm nằm đối diện với lò sưởi và đưa tách trà lên môi. Nhưng ông lập tức nhăn mặt đặt nó xuống. Trà đã nguội ngắt. Thở hắt ra, ông ngả người ra lưng ghế, nhắm mắt lại.

Vài giây sau, một nụ cười hài lòng làm gương mặt ông giãn ra.

Ít nhất thì sáng nay cũng đã có một việc hay ho xảy ra, vì mối lo chính của ông đã được giải quyết. Theo một cách không ngờ tới, tất nhiên rồi, nhưng kết quả vẫn vậy.

Mỏ Chết không còn bị thiếu chỗ nữa rồi.

CỔ TÍCH

Đế giày của Eliott nghiêng lạo xạo trên lớp tuyết trắng tinh phủ kín vỉa hè. Tất cả các âm thanh khác đều bị bóp nghẹt: tiếng động cơ, còi xe, những mẩu đối thoại... Từ ba ngày nay hoạt động của con người đã phải quy phục trước tấm áo choàng trắng phủ trùm lên Paris, và mọi thứ đều bị tê liệt. Xe buýt chậm chạp, nhiều tuyến tàu điện ngầm và xe lửa phải tạm dừng, xe dọn rác không chạy, và các hoạt động ở trường học bị đình trệ... Những bông tuyết rơi đã khoác cho kinh thành ánh sáng một bầu không khí hoa lệ.

Trong sân bệnh viện, tuyết đã trở thành một lớp bùn nhớt nháp. Eliott cẩn thận chùi giày vào tấm thảm chùi chân ở tiền sảnh, rồi tiến đến chỗ thang máy. Cậu đi lên tầng bốn, nơi có khoa chăm sóc nâng

đỡ. Cánh cửa phòng bệnh số 407 đang hé mở. Eliott nhẹ nhàng đẩy cửa và bước vào lối đi nhỏ dọc theo buồng tắm.

Ba cậu đã nằm yên. Các bác sĩ chắc đã cho ba dùng thuốc an thần.

Nhưng ba cậu không ở một mình. Với một cuốn sách lớn mở trên đùi, bà nội Lu đọc truyện cho người con trai đang ngủ của mình. Bà tập trung đến mức không nhận thấy sự hiện diện của Eliott.

- Họ đến một kinh thành được cai trị bởi một ông vua có cô con gái âu sầu đến nỗi chưa từng có một người nào thấy cô mỉm cười. Nhà vua tuyên bố sẽ gả công chúa cho bất kỳ ai làm cô mỉm cười...

Bà Lu ngừng đọc và ngẩng đầu lên. Một nụ cười rộng mở làm sáng bừng khuôn mặt bà.

- Eliott, bà không nghe thấy cháu đến! Nhưng... lẽ ra hôm nay cháu có buổi tập diễn kinh chứ nhỉ?

- Buổi tập bị hủy vì tuyết. - Eliott đáp và tiến lại gần. - Thế nên cháu tranh thủ đến thăm ba.

Cậu bé cúi người hôn bà nội và mỉm cười với quyển truyện cổ Grimm mà bà thỉnh thoảng vẫn đọc, hồi cậu còn bé.

- Bà không nghĩ ba cháu đã quá tuổi nghe cổ tích rồi à?

- Cháu nhầm rồi. - Bà Lu đáp với giọng nghiêm túc.
- Truyện cổ tích là những phương tiện hỗ trợ sáng tạo

Mộng giới ONIRIA

tuyệt vời. Đã sáu tháng nay Jabus làm ba cháu ngủ li bì và điều khiển giấc mơ của ba cháu. Khi thức giấc, óc sáng tạo của ba cháu sẽ cần sự giúp đỡ để hoạt động bình thường trở lại. Và ba cháu sẽ rất cần những câu chuyện cổ tích để hồi phục.

- Nếu bà đã nói vậy thì... - Elliott lẩm nhẩm, tay vuốt ve mái tóc hoa râm trên cơ thể gầy gò của người đàn ông nằm trên giường bệnh. - Ba cháu thế nào rồi ạ?

- Tình hình không tệ đi. - Bà Lu đáp. - Nhưng cũng không khá lên. Quả thận còn lại của ba cháu hiện đang làm việc hiệu quả, nhưng chuyện này sẽ không kéo dài. Khi không có ai, bà nhúc nhích tay chân ba cháu một chút, giống như chuyên gia vật lý trị liệu từng làm khi các bác sĩ còn hi vọng. Nhưng cũng chỉ như muối bỏ bể. Ba cháu cần nhiều hơn thế...

- Nhất là ba cháu phải tỉnh lại. - Elliott nói với giọng rầu rĩ. - Vì điều đó, người ta cần phải để cho cháu hành động.

- Kiên nhẫn đi nào, Elliott! - Bà Lu nói với giọng dịu dàng. - Thời điểm hành động sẽ đến. Nhưng cháu phải nghỉ ngơi, căn cứ theo tình trạng của cháu khi quay về sau chuyến đi vừa rồi.

- Cháu hoàn toàn khỏe mạnh!

- Không, Elliott, cháu đang kiệt sức. - Bà Lu nói với giọng kiên quyết. - Không có thứ nước thần của Tiên cây, chắc cháu đã bị tàn phế sau khi từ Oniria quay

về. Cháu đã tránh được điều tồi tệ nhất, nhưng cháu cần phải nghỉ ngơi. Hơn nữa, bà đã nói rồi, một Mộng Chủ không thể nào đi tới Oniria hằng đêm, như thế quá mệt mỏi. Cháu đã làm rất đúng khi ngủ hai đêm mà không đeo đồng hồ cát.

- Làm như bà cho cháu lựa chọn khác vậy! - Eliott phản đối. - Bà đã lấy mất cái đồng hồ cát trên bàn khi cháu không để ý.

- Bà rất tiếc phải đi đến nước ấy, bà thừa nhận chuyện đó không được ngay thẳng cho lắm. Nhưng bà chỉ làm vì thằng cháu nội duy nhất của bà quá cứng đầu. Với lại, bà đã trả nó cho cháu, cái đồng hồ cát ấy, đúng không?

- Vâng, để rồi ông bạn Jov' của bà bắt cháu tập thể dục đến mệt nhoài hai đêm vừa rồi. - Eliott làu bàu. - Nếu cháu không biết chắc bà và ông ấy không có bất kỳ cách thức nào liên lạc với nhau, chắc cháu đã tin đó là một âm mưu!

Bà Lu cười vang. Eliott lừ mắt nhìn bà.

- Bà xin lỗi, cháu yêu. Chuyện này không có gì đáng cười cả.

- Nó không hề đáng cười. Không một chút nào. Bà và cháu đều biết rằng thời gian không còn nhiều, ba sẽ chết nếu cháu không vô hiệu hóa Jabus trong vài ngày tới.

Mộng giới ONIRIA

- Và cháu cũng biết giống như bà rằng nếu cháu đi tới Ephialtis trong tình trạng mệt mỏi, lại thiếu luyện tập, đó sẽ là hành động tự sát. - Bà Lu đáp.

Eliott không nói gì. Tranh luận với bà nội đúng là vô ích, bà luôn là người nói lời sau cùng. Nhưng cậu sốt ruột lắm rồi. Đã năm ngày trôi qua kể từ khi Tiên cây chỉ định cậu là phái viên, người sẽ giải cứu Oniria, thế mà cậu vẫn chưa làm được bất cứ điều gì. Bà Lu cũng như ông Jov' hình như đã quên mất tính chất khẩn cấp của nhiệm vụ. Khi phái viên và người đại diện được chỉ định, họ cùng chia sẻ một nguyên lý rằng mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp. Như thể nhiệm vụ rất dễ dàng! Eliott phải lấy lại cây miên điệp của ba cậu từ tay Jabus ngay trong dinh thự của Quái vật và khôi phục hòa bình trên toàn cõi Oniria. Chỉ có vậy! Và làm việc đó trong lúc bị truy đuổi bởi các nhóm ĐTD đang lăm le chiếm đoạt chiếc đồng hồ cát của cậu, một điều không được phép xảy ra với bất kỳ lý do gì... Rõ ràng đây không phải là một cuộc dạo mát!

Bà Lu ra hiệu cho thằng cháu nội ngồi xuống bên cạnh mình, giống như bà vẫn làm hồi Eliott còn bé mỗi khi có chuyện cần giảng giải cho cậu nghe. Eliott miễn cưỡng ngồi xuống.

- Cháu sẽ cứu được ba. - Bà dịu dàng nói và cầm lấy tay Eliott. - Bà chắc chắn điều đó. Tiên cây chẳng phải đã cho cháu chứng kiến điều đó hay sao?

- Vàng. - Eliott thú nhận. - Nhưng Tiên cây cũng cho cháu xem nhiều chuyện kinh khủng. Cháu rất mong những chuyện đó sẽ không xảy ra.

Eliott nhăn mặt khi hồi tưởng lại những hình ảnh đã chứng kiến: Aanor gọi cậu đến cứu, Katsia đe dọa Farjo bằng con dao ngọc thạch, bà Lu bị tấn công bởi một người đàn ông đội mũ đen. Chloé và Juliette khóc ròng bên cơ thể bất động của cậu...

Bà Lu nghiêng người về phía Eliott.

- Cháu biết đấy. - Bà thì thầm. - Bốn mươi năm về trước, khi Tiên cây chỉ định bà làm phái viên, bà cũng được cho xem những thứ rất đáng sợ. Hầu như tất cả đều đã trở thành hiện thực. Nhưng những cái đó đều cần thiết để bà thực hiện thành công sứ mạng của mình, cho dù bà chỉ hiểu ra sau đó. Và một số cái không kinh khủng như bà tưởng. Tiên cây chỉ cho bà xem một thứ dễ chịu duy nhất, nhưng nó lại chính là cái làm bà khốn khổ nhất... Những gì Tiên cây cho ta xem thường là khó diễn dịch, thế nên cháu đừng quá lo, được chưa?

- Hừm... - Eliott làu bàu.

Tiếng gót giày nhọn hoắt lọc cọc vang lên ngoài hành lang, rồi cánh cửa phòng kêu ken két trước khi đóng lại. Chủ nhân của đôi giày cao gót đang nghe điện thoại. Cô ta dừng lại trên ngưỡng cửa, bị buồng

Mộng giới ONIRIA

tắm che khuất, nhưng với Elliott và bà Lu, danh tính của cô ta đã rõ.

- Nghe này Olivier, tôi biết tôi đã đồng ý nhận vị trí ở London, và tôi sẽ đi, tất nhiên rồi. Nhưng tôi không chắc một trăm phần trăm rằng mình đi lúc này là phù hợp. Tôi muốn kết thúc vụ Sanibrother đã. Tình hình đang khá nhạy cảm với thân chủ, tôi không thể bỏ rơi ông ta như vậy được. Tôi muốn lùi thời điểm ra đi lại vài tháng. Nó cũng cho phép tôi giải quyết một số vấn đề cá nhân. Hiện tại việc gia đình tôi có một chút phức tạp, và tôi...

- ...

- Cái gì, người thay thế nào? - Giọng nói tự tin của chủ nhân đôi giày cao gót không thể che giấu được sự ngạc nhiên.

- ...

- Cô ta sẵn sàng nhận việc từ đầu tháng Một à?

- ...

- Tôi không biết đấy. - Giọng nói bực dọc thốt lên. - Lẽ ra tôi phải được tham gia vào việc tuyển chọn! Có chắc cô nàng bảo vệ được thân chủ của tôi một cách hiệu quả không? Mà ai vậy?

- ...

- Ờ, cũng có tên tuổi đấy.

- ...

- Vậy tức là không có gì cản trở việc tôi rời Paris. Ít nhất là về mặt công việc... - Giọng nói nghe có vẻ xiêu xiêu.

-

- Vâng, dĩ nhiên công việc luôn là ưu tiên của tôi. - Giọng nói đáp với một sự quả quyết có phần gượng gạo.

- ...

- Có. Mà không. Anh ấy đang tệ lắm. Theo các bác sĩ, anh ấy chỉ còn vài tuần nữa...

- ...

- Vâng, rất khó khăn. Nhất là với lũ trẻ. Hai đứa sinh đôi không ổn chút nào, còn...

- ...

- À!

- ...

- Không, không, tôi đang đi gặp khách hàng.

- ...

- Được rồi, hẹn mai gặp lại.

Một tiếng thờ dài. Sau đó là tiếng chiếc túi xách đóng lại.

- Mẹ kiếp! - Giọng nói vắng tục.

Đôi giày cao gót tiếp tục bước đi, và dì Christine xuất hiện. Về ngạc nhiên trên gương mặt dì nhanh chóng nhường chỗ cho sự tức giận.

Mộng giới ONIRIA

- Sao hai người lại nhìn tôi như thế? - Christine gắt lên.

- Chào Christine. - Bà Lu nói.

- Chào mẹ. - Christine xẵng giọng đáp.

Đoạn cô ta đưa mắt nhìn Elliott.

- Con làm gì ở đây?

- Buổi tập diễn kinh của con bị hủy do tuyết. - Elliott giải thích.

- Vậy thì con phải ở nhà làm bài tập. - Christine đáp. - Nên nhớ là con vẫn đang bị phạt.

Cô ta quay sang phía bà Lu.

- Còn mẹ thì phải bảo đảm thằng bé tuân thủ hình phạt. Hai đứa sinh đôi đâu?

- Elliott vừa mới tới. - Bà Lu đáp với giọng bình tĩnh.

- Mẹ sẽ đưa thằng bé về nhà. Còn Chloé và Juliette, hai đứa được mời đi dự tiệc sinh nhật, con quên rồi à?

- À, phải, phải rồi. - Christine ấp úng.

Bà Lu đứng lên và khoác áo choàng vào.

- Đi nào, Elliott. - Bà vừa nói vừa cầm lấy tay thằng cháu nội. - Bà cháu mình để dì Christine làm việc với thân chủ của dì.

Christine thở hắt ra một cách bức bối trong khi Elliott cố nín cười. Cậu rất thích mỗi khi bà nội giả vờ ngây ngô để chọc tức dì Christine.

3

NGƯỜI TỊ NẠN

Lần đầu tiên kể từ khi khám phá ra sự tồn tại của Oniria, Eliott đi ngủ mà không mấy hào hứng. Cậu đã biết điều gì chờ đợi mình ở mộng giới, và nó không hề hấp dẫn. Ngay khi cậu đặt chân lên tàu không gian của Jov', ông sẽ bắt cậu làm những bài tập chán ngắt và lặp đi lặp lại, rồi học thuộc lòng những thứ mà cậu không thấy hữu ích chút nào. Đó là điều đã diễn ra trong hai đêm vừa rồi, và Jov' đã lớn tiếng tuyên bố rằng chuyện này sẽ kéo dài cho đến khi ông thấy cậu bé Mộng Chủ đã sẵn sàng để đương đầu với những hiểm nguy ở Ephialtis. Trong mắt Eliott, những buổi tập luyện này cũng dở hơi giống như giờ học ngữ pháp ở trường. Cậu chấp nhận chúng vì biết mình sẽ không thể sống sót rời khỏi nhà Quái vật nếu như đến đó mà không có sự chuẩn bị. Hơn nữa, có vẻ như Jov' biết rất rõ những việc ông làm.

Mộng giới ONIRIA

Eliott kéo chân lên tận mũi và nhắm mắt lại. Cậu hình dung trong đầu quang cảnh của nơi mình sẽ đến tại mộng giới: một bãi cát vàng vươn dài ra biển với những cầu đá tuyệt đẹp nằm rải rác. Đó là nơi đặt Cửa Mật đang được sử dụng để đi vào mạng liên ngân hà, nơi họ ẩn trốn. Cửa Mật cũ nằm trên đỉnh một kim tự tháp Maya không còn đủ an toàn, từ khi một đội tuần tra của ban ĐTD tìm thấy tại đó một con quỷ máng xối bị nhốt trong một cái rương, vết tích của chuyến mạo hiểm tới Nhà thờ lớn mà Eliott và Farjo đã thực hiện vài ngày trước đó.

Tâm trí miên man nghĩ tới quang cảnh của biển xanh cát vàng và những con sóng dội vào ghềnh đá, cuối cùng Eliott cũng ngủ thiếp đi.

Eliott chỉ vừa mới xuất hiện trên bãi cát thì một hồn ma đáng điệu vui vẻ đã nhảy nhót tiến đến gặp cậu. Đó là Yaz, một thành viên trong nhóm của Jov’.

- Chào Eliott, tôi đang đợi cậu đây. Hôm nay hơi đông, nhưng không sao, tôi sẽ để cho cậu đi qua trước.

Nói đoạn, Yaz lướt đi dọc vách đá, với Eliott rảo bước theo sau. Bóng ma nói không sai. Đầu kia của bãi cát đông nghịt người. Một hàng dài các sinh vật mang vác linh kinh hành lý đang đổ dồn về phía một cầu đá. Tất cả đều bị bịt mắt bằng những cái khăn quàng lồm đồm lạ mắt và được hướng dẫn bởi các thành viên của nhóm phiến quân.

- Dân tị nạn ngày càng nhiều! - Elliott thốt lên.

- Đúng đó. - Yaz xác nhận với giọng tiếc nuối. - Đám ác mộng hung dữ đã làm mọi người hoảng sợ, mà cũng phải thôi. Chúng đốt phá, hành hạ, đánh đập... Và chúng tôi vẫn không biết được làm thế nào bọn chúng thoát ra khỏi Ephialtis.

Elliott thở dài trong lúc vượt qua một nhóm người lùn đang khó nhọc tiến từng bước, kéo theo một cỗ xe chất nặng tất cả những thứ mà họ có thể mang theo khi chạy loạn. Những cư dân tị nạn này đều trải qua một kịch bản như nhau. Hoảng sợ trước đám ác mộng, họ đồn nhau về một chỗ ẩn náu, một nơi an toàn mà mình có thể lẩn trốn trong khi chờ đợi tình hình cải thiện. Họ theo chân một vài người đưa đường, cho đến khi được tiếp nhận bởi một thành viên trong nhóm của ông Jov'. Sau đó họ bị bịt mắt và được đưa đến đây.

- Cũng có cả những người từ chối gia nhập ban ĐTD. - Yaz vừa nói vừa hát hàm về phía các pháp sư trẻ đang đứng trò chuyện trên cát trong lúc chờ đợi đến lượt mình.

Elliott và Yaz đi theo dòng người tị nạn tới một miệng hang nhìn ra biển. Một phụ nữ da xanh có thâm niên trong nhóm phiến quân đang đứng dưới chân của cầu đá, nơi đặt Cửa Mật. Sau khi thực hiện một số kiểm tra căn bản, cô để cho những người tị nạn đi vào mạng liên ngân hà theo từng nhóm nhỏ.

- Xin chào, Elliott. - Cô nói ngay khi nhận ra cậu. - Cậu đi qua trước đi, nhóm tiếp theo có thể chờ được.

Elliott đi thêm vài mét về phía biển. Khi đôi chân đã ở dưới nước, cậu nghiêng người về phía cầu đá. Với một cái nhấc mặt kính thở, cậu liếm vách đá. Ngay lập tức, một khoảng không đen ngòm hình bầu dục hiện ra trên bề mặt đá. Cửa Mật. Elliott bước tới và biến sang bên kia.

Trước mắt Elliott là một khung cảnh choáng ngợp: những con suối và bụi cây nằm xen kẽ giữa một rừng những tảng đá trắng có hình thù kỳ lạ, gần giống như những chiếc bánh meringue vươn lên trời cao. Co cụm giữa những tảng đá này là hàng trăm, thậm chí hàng ngàn căn lều mọc lên như nấm. Chỉ trong vài ngày, hành tinh KP3327 của mạng liên ngân hà đã bị biến thành một trại tị nạn khổng lồ.

- Chào mừng cậu đến với nhà mới! - Một chú lùn lông lá với cặp má bầu và hàm răng hô hơn hờ thốt lên. - Vui lòng đi theo tôi, chúng tôi sẽ làm thủ tục đăng ký cho cậu.

- Tài lạnh quá đi! - Một chú lùn thứ hai gật ngang, chú này còn lông lá và hô hơn chú trước. - Đây không phải là người tị nạn, mà là *phái viên*.

- *Phái viên* á! - Chú lùn đầu tiên thốt lên.

Tất cả các chú lùn vội cúi người thi lễ một cách long

trọng. Họ có ít nhất mười người. Họ cúi thấp đến nỗi vài người bị rơi mũ.

- Xin các ông đừng làm thế! - Elliott năn nỉ. Cậu không quen nổi với sự cung kính mà người khác dành cho mình sau khi Tiên cây chỉ định cậu làm *phái viên*.

Nhưng các chú lùn vẫn cúi rạp người thật thấp như thể đang hái dâu. Elliott thở hắt ra và đành bước tiếp trên con đường đất thoai thoải dốc xuống, giữa những tảng đá trắng. Con tàu trung chuyển đang nằm đợi trên một bãi cỏ bằng phẳng phía cuối đường, sẵn sàng đưa cậu đến chỗ ông Jov'.

- Elliott, khoan đã! - Một giọng nói cất lên.

Cậu bé Mộng Chủ quay lại. Hoàng hậu Pom' đang chạy lạch bạch tới chỗ cậu, miệng thở hổn hển. Bình thường lịch thiệp bao nhiêu, lúc này trông hoàng hậu phờ phạc bấy nhiêu. Mái tóc bà bù xù, đôi mắt thâm quầng, và bà gầy đi trông thấy.

- Ông chồng của ta sẽ trách móc ta vì sử dụng người tài cho chuyện này, nhưng ta mặc kệ! Cháu lại đây, ta cần sự giúp đỡ của cháu.

Bà vợ của vua Jov' cũng chính là người phụ trách việc đón tiếp người tị nạn. Elliott đi theo hoàng hậu Pommerelle đến chỗ một tảng đá trắng cao vọt lên so với những cái khác. Trên tảng đá có trở một cái cửa ra vào và vài cửa sổ.

Không khí bên trong rất lạnh, mặt đất ngập nước.

Mộng giới ONIRIA

Eliott đi theo hoàng hậu Pom' tới một chỗ tối hơn. Nước ngập đến mắt cá chân của cậu.

- Nhưng...

- Ta đã cho mang những tảng băng từ một hành tinh xa xôi về đây. - Pom' ngắt lời cậu. - Nhưng băng tan chảy quá nhanh, và ta không thể điều tàu đi tới đi lui chỉ vì chuyện đó. Nếu chúng ta không thể cung cấp cho chúng một nơi trú ẩn lạnh hơn, chúng sẽ chết vì nóng, hồi sinh, rồi lại chết, lại hồi sinh... Cháu cũng biết rồi đấy, như thế chẳng hay ho gì!

- Chúng?

- Chính chúng. - Pom' đáp và đưa tay vạch một đám cành lá.

Tám con gấu trắng đội những chiếc vương miện sắc sỡ đang tùm tùm lại trong một góc hang, năm con trưởng thành và ba con con. Chúng nằm sát bên cạnh những khối băng lớn.

- Đây là bảy gấu vua. - Bà giải thích. - Chúng là lãnh chúa của vùng băng giá nằm gần biên giới của Ephialtis. Một nhóm cá voi sát thủ đã gieo rắc kinh hoàng ở khu vực đó từ nhiều ngày nay. Bảy gấu đã phải đi một chặng đường dài để tới được đây tìm chỗ ẩn nấp cho đàn con. Thế nên ta muốn tạo cho chúng một môi trường phù hợp hơn! Nhưng để làm điều đó, ta cần cháu.

- Vâng. - Eliott gật đầu. - Bà cứ nói thứ định làm, cháu sẽ cố gắng hết sức.

Mười phút sau, Eliott đã đứng trên một doi đá trắng nhô ra một cái hồ. Cậu nhắm mắt hồi lâu. Trong suốt nhiều phút. Cậu muốn tái tạo đúng đến từng chi tiết của thứ mà bà Pom' đã yêu cầu, nhưng để làm như vậy cậu cần thời gian và sự tập trung. Cuối cùng Eliott mở mắt ra, và một nụ cười thỏa mãn làm sáng bừng khuôn mặt cậu. Một sinh cảnh băng giá đã xuất hiện trước mắt cậu: hồ nước bị băng bao phủ một phần, và một thảm thực vật lãnh nguyên nằm phôi mình trên những bờ hồ tuyết trắng. Eliott đã thêm vào đó những loài thú nhỏ: thỏ, cáo, chim, và nhất là cá, để bầy gấu có thức ăn. Tất cả được bao bọc bởi một vòm cầu bằng vật liệu dày trong suốt do cậu phát minh, cho phép không khí lưu thông và ánh sáng chiếu qua nhưng vẫn bảo đảm cách nhiệt một cách hiệu quả.

- Một kiệt tác thực sự! - Hoàng hậu Pom' thốt lên với giọng hào hứng. - Bầy gấu của chúng ta sẽ rất mừng rỡ!

- Cảm ơn bà. - Eliott đáp. - Bà biết điều hay ho nhất là gì không?

- Là gì?

- Cháu không hề cảm thấy mệt! - Cậu bé Mộng Chủ thốt lên. - Mặc dù đây không phải là một việc đơn giản. Cháu đã phải tạo ra nhiều sinh vật sống trong đó! Mới một tuần trước, cháu đã ngủ thiếp đi mất hai giờ sau khi làm chuyện tương tự.

Mộng giới ONIRIA

Đôi mắt của bà Pom' ánh lên sự hãnh diện.

- Cháu đã tiến bộ vượt bậc, Eliott à! - Bà mỉm cười nói. - Nhưng ta không làm phiền cháu nữa. Ông Jovigus đang đợi cháu, và về phần mình, ta cũng có cả đồng người mới đến cần phải đón nhận. Cảm ơn sự giúp đỡ của cháu.

- Không có chi ạ.

Eliott chào từ biệt bà hoàng hậu có chiều cao khiêm tốn và ra đi với một tâm hồn thư thái. Bà Pom' có biệt tài làm cho cậu cảm thấy vui vẻ, thứ mà đôi khi cậu rất cần.

Eliott trông thấy trên bãi cỏ con tàu trung chuyển mà thuyền trưởng Zrrrrk đã cử đến. Cậu trèo vào tàu, và nó cất cánh, lao nhanh về phía tàu vũ trụ nơi có ông Jov', Katsia, Farjo, Aanor, Til cùng những người khác.

XỬ LÝ KHỦNG HOẢNG

Bảy vị chủ nhiệm thảo luận rất hăng, không quan tâm đến quang cảnh bình minh rực rỡ trên những khu ngoại ô của Oza-Gora phía bên kia khung cửa sổ rộng lớn ộp kính. Như thường lệ, Vua Cát là người đến muộn. Ngược lại, tình hình hiện tại rất khác thường. Và không một ai trong số họ hiểu được nguyên nhân.

- Xin chào. - Giọng nói sang sảng của Vua Cát vang lên. - Cảm ơn vì mọi người đã đến đây.

Tiếng trò chuyện ngưng bật, và ai nấy trở về chỗ ngồi của mình quanh chiếc bàn dài bằng kính. Mái tóc bù xù và tấm áo thụng xộc xệch càng làm tôn thêm vẻ mặt nghiêm trọng của ông.

- Tôi triệu tập cuộc họp sáng nay để chúng ta cùng tìm một giải pháp cho tình hình khủng hoảng hiện

Mộng giới ONIRIA

nay. - Vua Cát vào để luôn không rào đón. - Như các ông đã biết, tôi là người chịu trách nhiệm cho sự hoạt động của các Mộng Khách và Mộng Chủ. Đó là lý do tồn tại của Thủy tinh cung và cũng là ước vọng duy nhất của người xứ cát. Thế nhưng, hoạt động của các Mộng Khách dường như đã bị đảo lộn trong mấy ngày vừa qua. Wilor, ông vui lòng trình bày những điều mà ông đã cho chúng tôi biết ngày hôm qua được không?

Người mang tên Wilor hắng giọng. Đó là một người đàn ông trạc tứ tuần với cơ thể tròn trịa. Bộ áo thụng màu xanh lam càng làm nổi bật thêm ánh đỏ trên mái tóc dày và đôi lông mày rậm rạp.

- Những hiện tượng bất thường đã được báo cáo ở gần như mọi nhà kính. - Wilor giải thích. - Càng lúc càng có nhiều cây miên diệp cho thấy những chu kỳ bất thường: thời gian ngủ giảm xuống và các trình tự cũng rối loạn. Trong một số trường hợp cá biệt, chúng có vẻ như không thể đạt trạng thái ngủ để có thể rải cát thần. Chúng tôi đã đưa các trường hợp này cho đội miên du để họ tìm hiểu thêm. Phần tiếp theo của câu chuyện, tôi xin nhường lời lại cho Odessa.

Mọi ánh mắt đều quay về phía một người phụ nữ kín đáo có đôi mắt xanh lục to cổ cổ giống màu của tấm áo thụng cô khoác trên người.

- Chúng tôi đã tiến hành nhiều cuộc miên du để kiểm tra những người hạ giới có cây miên điệp đại diện bị ảnh hưởng nặng nhất. - Đội trưởng đội miên du giải thích. - Nhờ vậy chúng tôi đã loại bỏ được giả thuyết cây bị bệnh. Quả vậy, tất cả những đối tượng mà chúng tôi kiểm tra đều cho thấy những dấu hiệu điển hình của chứng lo lắng về đêm, khi ngủ thiếp đi: bồn chồn, mồ hôi đầm đìa, nhịp tim không thể giữ ổn định ở mức thấp, giật mình trong lúc ngủ, thậm chí là bị ảo giác. Nói tóm lại, họ sợ ngủ.

- Vấn đề là phải biết nguyên nhân của chuyện đó. - Vua Cát nhận định. - Jal, các chuyên gia nói gì?

- Rập một khuôn. - Một người đàn ông gầy gò với hai bên tóc mai điểm bạc đáp bằng một giọng khô khốc, người thẳng đơ như một cây thuốc kẻ bên dưới lớp áo thụng màu trắng. - Một hiện tượng ở quy mô như thế này, liên đới đến mọi lứa tuổi ở mọi châu lục, thì chỉ có thể giải thích bởi cuộc chiến vừa nổ ra cách đây năm ngày giữa Vương quốc Oniria và nước Cộng hòa Ác mộng. Nó giống như một phản ứng dây chuyền. Do chiến tranh, nhiều cư dân Oniria đã mất đi sự vô lo thường thấy: họ trở nên lo lắng, và truyền đạt mối lo của mình cho các Mộng Khách mà họ gặp. Đến lượt mình, óc tưởng tượng của những người mơ ngủ lan truyền sự khó chịu này cho những phần khác của tâm hồn khi họ tỉnh lại. Nếu những giấc mơ đáng sợ cứ lặp lại, tiềm thức sẽ hình thành

Mộng giới ONIRIA

một phản xạ loại bỏ và làm mọi cách để tránh trải qua điều đó lần nữa, ngăn cản đối tượng của chúng ta đi vào giấc ngủ. Và tất nhiên, ở cuối dây chuyền phản ứng, chúng ta có tất cả những hậu quả nguy hại của việc thiếu ngủ: mệt mỏi, bực dọc, năng suất kém, mất cảnh giác, suy giảm miễn dịch... Chuyện này có thể đi rất xa.

- Hãy hi vọng là nó không đi xa quá! - Vua Cát nói. - Dù sao đi nữa, vì chúng ta không thể dừng cuộc chiến này lại, bốn phần của chúng ta là giảm bớt ảnh hưởng tiêu cực lên các Mơng Khách cùng các cư dân hạ giới có liên quan. Có ai đề xuất gì không?

- Với trường hợp này, chúng tôi thường sử dụng phương pháp đồng hình với một tỉ lệ thành công cao. - Odessa nhận định. - Sao chúng ta không đưa tất cả những người hạ giới bị chúng lo lắng này tới các thiên đường nho nhỏ vốn đầy rẫy trong mộng giới nhỉ?

- Bởi vì ngay cả những nơi chốn dễ chịu nhất của Oniria cũng đã trở thành kinh khủng. - Người phụ trách đào tạo tên Jal đáp. - Các cư dân mộng giới hiện đang lẫn trốn trong nhà hoặc kể khổ với bất kỳ người nào mà họ gặp.

- Nếu đây là vấn đề của cư dân mộng giới thì chúng ta chỉ việc hướng các Mơng Khách đến những nơi mà họ không chạm mặt người mộng giới. - Odessa nhấn mạnh. - Tôi không muốn tin rằng toàn bộ vương quốc

này đã biến thành một thảm họa chỉ trong một sớm một chiều như thế!

- Đáng tiếc là tình hình cũng gần như vậy rồi. - Vua Cát nói. - Cách đây một tuần tôi có dịp băng qua một phần vương quốc để tới Hedonis, và mọi thứ đã xấu đi rất nhiều do tình trạng khẩn cấp dù chiến tranh còn chưa nổ ra. Nhưng cô nói có lý, Odessa. Hẳn phải tồn tại ở những chỗ nằm bên rìa vương quốc, cách xa những khu dân cư, nơi các Mộng Khách vẫn có thể tìm được sự an ủi: những bãi biển hoang vắng, rạn san hô, hoặc thậm chí là trong bụng mẹ. Quan trọng là họ không được chạm mặt bất kỳ ai. Lý tưởng nhất là thậm chí ta phải tạo ra những chỗ mới, chưa bị tác động bởi tình hình tồi tệ chung. Các nhà đồng hình học của chúng ta phải thể hiện sự sáng tạo của mình!

Vua Cát quay sang người ngồi bên phải, một phụ nữ đáng kính mặc áo thụng đen đang thu mình trên ghế.

- Tami-Hara, bà nghĩ sao? - Vua Cát hỏi.

Cụu chủ nhiệm của bộ phận nghiên cứu đồng hình không trả lời ngay. Mi mắt bà nhắm lại như đang ngủ. Khuôn mặt bất động và nhăn nhó khiến bà trông giống một con rùa.

- Chúng tôi có thể làm điều đó. - Cuối cùng bà đáp với một giọng căng thẳng đến nỗi mọi người phải nín thở để nghe.

Tami-Hara ngừng lời, như để lấy đà cho tuyên bố tiếp theo:

- Nhưng quân số của chúng tôi rất hạn chế.

Lại một khoảng lặng.

- Chúng tôi sẽ bị quá tải.

- Đúng vậy. - Vua Cát nhận định. - Nếu tình hình trầm trọng thêm, chúng ta sẽ bị thiếu người. Không thể có chuyện một thợ cát bất kỳ tự dưng trở thành nhà đồng hình học được. Đó là một chuyên ngành rất khó! Chúng ta cần phải tìm một biện pháp nào đó để giảm tải cho đội áo thụng đen. Đầu tiên, tôi đề nghị ban đồng hình học dừng công việc nghiên cứu lại để tập trung vào hoạt động điều trị. Còn ai có ý kiến nào khác không?

Mọi người trầm ngâm suy nghĩ quanh bàn. Vị chủ nhiệm ban đào tạo và nghiên cứu rút từ trong chiếc áo thụng màu trắng của mình ra một tấm bảng trong suốt. Ông xem xét nó và nhăn trán, trước khi ngẩng đầu lên.

- Có ba trăm hai mươi sáu thợ học việc ở năm cuối môn phân môn đồng hình học. - Ông tuyên bố. - Tất cả đều đã trải qua đợt thực tập. Chúng ta có thể tập hoãn việc học lý thuyết để huy động họ cho đến khi tình hình căng thẳng kết thúc. Điều này cũng sẽ cho phép chừng hai mươi giáo sư được rảnh tay, không phải lên lớp giảng dạy. Đã lâu họ không hành nghề, tất nhiên rồi, nhưng họ vẫn có thể có ích.

- Ý hay! - Vua Cát ghi nhận.

- Vẫn còn một vấn đề nữa. - Giọng nói thất thần của Tami-Hara thốt lên.

Mọi ánh mắt đều quay về phía người phụ nữ có khuôn mặt rùa với mi mắt vẫn tiếp tục nhắm nghiền.

- Chúng tôi bị thiếu đèn đồng hình. - Bà nói. - Chúng được cung cấp rất nhỏ giọt.

- Chúng rất khó sản xuất. - Một người đàn ông còn trẻ bào chữa. Các cơ bắp của anh ta căng lên bên dưới lớp áo thụng màu cam.

- Chúng tôi biết mà, Zannan. - Vua Cát can ngăn. - Và chúng tôi cũng biết người của anh có thể làm được những kỳ tích phi thường trong trường hợp cần thiết.

Trưởng ban kỹ thuật nở một nụ cười và thả lỏng một chút các bắp cơ của mình.

- Chúng tôi có khoảng năm mươi cái đèn hình đang trong giai đoạn thử nghiệm. - Anh nói với giọng thư thái hơn. - Nếu cố hết sức, chúng tôi có thể giao những cái đầu tiên ngay ngày mai, và hoàn tất công việc trong vòng ba ngày. Chúng tôi cũng có thể đẩy nhanh đợt sản xuất mới, nhưng để làm thế thì phải giao cho chúng tôi dịch tủy của người Oniria có thần giao cách cảm, vì chúng tôi sẽ không thể sản xuất được gì nhiều với trữ lượng hiện có. Bulja, cô có thu xếp chuyện này được không?

Mộng giới ONIRIA

Một cô gái trẻ năng động mặc áo thụng màu vàng
nhấn mặt đáp:

- Chuyện này phức tạp đấy. Do tình trạng khẩn cấp của chiến tranh, đã mười ngày nay chúng ta bị cách ly với phần còn lại của mộng giới. Tôi đã không dự kiến việc các chuyến xe lửa hành sẽ bị gián đoạn cho tới khi có mệnh lệnh mới, nên không dự trữ sẵn tùy sống. Do tính chất khó khăn của việc tìm được người có thần giao cách cảm ở Oniria, tôi không có cách nào xoay được cho anh thứ anh cần.

Những tiếng xì xầm thất vọng vang lên quanh bàn.

- Không ai có thể tiên liệu được chuyện đang xảy ra tại Vương quốc Oniria. - Vua Cát tuyên bố. - Tôi sẽ xem mình có thể làm gì để giúp cô. Có thể tôi có giải pháp, nhưng không có gì là bảo đảm cả. Trong lúc chờ đợi, hãy triển khai tất cả những hoạt động vừa bàn. Sáng mai chúng ta sẽ gặp nhau đúng vào giờ này để sơ kết tình hình.

Một loạt tiếng kéo ghế đánh dấu kết thúc cho cuộc họp.

- Khoan đã! - Một người đàn ông mặc áo thụng màu đỏ lên tiếng.

- Anh cần nói thêm điều gì à, Yako? - Vua Cát khựng lại trong một tư thế giống như một kỵ sĩ vắt vẻo trên lưng con ngựa phi nước kiệu.

- Vâng. - Chủ nhiệm tổ lọc cát đáp.

Vua Cát và những người còn lại ngồi xuống ghế. Chỉ có người phụ nữ giống con rùa là không nhúc nhích.

- Nếu tôi hiểu đúng về quy mô của sự việc nguy hại đang tác động tới các cư dân hạ giới, chúng ta có vận dụng đồng hình hết khả năng của mình cũng không đủ. - Yako khẳng định.

- Quả là các biện pháp này không đủ nếu như căng thẳng tiếp tục kéo dài. - Vua Cát thừa nhận. - Anh có đề xuất nào khác không?

- Việc này có thể làm một số người bị sốc. - Yako đáp. - Vì nó lật lại một việc đã không thay đổi từ cả ngàn năm nay...

- Mọi ý kiến đều được hoan nghênh. - Vua Cát khích lệ.

- Nếu thế thì... chúng tôi có thể thay đổi thành phần của loại cát mà chúng ta đem rải.

Tiếng xầm xì cất lên quanh bàn.

- Ý tưởng của tôi là đẩy quy trình sàng lọc cát đi xa hơn một chút, để thu được loại cát tinh giàu mộng chất hơn. - Yako nói. - Nó sẽ giúp con người định hướng giấc mơ của họ vào những thứ dễ chịu hơn và bớt lo âu hơn khi bước vào giấc ngủ.

- Nhưng điều đó cũng sẽ làm mất sự cân bằng giữa thiện mộng và ác mộng! - Chủ nhiệm ban đào tạo thốt lên. - Nó sẽ tạo ưu thế cho Vương quốc thiện mộng trong cuộc đối đầu với Cộng hòa Ác mộng. Đó

Mộng giới ONIRIA

là một sự can thiệp trái với quy tắc đạo đức của Oza-Gora. Trái với điều luật bất biến số ba và...

- Đây không phải là làm mất cân bằng, mà là điều chỉnh một sự mất cân bằng! - Yako phản bác. - Nếu chúng ta không làm gì hết, sự lo lắng đang lan tràn ở hạ giới sẽ nghiêng ưu thế cho phe ác mộng. Cần phải xem biện pháp này như một liệu pháp điều trị. Ngay khi chiến tranh kết thúc, chúng ta sẽ quay lại với quy trình thông thường.

Tiếng ồn ào vang lên khắp phòng. Đề nghị của chủ nhiệm tổ lọc cát làm tất cả mọi người chú ý, và ai cũng muốn nói ra suy nghĩ của mình. Vua Cát cũng muốn nghe mọi người trình bày ý kiến, nhưng ông khó mà ngăn được họ cất tiếng cùng lúc. Lúc ông sắp ra lệnh cho tất cả trật tự thì người phụ nữ giống con rùa đột ngột thẳng người lại, hai mắt mở to.

Im lặng lập tức được vãn hồi. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía bà ta.

- Rải cát thần được làm nhẹ cho tất cả cư dân hạ giới là một tà thuyết. - Bà tuyên bố.

- Cảm ơn bà, Tami-Hara! - Chủ nhiệm ban đào tạo nói.

- Tôi chưa nói xong. - Người phụ nữ giống con rùa gằn giọng mạnh đến nổi ho một tràng.

Bà lấy lại hơi thở, rồi nói tiếp:

- Nhưng nó có thể hữu ích với những người bị bệnh.

Một lần, bà ngã người ra lưng ghế và nhắm mắt lại. Vua Cát đưa mắt quan sát những người khác. Rõ ràng không ai có ý kiến gì nữa.

- Như thường lệ, sự thông thái của Tami-Hara cho phép chúng ta nhìn nhận mọi việc rõ ràng hơn. - Ông tuyên bố. - Cũng như nhiều người, tôi cảm thấy việc thay đổi thành phần của cát có thể nguy hiểm cho người hạ giới: chúng ta không lường được những hậu quả của một quyết định như thế đối với trí tưởng tượng của họ. Nó có thể có hại.

Chủ nhiệm ban đào tạo gặt gù.

- Nhưng không có gì ngăn cản chúng ta làm ra hai loại cát có chất lượng khác nhau. - Vua Cát nói thêm. - Loại tinh hơn, được sản xuất với số lượng hạn chế, chỉ dùng cho các cây miên điệp có vấn đề, như một liệu pháp điều trị ngắn ngày. Chúng ta sẽ tiếp tục dùng đồng hình để xử lý những trường hợp nặng nhất. Tất cả nằm trong khuôn khổ của trị liệu, và chúng ta sẽ không vi phạm các điều luật bất biến. Tôi thấy như vậy mối lo lắng của mọi người đã được giải tỏa. Mọi người nghĩ sao?

Các vị chủ nhiệm nghiên ngầm đề xuất của Vua Cát. Họ vừa hào hứng vừa lo ngại trước một kế hoạch táo bạo đến thế.

- Xem nào, các bạn của tôi, chúng ta phải đánh dấu ngày hôm nay bằng một viên đá trắng trong biên niên

Mộng giới ONIRIA

ký Thủy tinh cung! - Vua Cát tuyên bố. - Bởi lẽ, lần đầu tiên trong lịch sử, chúng ta sẽ rải cát có nhiệt độ cao hơn nhiệt độ cơ thể của con người, chứ không phải ngược lại. Và cũng là lần đầu tiên trong lịch sử, người hạ giới sẽ đi ngủ mà không cảm thấy một chút gai lạnh vốn đi kèm với chuyến bay vào mộng giới của trí tưởng tượng của họ.

5

SẴN SÀNG CHƯ? LÊN ĐƯỜNG THÔI!

Như thường lệ giờ là lúc ăn nhẹ trên con tàu vũ trụ của vua Jovigus đệ nhất. Ngài thủ lĩnh lực lượng phiến quân quả thực không hổ danh với tước hiệu quốc vương Kẹo, vua Đường kiêm ông hoàng Bánh ngọt. Ngay cả khi thiếu vắng sự chăm chút của hoàng hậu Pom' và phần lớn đội ngũ, chiếc bàn phòng khách vẫn khoác trên mình hình ảnh lộng lẫy của một tiệm bánh ngọt hơn là một căn cứ phiến quân. Có vẻ như chuyện này rất hợp ý Farjo, vì cái đầu của con khi đang mất hút trong một xô bắp rang bơ kẻ sọc trắng đỏ. Về phần Jov', ông đang cầm chiếc bánh su que phủ sô cô la trong tay phải, cây kẹo mút trong tay trái, miệng ngậm một cái ống hút nhúng ngập trong món thức uống có màu sắc biến đổi.

Mộng giới ONIRIA

Jov' ngẩng đầu lên khi Eliott đến gần.

- Eliott! - Ông thốt lên. - Cháu có đói không? Muốn uống nước đại mạch không? Ăn bánh sò nhé? Hay là kẹo bông? Cháu ngồi đi. Cứ tự nhiên như ở nhà. Cháu biết mọi góc ngách ở đây rồi mà...

- Dạ thôi ạ, cảm ơn ông. Cháu vừa ăn tối xong. - Eliott đáp trong lúc ngồi xuống chiếc trường kỷ màu xanh vỏ táo.

- Tốt. Thế thì nhắc lại cho ta nghe điều luật bất biến số sáu nào. - Jov' nói luôn không rào đón.

Lại nữa rồi. Buổi học đã bắt đầu. Eliott hít một hơi để lấy can đảm.

- Các Mơng Chủ phải luôn sử dụng năng lực của mình trong sự tôn trọng mơng giới cùng các cư dân của nó. - Cậu trả bài.

Farjo thả xô bắp rang bơ xuống và giơ hai ngón tay cái lên, tỏ ý khen ngợi.

- Tốt. - Jov' gật gù. - Bây giờ cháu đi vào hầm và lấy cho ta một cái bánh charlotte phúc bốn tử mà không được bật đèn.

Bài tập nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng Eliott thừa biết tại sao ông Jov' lại bắt cậu làm. Thời gian luôn là nửa đêm tại khu vực trung tâm của Ephialtis, và tầm nhìn do vậy cũng bị giới hạn. Khả năng quan sát tốt trong bóng đêm sẽ là thứ cần có nếu cậu muốn di chuyển một cách kín đáo trong dinh thự của Quái vật.

Eliott đứng dậy và tiến vài bước về phía cửa hầm.

- Trời đất! - Jov' la lên. - Suýt nữa thì ta quên mất!
Tuyệt đối không được mở cửa hầm, tất nhiên rồi.

Eliott cũng không ngạc nhiên với yêu cầu bổ sung này. Đơn giản nó là một bài tập nhảy chỗ, và cậu biết mình sẽ thành công: cách thức di chuyển ngẫu nhất thế giới giờ đã không còn là một bí mật đối với cậu nữa.

Cậu bé Mộng Chủ dừng bước, nhắm mắt lại và hình dung trong đầu các chi tiết của căn hầm mà cậu đã thuộc nằm lòng. Chưa đầy một giây sau, mùi bánh kẹo ngọt ngào cho cậu biết mình đã đến đúng chỗ. Nhưng cậu không mở mắt ra. Chưa đâu. Cậu biết có làm thế cũng vô ích trong cái nơi tối như hũ nút này. Đầu tiên cậu phải thay đổi thị giác của mình. “Đôi mắt của tôi có thể nhìn được trong bóng tối”, cậu lặp đi lặp lại trong đầu. “Đôi mắt tôi có thể nhìn được dù không có một chút ánh sáng nào.”

Khi đã cảm thấy sẵn sàng, Eliott mở mắt ra. Căn phòng được soi sáng bởi một thứ ánh sáng xanh leo lét. Cậu có cảm giác như đang bơi trong một bể chất hiện hình của dân nhiếp ảnh, nhưng cậu quan sát được. Các dây kệ chất đầy nhu yếu phẩm xuất hiện trước mắt cậu rõ ràng như được chiếu đèn. Eliott bước tới trước, đảo mắt tìm kiếm kệ bánh charlotte trái cây, chọn những cái có phủ đầy những quả phúc bồn tử ngon mắt, sau đó thiết lập lại thị giác bình

Mộng giới ONIRIA

thường của mình và bước ra khỏi hầm cùng với món chiến lợi phẩm.

Farjo vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Jov' thì tỉnh bơ như không có gì. Ông liếc sơ để chắc chắn Elliott không nhầm lẫn rồi chuyển sang bài tập kế tiếp. Elliott phải men theo một bức tường dài mà không làm kích hoạt hệ thống báo động bằng cảm biến sẵn sàng kêu ré lên trước một sự tiếp xúc dù là nhỏ nhất. Cậu phải tự vệ trước những cú tấn công của Farjo lúc này đã biến hình thành đại bàng với chỉ thị "tìm cách móc mắt Elliott", đọc thuộc lòng mười điều luật bất biến, bước đi trên một lớp trứng tươi mà không được làm vỡ, và miêu tả lại một cách chính xác tất cả những thông tin được Aanor cung cấp về dinh thự của Quái vật cùng những kẻ sống trong đó.

Cậu bé Mơng Chủ tranh thủ một khoảng nghỉ ngắn để buông mình xuống chiếc trường kỷ màu xanh vỏ táo và uống một cốc nước.

- Cháu có mệt không? - Jov' hỏi. - Trời đất, Elliott! Đây chỉ là một phần khởi động dễ dàng thôi mà.

Elliott lăm lăm trong miệng. Ông Jov' là một người đòi hỏi còn cao hơn cả huấn luyện viên điền kinh của cậu.

- Cháu ổn mà! - Cậu đáp. - Cháu chỉ khát nước thôi.

Elliott đứng bật dậy, sẵn sàng chờ đợi chỉ thị tiếp theo. Nhưng Jov' không nói gì. Ông chỉ nhìn cậu với

đôi mắt nhắm hờ, những ngón tay mập mạp đan chặt vào nhau. Bỗng một nụ cười rộng mở xuất hiện trên khuôn mặt của ông.

- Cháu đã sẵn sàng. - Ông nói.

- Ch... cháu... - Elliott lắp bắp. - Thật ạ? Cháu đã sẵn sàng thật ạ?

- Phải. - Jov' đáp. - Cháu có thể đi.

- Sao ạ? Bây giờ á?

- Ngay bây giờ. - Jov' xác nhận. - Theo Aanor, Quái vật luôn nhốt mình trong phòng làm việc của hắn vào giờ này. Thời cơ đã đến. Chúng ta không thể mất một giây phút nào.

- Hay quá! - Farjo reo lên mừng rỡ. - Tôi sẽ đi tìm những người khác.

Con khi nhảy chân sáo đi xa dần, về phía dãy buồng ngủ. Người cứng đờ, Elliott không tài nào nhúc nhích được. Chỉ vài giờ trước, cậu còn khao khát khoảnh khắc này biết bao, vậy mà khi cuối cùng nó đến, một anh bạn cũ mà cậu tưởng như đã quên bỗng xuất hiện trở lại. Một anh bạn mà cậu rất muốn né tránh: nỗi sợ hãi.

Cùng với nó là một loạt những nghi ngại theo sau.

- Cháu bị sao vậy, Elliott? - Jov' hỏi.

- Không, không sao ạ. - Cậu bé Mộng Chủ lắp bắp, ánh mắt thất thần nhìn vào khoảng không. - Cháu chỉ đang tự hỏi liệu chúng ta có tính hết mọi thứ hay

chưa. Có thể còn một số bài tập mà chúng ta đã quên mất và...

- Elliott, ta cóc cần biết cháu có cảm thấy sẵn sàng lên đường hay chưa. - Jov' ngắt lời cậu bé. - Ta biết là cháu đã sẵn sàng, và cháu phải tin ở ta. Thế nên bây giờ, cháu đừng đặt câu hỏi nữa, lên đường thôi.

Một cánh cửa bật mở. Farjo xuất hiện cùng với Til và Aanor. Elliott liếc nhìn nhanh đôi mắt của nàng công chúa xinh đẹp, và tìm cậu bỗng đập dồn. Cậu nhanh chóng hướng mắt sang anh chàng thợ cát trẻ tuổi. Til đang bê một cái thùng chất đầy dụng cụ. Đó là thứ mà anh đã chuẩn bị sẵn từ nhiều ngày trước để phục vụ cho nhiệm vụ mà họ sắp tiến hành.

- Katsia đâu? - Jov' hỏi.

- Biến mất rồi. - Til đáp với giọng xuôi xị.

- Trời đất! Lại nữa! - Jov' thở hắt ra. - Thôi, nếu vậy chúng ta nên chuyển sang phương án B.

- Khoan đã. - Elliott thốt lên. - Biến mất là thế nào? Mà phương án B có từ bao giờ?

- Katsia đã bị Mơng Khách của cô ấy triệu tập. - Farjo giải thích. - Ngày thứ tư liên tiếp. Cái bà Natalia Divanova này hình như đang bị cuồng Katsia hay sao ấy.

Elliott chợt nhận ra cậu đã không gặp Katsia trong hai đêm liên tiếp tại mộng giới. Cậu đã quá tập trung vào những bài tập của ông Jov' và không thắc mắc gì

cả. Cậu tướng Katsia chỉ ở đầu đó trong tàu vũ trụ, bận bịu với một công việc khác.

- Ta đã không cho cháu biết để khỏi làm cháu hốt hoảng. - Ông Jov' phân trần. - Để dự phòng trường hợp việc mất tích sẽ tái diễn, chúng ta đã đặt ra phương án B.

- Gì cơ... thế mà mọi người không hề nói với cháu.

- Elliott bàng hoàng.

- Bình tĩnh nào, Elliott. Nó cũng gần giống như kế hoạch ban đầu thôi. Như cháu đã biết, nhờ những khám phá trong khoảng thời gian bị giam cầm, Aanor đã nắm rất rõ cách bố trí của hai tầng lầu, cũng như tầng trệt của dinh thự Quái vật. Nhưng công chúa chưa bao giờ xuống được dưới hầm. Ngoài sự tồn tại của một kho chất đốt ở bên dưới nhà bếp, chúng ta hoàn toàn không biết gì về tầng hầm và những hiểm nguy của nó. Thế nhưng rất có thể đó là nơi ẩn trốn của Jabus cùng cây miên điệp và Mộng Khách của cha cháu. Với Katsia trong vai trò trinh sát kiêm vệ sĩ, cháu có thể thâm nhập xuống dưới đó và tìm cách đưa bọn chúng về đây. Nhưng vì Katsia đã biến mất, ta muốn dùng một phương án thận trọng hơn.

- Là sao ạ? - Elliott ngơ ngác hỏi.

- Cháu sẽ đi hai lần. - Jov' đáp. - Hôm nay, cháu sẽ chỉ dừng lại ở kho chất đốt, thay vì thám hiểm tầng hầm để tìm Jabus. Cháu sẽ ghi nhớ nơi đó để có thể

Mộng giới ONIRIA

quay lại bất kỳ lúc nào bằng cách nhảy chỗ. Và cháu sẽ quay về đây cùng với Aanor. Cháu sẽ để Farjo lại đó cùng với một phương tiện liên lạc.

- Til không đi cùng chúng ta à? - Elliott ngạc nhiên hỏi lại.

- Không. Cậu ta sẽ chỉ can thiệp vào cuối phi vụ. Vì chúng ta không đi đến cùng kế hoạch, nên sự tham gia của Til là không cần thiết. Càng đi ít người, việc di chuyển trong dinh thự của cháu sẽ càng dễ dàng hơn. Ta xin nhắc lại rằng những kẻ sống trong dinh thự đó không được phép nghi ngờ sự hiện diện của cháu. Bằng không chúng ta sẽ chào già biệt hiệu ứng bất ngờ của lần kế tiếp. Mệnh lệnh duy nhất của chúng ta là: bí mật tuyệt đối!

- Hiểu rồi à! - Elliott đáp. - Như vậy chúng ta sẽ để lại Farjo trong kho chất đốt. Rồi sau đó?

- Sau đó Farjo sẽ thám hiểm tầng hầm trong bộ dạng của một con ruồi, con dơi hoặc bất kỳ hình thù gì mà nó thấy phù hợp. Farjo sẽ báo cho chúng ta khi thời cơ đến. Chỉ khi đó cháu mới quay lại kho chất đốt, lần này cùng với Katsia và Til. Mọi người sẽ đi tìm Mơng Khách và cây miên điệp của cha cháu nhờ những chỉ dẫn mà Farjo cung cấp.

Elliott im lặng trong giây lát.

- Như vậy nghĩa là ngày hôm nay cháu chưa thể đưa được ba cháu ra khỏi cơn hôn mê. - Cậu nói với giọng rầu rĩ.

- Đúng vậy. - Jov' nhần mặt xác nhận. - Nhưng cũng còn hơn là không làm gì, đúng không nào?

- Hừm... - Elliott lẩm bẩm.

Til lấy từ trong thùng đồ ra hai chiếc áo choàng da tặc đà hoa rồi đưa cho Elliott và Aanor cùng với một viên đá kỳ lạ, có một mặt trắng và một mặt xám.

- Đây là phương tiện liên lạc để Farjo có thể chuyển cho chúng ta mọi thông tin mà cậu ấy khám phá được. Chúng tôi gọi nó là đá bồ câu. Farjo sẽ không thể mang nó nếu biến hình thành côn trùng. Do vậy, tốt nhất là các cậu giấu nó trong một góc của kho chất đốt.

- Farjo có biết sử dụng nó không vậy? - Elliott hỏi trong lúc nhìn bề mặt nhẵn thín của viên đá một cách bối rối.

- Tất nhiên là biết rồi, cậu tưởng tôi là ai chứ? - Farjo vênh mặt.

Con khi giặt viên đá bồ câu từ tay Til và dùng ngón trỏ vẽ một vòng tròn trên mặt màu trắng của nó. Ngay lập tức, một hồi chuông vang lên. Anh chàng thợ cát rút từ trong túi mình ra một viên đá dẹt và vuốt nhẹ nó bằng đầu ngón tay. Tiếng chuông ngừng lại, và vòng tròn mà Farjo vừa vẽ xuất hiện, với màu đỏ, như thể đã được cấy vào bên trong viên đá dẹt.

- Công nghệ của Oza-Gora! - Til vừa nói vừa giơ viên đá dẹt ra. - Cái này có thể hoạt động ở bất kỳ đâu, bất chấp khoảng cách và các loại bùa chú.

Mộng giới ONIRIA

- Vâng, nhưng... Farjo không biết viết! - Elliott phản đối.

- Không cần. - Con khi đáp. - Cùng với Til, chúng tôi đã thiết lập một hệ thống mã đủ dùng cho các nhu cầu của phi vụ này. Đừng lo lắng, bạn tôi ơi, tôi làm được mà.

- Vâng, nếu cậu đã nói thế. - Elliott nhượng bộ.

Elliott có cảm giác hết sức khó chịu rằng chuyến đi này đã được tổ chức mà không có cậu. Và cậu nhận ra một điều hiển nhiên: cậu là *phái viên*, nhưng không phải là người lãnh đạo. Làm sao có thể khác đi được kia chứ? So với mọi người, cậu có tuổi đời nhỏ nhất. Cậu là người duy nhất không sống trên con tàu của thuyền trưởng Zrrrrk. Và lần gần đây nhất cậu quyết định tự hành động, cậu đã gây ra một cuộc khủng hoảng ngoại giao giữa Vương quốc Oniria và xứ cát Oza-Gora! Như thế này tốt hơn. Cũng hợp lý thôi.

Nhưng cậu cảm thấy thất vọng vô cùng.

- Thôi, vậy là chúng ta sẽ lên đường! - Cậu thốt lên, cố gắng đè nén sự hồi hộp trong giọng nói của mình.

- Đúng vậy. - Ông Jov' khẳng định với giọng hào hứng. - Cháu có đem tiên dước theo không?

Elliott rút từ trong áo thun ra sợi dây chuyền đang đeo trên cổ, trên đó lủng lẳng chiếc đồng hồ cát và cái lọ nhỏ bằng ngọc thạch mà Tiên cây đã tặng cậu. Jov' hài lòng đặt hai tay lên đôi vai của cậu bé Mơng Chủ.

- *Phái viên* Elliott. - Ông tuyên bố với giọng trịnh trọng. - Cháu là một cậu bé thông minh và can đảm, đi cùng cháu là một ê kíp tuyệt vời. Cháu sẽ tới Ephialtis, nơi hiểm nguy nhất Oniria đối với một Mộng Chủ. Cháu sẽ hoàn thành nhiệm vụ và trở về với chúng ta một cách lành lặn.

Elliott chắc đã phá lên cười nếu như ruột gan cậu không bị tê liệt vì lo lắng. Nhìn ông vua thấp lùn với cái bụng tròn xoe nói ra những lời động viên tinh thần với giọng điệu trịnh trọng đến thế, quả thực là buồn cười.

Chuyến tàu con thoi không đưa Elliott, Aanor và Farjo đến hành tinh KP3327. Vì lí do hậu cần, hành tinh đầy những tảng đá trắng vẫn là lối vào của tất cả mọi người, dù là dân tị nạn hay thành viên của lực lượng phiến quân. Nhưng Jov' ưu tiên tính bí mật của những chuyến lên đường làm nhiệm vụ: dù là để đi đón người tị nạn hay làm chuyện gì khác, các thành viên của nhóm luôn rời mạng liên ngân hà thông qua hành tinh rừng N265B.

Elliott lục lợi trong cái túi da tặc đà hoa mà Til đã cho mượn. Cậu rút từ trong đó ra một cái khăn quàng lốm đốm giống hệt như của dân tị nạn và tiến lại gần Aanor.

- Chuyện này có thực sự cần thiết không vậy? - Cậu

Mộng giới ONIRIA

thờ dài. - Tôi biết công chúa đã tìm lại được khả năng thân giao cách cảm của mình nhờ tiên dược của tôi, nhưng công chúa hoàn toàn có thể ngăn chặn mọi sự giao tiếp với mẹ mình, đúng không?

- Cần thận vẫn hơn. - Aanor đáp. - Nếu như tôi rơi vào tay của ban ĐTD và bị áp giải về lâu đài, mẫu hậu sẽ truy vấn, và tôi sẽ không thể nói dối bà ấy. Tốt hơn là tôi không hay biết gì về lối ra vào của mạng liên ngân hà. Như thế sẽ an toàn hơn.

- Chúng ta sẽ không gặp phải bất cứ đoàn xe bắt mộng nào đâu! - Cậu bé Mộng Chủ lẩm bẩm. - Điểm đến của chúng ta là dinh thự của Quái vật nằm giữa lòng Ephialtis, nơi ban ĐTD không đời nào dám bén mảng!

- Eliott, hãy bịt mắt tôi lại! - Aanor ra lệnh với giọng dịu dàng nhưng cương quyết, đồng thời nhìn thẳng vào mắt cậu bằng đôi mắt ánh vàng của mình.

Eliott không còn lựa chọn nào khác ngoài tuân phục đôi mắt ấy. Cậu che chúng lại bằng chiếc khăn quàng tự gút phía sau cái đầu xinh đẹp của nàng công chúa trẻ tuổi.

CÙNG THỜI ĐIỂM ĐÓ...

Người mục đồng đã dẫn Katsia tới trước một tấm bia đồ sộ hình dạng cánh cửa được khắc vào đá. Phía trên những hoạt tiết hình học, cô nhanh chóng nhận ra những ký tự Phrygie và chỉ mất vài giây để giải mã chúng. Tấm bia này đã được thực hiện để tôn vinh vua Sadim. Nhưng nơi này hoàn toàn không tương ứng với mô tả. Phía sau cô vài bước, Mộng Khách của Natalia Divanova sốt ruột ngọ nguậy trên chiếc xe lăn của mình.

Katsia quay về phía người mục đồng.

- Tôi không muốn xem hầm mộ mà anh giới thiệu với khách du lịch. - Cô nói bằng một thứ tiếng Thổ Nhĩ Kỳ hoàn hảo. - Tôi muốn xem hầm mộ thực sự của vua Sadim. Cái được bảo vệ bởi nữ thần đồng ấy.

Katsia nhận ra tia hốt hoảng thoáng qua trong ánh

Mộng giới ONIRIA

mắt của anh ta. Thế là đã rõ. Anh ta biết. Rốt cuộc cô đã đạt được mục đích.

- Làm gì có hăm mộ nào khác. - Người mục đồng lấp bắp. - Tôi... tôi quay về với đàn gia súc của mình đây.

- Gia súc của anh có thể chờ! - Katsia túm áo anh chàng bất hạnh. - Đưa tôi tới chỗ đó mau.

- Nhưng đó là một nơi bị nguyên rủa. - Anh ta hoảng sợ thốt lên. - Nó quá nguy hiểm!

Katsia siết chặt hơn. Cô rút dao ra và kê vào ngay bên dưới cằm của anh ta, mũi dao chìa lên trên.

- Tin tôi đi, nơi đó không nguy hiểm bằng tôi đâu. Thế nên hãy dẫn tôi tới đó, nếu anh không muốn mình bị biến thành xúc xích. Mau lên.

Cô nới lỏng tay, nhưng mắt vẫn nhìn anh ta không rời. Người mục đồng lau một giọt máu rỉ ra dưới cằm và hoảng sợ nhìn con dao găm cán ngọc mà Katsia vẫn đang cầm lăm lăm trong tay.

Anh ta nuốt khan, rồi giơ tay chỉ về phía một lối mòn nằm khuất trong đám cây lá trên sườn đồi.

- Nó ở đằng kia.

- Vậy thì đi thôi. - Katsia hất hàm. - Anh đi trước. Đừng có giở trò, tôi chạy nhanh hơn anh đấy.

Mộng Khách của Natalia Divanova vui mừng ra mặt.

Người mục đồng tiến vào lối mòn, Katsia bám sát theo sau. Cô liếc nhanh qua vai. Mộng Khách của Natalia Divanova đang ở ngay phía sau họ, khuôn mặt

cười hớn hờ. Chiếc xe lăn tự tiến tới trước. Nó lơ lửng cách mặt đất vài xen-ti-mét. Natalia làm xuất hiện một hũ bắp rang và vừa nhai bắp vừa quan sát cảnh tượng trước mắt.

Một hạt bắp rơi xuống. Natalia Divanova cúi đầu để nhặt nó trong lòng. Tranh thủ một giây lơ đãng của bà ta, Katsia đưa mắt tìm một hòn đá hoặc một thân cây có khả năng là nơi đặt Cửa Mật, với hi vọng thoát khỏi chuyến đi tìm cổ vật mà cô hoàn toàn không quan tâm. Nhưng Mộng Khách của Natalia đã ngẩng đầu lên và mở tiếp câu chuyện đang dở. Ý muốn của bà ta mạnh hơn Katsia cả ngàn lần. Cô không thể chống lại được. Cô tiếp tục leo lên đồi, theo chân người mục đồng.

DINH THỤ

Thoạt tiên Elliott tưởng mình nhầm. Căn phòng mà cậu vừa nhảy chỗ đến hoàn toàn không giống một chút nào với phòng ngủ xa hoa mà Aanor từng ở. Nhưng vẫn là những đường chỉ trên tường, vẫn cái giường, cái tủ và bàn trang điểm đó... Không có ánh nến hoặc ngọn lửa trong lò sưởi, căn phòng tối om và lạnh ngắt, gần như không thể nhận ra.

- Mở ra đi Đốm! - Cậu thì thào vào tai người bạn đồng hành.

Nhận ra mật mã mà Elliott đã học được trên tem nhãn của nó, chiếc khăn đốm bật mắt công chúa tự động tháo ra. Aanor quét mắt nhìn quanh phòng. Cô rùng mình.

- Hồi ức xấu quay lại à? - Elliott hỏi khẽ.

- Quả vậy. - Công chúa công nhận. - Mà ở đây lạnh thật!

Một con dơi bay vài vòng trong phòng trước khi đậu lên vai cậu bé Mộng Chủ. Ánh trăng nhợt nhạt chỉ cho phép người ta lơ mơ nhìn ra cái đốm cam nơi con mắt trái của nó.

- Ta đi chứ? - Farjo thì thào.

- Khoan đã. - Elliott đáp.

Cậu nhắm mắt lại và hít thật sâu để tập trung. Cậu phải bồi tăng các giác quan của mình: quan sát trong bóng tối, cải thiện khứu giác và thính giác. Cậu cũng phải lanh lẹ và nhẹ nhàng như một con mèo... Quan trọng nằm ở chỗ đó. Ba kẻ đột nhập không được để bị phát hiện trong bất kỳ trường hợp nào. Đây là điều kiện tiên quyết để họ có thể quay lại đây một lần nữa. Và nhất là, nếu họ bị Quái vật bắt gặp, hãn sẽ không ngần ngại trừ khử cả bọn bằng một lưới lửa hoặc một luồng băng. Với Aanor và Farjo, đó chỉ là một cái chết tạm thời. Nhưng với Elliott thì nó sẽ là sự kết thúc. Thực sự.

Khi mở mắt ra, Elliott thấy lợm giọng. Mùi xú uest qua các cửa sổ đang mở xộc vào mũi khiến cậu muốn nôn mửa. Rác rưởi, cống rãnh, xác thối, chưa kể thứ mùi hôi hám mà một số ác mộng tự có, tất cả đều được cậu ghi nhận. Bồi tăng khứu giác ở giữa Ephialtis này thật đúng là một sự tra tấn.

Tiếng chân tố cáo sự hiện diện của hai tên hầu ở tầng trên. Elliott khẽ khàng tiếp cận cánh cửa và áp tai vào đó. Không có ai ngoài hành lang, cũng như

Mộng giới ONIRIA

trong những căn phòng lân cận. Tầng nhà này hình như trống vắng. Nhưng... *Chách*. Một tiếng động khô khốc. *Chách, chách*. Âm thanh vọng tới từ bên dưới. *Chách, chách*. Eliott cúi xuống, ghé sát mũi vào khe hở giữa hai tấm ván sàn. Mùi thuốc lá và nước hoa sực nức không át được mấy những thứ mùi hôi hám. *Chách, chách... bùm*.

- Quái vật không ở trong văn phòng của hần. - Eliott tuyên bố trong lúc đứng dậy với sự linh hoạt của một con mèo. - Hần đang ở bên dưới, trong phòng hút thuốc. Hần đang chơi billard.

- Vậy thì tốt hơn nên tránh cầu thang của các bà dọn phòng. - Aanor thì thào. - Chúng ta sẽ đi bằng cầu thang dành cho gia nhân ở đầu kia của hành lang.

Eliott và Aanor trùm áo choàng da tạc đà hoa qua đầu và rón rén rời phòng, với Farjo bay thám thính phía trước. Trong bóng tối của hành lang, họ vô hình. Nhưng họ sắp bước tới khu vực được chiếu sáng bởi nhiều chùm đèn. Dưới ánh sáng soi tỏ thì một người quan sát kỹ có thể nhận ra họ bất chấp lớp áo tàng hình. Đoạn đường hoàn toàn trống trải. Phía bên phải là cầu thang danh dự dẫn xuống tầng một, bên trái, trên tường, là một tấm thảm tuyệt đẹp, còn đối diện phía trước mặt là một đoạn hành lang tối khác. Ở cuối hành lang này là cầu thang dành cho gia nhân. Không còn lựa chọn nào khác, họ phải băng qua khoảng sáng.

Không cần trao đổi thêm, Farjo tự biến hình thành muỗi, bay vèo tới chỗ cầu thang rồi biến mất. Eliott và Aanor cảm thấy như sự vắng mặt của con khi dài vô tận, nhưng cuối cùng nó cũng quay lại đậu trên vai của cậu bé Mộng Chủ.

- Có một bà đầu chồn khá dị hợm đang dọn dẹp ở dưới cầu thang. - Farjo thì thào. - Chắc bà ta sẽ còn nấn ná ở đó lâu vì đang lau bụi cho một bộ áo giáp.

- Đó là một trong số những người hầu phòng. - Aanor đáp khẽ. - Một kẻ rất tò mò. Chỉ cần nghe thấy một tiếng động nhỏ, bà ta sẽ chạy lại xem xét ngay.

- Thế còn đám yêu nhện? - Eliott lo lắng hỏi.

Trong số tất cả các sinh vật trú ngụ trong dinh thự Quái vật, có lẽ đó là những kẻ đáng ngại nhất. Chúng không chỉ di chuyển êm ru mà còn có một sự liên hệ trực tiếp với Quái vật. Liệu có phải là thần giao cách cảm không nhỉ? Aanor không thể xác định được chuyện đó trong thời gian mình bị giam giữ. Nhưng công chúa biết chắc chắn một điều: chỉ cần một trong số các sinh vật này phát hiện có người đột nhập, Quái vật sẽ lập tức có mặt.

- Có hai con mụ nhện nhện đang ở chỗ Quái vật, trong phòng hút thuốc. - Farjo đáp. - Tôi không tìm thấy mụ thứ ba.

Eliott và Aanor nhìn nhau. Cậu bé Mộng Chủ lẽ ra phải thích thú khi biết các mụ yêu nhện đang bận rộn

Mộng giới ONIRIA

ở nơi khác trong dinh thự, nhưng nhóm của cậu sẽ bị phát hiện nếu cứ nấn ná tại chỗ. Họ phải vượt qua. Elliott siết chặt tay cô bạn để có thêm dũng khí, rồi dắt cô tới vùng sáng. Hai người bước đi rón rén nhất có thể. Sự uyển chuyển như mèo của Elliott và sự tinh tế tự nhiên của Aanor khiến hai người di chuyển rất khê khàng. Họ lướt qua nhưng không chạm vào những lọ độc bình đặt trên hành lang và đi tiếp, nhẹ nhàng nhưng quả quyết, về phía đoạn hành lang tối phía bên ngoài dãy phòng của Quái vật, trước khi tới cầu thang dành cho gia nhân.

Bỗng một tiếng ken két vang lên. Âm thanh khó chịu giống như tiếng một viên phấn miết vào tấm bảng. Bà hầu phòng vừa di chuyển bộ giáp nặng nề mà không nhắc nó lên. Đôi tai siêu thính của Elliott muốn gào thét vì đau đớn, và cậu vội đưa tay bịt tai. Động tác đột ngột khiến tay cậu vướng phải một trong số những chiếc lọ độc bình. Nó đổ kênh xuống sàn làm phát ra một tiếng động lớn.

Giọng của bà hầu phòng lập tức vang lên:

- Ai đó?

Không biết phải làm sao, Elliott kinh hoàng nhìn những mảnh sứ vương vãi trên tấm thảm sàn. Một tiếng *cạch* khô khốc vọng tới từ hành lang phía trước khiến cậu giật nảy người. Cánh cửa nào đó vừa đóng lại. Có kẻ vừa rời khỏi thư phòng của Quái vật.

- Ai đó? - Giọng nói lặp lại.

Lớp gỗ nghiêng kèn kẹt trên lớp đá cẩm thạch của mặt sàn trước khi bị giữ lại bởi tấm thảm sàn.

- Thảm treo tường! - Aanor kéo tay Elliott. - Nhảy vào đó mau.

Công chúa lao tới chỗ tấm thảm. Elliott không có thời gian để chân chừ. Bị Aanor lôi theo, cậu cũng nhảy bừa. Một thảm thực vật dày. Nhiều màu sắc. Lạ lẫm. Những con thú. Một con công. Một con nai. Hai người chạy vội tới nấp sau một bụi cây thưa. Qua những chiếc gai xương rồng, họ có thể quan sát một cách bao quát chiếu nghỉ và những mảnh sứ vỡ trên đó.

Mụ yêu nhện xuất hiện đầu tiên. Chính mụ là kẻ vừa bước ra khỏi thư phòng của Quái vật. Ngay khi trông thấy những mảnh vỡ của chiếc độc bình, mụ bắt đầu sục sạo tìm kiếm thủ phạm. Elliott rùng mình khi bóng đen của mụ trùm lên tấm thảm treo tường. Nhưng mụ thậm chí không buồn ngó tới nó.

- Ái chà chà, ông chủ sẽ tức điên lên đây! - Bà hầu phòng đầu chồn thốt lên khi leo tới đầu cầu thang. - Mà gây ra chuyện này hả, nhện?

Mụ yêu nhện làm như không nghe thấy. Mụ tiếp tục tìm kiếm, sục sạo tất cả mọi góc ngách. Một tiếng đập cánh rất khê khiến mụ chú ý. Con dơi vừa rời khỏi một mái đua tối om nơi nó đã chui vào ẩn náu và bay qua cầu thang danh dự, vừa bay vừa va

Mộng giới ONIRIA

lung tung vào tường, đèn chùm, những cánh cửa sổ đang mở...

- Hóa ra là mày. - Bà hầu phòng thốt lên. - Bộ phận siêu âm của mày hẳn là bị hỏng! Xem mày gây thiệt hại đến thế nào kia! Và ai là người dọn dẹp? Tao chứ ai!

Mụ yêu nhئن nhئن đưa mắt nhìn theo con dơi. Mụ có nhận thấy cái đốm màu cam nơi mắt trái của nó không nhi?

- Xùy, xùy! - Bà hầu phòng vung vẩy hai tay. - Biến về chỗ của mày đi.

Con dơi bay qua một khung cửa sổ đang mở và biến mất.

- Tốt. Giờ đi kiểm cái chổi là xong.

Nói đoạn bà ta tiến về phía cầu thang dành cho hầu phòng. Về phần mình, mụ yêu nhئن nhئن liếc nhìn lần cuối về khung cửa sổ nơi Farjo vừa lao qua, trước khi bò xuống cầu thang danh dự.

- Mụ ta không cảnh báo Quái vật, nếu không thì hẳn đã leo lên đây rồi. - Aanor nói với Eliott.

- Chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi đây trước khi bà hầu phòng quay lại. - Eliott nói, tim chưa hết đập dồn. Đếm đến ba nhé. Một, hai, ba!

Hai người cùng nhảy xuống tấm thảm trải sàn trên hành lang. Họ cẩn thận tránh các mảnh sứ và đi tới đoạn hành lang tối dẫn vào dãy phòng của Quái vật. Ở đó, họ trốn vào một góc và chờ đợi Farjo quay lại.

- Cảm ơn nhé. - Elliott nói thầm vào tai Aanor. - Không có công chúa thì chúng ta đã bị phát hiện rồi! Làm sao công chúa biết được vụ tẩm thắm? Lẽ ra công chúa nên cho tôi biết về nó khi chúng ta chuẩn bị chuyện này.

- Mình không dám chắc về nó! - Aanor đáp. - Và mình tin là những người sống ở đây cũng không biết về nó. Có một lần, dường như mình đã thấy một con chim trong tẩm thắm nhúc nhích. Một con chim xanh rất nhỏ. Ngày hôm sau, cũng chính con chim đó đậu vắt vèo trên một chiếc ghế trong phòng chơi nhạc. Mình đã thấy nó nhiều lần, cả ở trong lẫn ngoài. Mình suy ra rằng nó chui ra chui vào tẩm thắm, và chợt nghĩ có thể chúng ta cũng làm được như thế...

- Vậy là con chim đó đã cứu chúng ta! - Elliott nhận xét.

Đến đây thì Farjo xuất hiện. Lần này nó không lao vào tường nữa.

- Hai người buồn cười thật. Nếu có kẻ nào là thiên thần hộ mệnh cho cả hai thì chính là tôi đây này. - Con dơi lâu bầu.

- Tất nhiên rồi, Farjo. - Elliott nói. - Cảm ơn vì đã...

- Để sau hẵng! - Farjo cắt ngang. - Bà quét dọn đầu chồn sắp quay lại rồi đó! Chúng ta đi thôi! Mau lên nào!

Cả bọn vội đi thật nhanh ngang qua dãy phòng của Quái vật. Ở cuối hành lang, cầu thang dành cho gia nhân hiện ra. Aanor sắp tiến đến chỗ đó thì bị Elliott

kéo giật về phía sau. Chỉ vài giây sau đó, công chúa cũng nghe thấy tiếng bước chân mà đôi tai siêu thính của cậu Mộng Chủ trẻ tuổi đã phát hiện ra: một tên hầu phòng có cái đầu cóc đang đi từ trên lầu xuống. May mắn thay, hẳn ta không dừng lại ở tầng của họ mà đi tiếp xuống dưới. Ba người bạn chờ cho đến khi tiếng bước chân tắt hẳn rồi mới bước tới cầu thang xoắn ốc.

- Cẩn thận bậc thang áp chót. - Aanor thì thào.

Eliott không cần phải được nhắc. Cậu đã học bài rất kỹ. Cậu biết việc đặt chân lên bậc thang áp chót sẽ làm kích hoạt hồi chuông báo động và khiến tất cả các gia nhân cũng như lính gác trong dinh thự tập hợp lại. Công chúa đã ném trái điều đó vào ngày thứ hai sau khi bị bắt cóc.

Xuống đến tầng một, hai người rời khỏi cầu thang. Sau khi được vài bước trên hành lang, Eliott hất hàm chỉ một cánh cửa ở phía bên phải. Aanor gật đầu. Đó chính là nơi họ phải đến. Cậu bé áp tai vào lớp gỗ dày, rồi xoay núm cửa. Mọi thứ diễn ra rất trơn tru. Aanor và Farjo theo cậu vào trong. Một chiếc bàn lớn, những cái bình hoa, đĩa nệm, một tủ kính chất đầy đĩa và ly, trong tủ khác là hàng chồng khăn... Họ đang ở trong căn phòng dọn ăn, bên cạnh phòng ăn.

Ở giữa bức tường bên phải có một cái hốc với nhiều sợi dây cáp loằng ngoằng. Nó là nơi điều khiển thang nâng mà các gia nhân sử dụng để vận chuyển

thức ăn, gỗ và than giữa ba căn phòng: phòng dọn ăn ở tầng một, nhà bếp ở tầng trệt, và kho chất đốt ở tầng hầm. Đây chính là con đường mà ba người bạn phải sử dụng để xuống dưới hầm. Họ không thể dùng cầu thang dành cho gia nhân, vì đoạn thang xuống hầm đã bị chặn bởi một cánh cửa dày.

Họ chỉ còn cách sử dụng thang nâng sao cho không để bị phát hiện...

Eliott quỳ xuống và áp tai vào lớp ván sàn.

- Có ba người trong bếp. - Cậu thì thảo. - Ba phụ nữ.

Nhiệm vụ đã được chuẩn bị một cách kỹ lưỡng. Eliott lục lọi trong chiếc túi da tắc đà hoa rồi lôi ra một vật thuôn dài bằng nhựa, trông giống như một cây tín gậy dùng trong chạy tiếp sức. Đó là một trong những vật dụng kỳ lạ có phép thuật mà người ta có thể tìm thấy tại Oniria. Chiếc gậy có khả năng hấp thu mọi âm thanh gây ra bởi người cầm nó trong khoảng hai phút. Ông Jov' đã gọi nó là cái chặn tiếng.

Eliott hít một hơi thật sâu, rồi cầm cái chặn tiếng một cách chắc chắn bằng hai tay, và bẻ nó một cách dứt khoát. Cây gậy sáng lên. Cậu có hai phút. Eliott kéo cần gạt để đưa thang nâng lên phòng dọn ăn. Không một âm thanh nào vang lên. Cậu căng tai nghe ngóng. Những người ở trong bếp không hề thay đổi thái độ: lưỡi dao vẫn không ngừng chặt mạnh xuống mặt thớt, và tiếng chuyện trò vẫn rôm rả như trước. Họ không để ý.

Mộng giới ONIRIA

Farjo lập tức chui vào thang nâng khi nó lên đến nơi. Người kế tiếp là Aanor, công chúa nép mình vào góc trong của thang. Elliott trèo vào sau cùng và cố hết sức để thu xếp cơ thể cho vừa khoảng trống còn lại, trong bụng mừng thầm vì không có Til và Katsia cùng đi. Sau đó, cậu thò tay đẩy cái cần gạt, và họ bắt đầu đi xuống.

Thang nâng di chuyển chậm rãi. Chậm vô cùng! Elliott cảm thấy tim mình đang đập điên cuồng trong lồng ngực, nhưng nhờ cái chặn tiếng, cậu không nghe thấy âm thanh thành thịch. Một cảm giác thật lạ lùng! Được che chắn bởi lớp áo choàng da tặc đà hoa của Elliott, ánh sáng huỳnh quang mà cái chặn tiếng phát ra bắt đầu yếu đi. Không ngần ngại, cậu rút cái chặn tiếng thứ hai ra và bẻ tiếp. Thêm hai phút nữa.

Elliott suýt ngất khi cái thang xuống đến nhà bếp, phơi bày trước mắt cậu cảnh ba người đầu bếp đang chuẩn bị bữa ăn. Quả thực, nếu như không nhúc nhích thì Aanor và cậu gần như vô hình nhờ lớp áo choàng da tặc đà hoa. Nhưng cảm giác bị lộ diện vẫn rõ mồn một, khiến cậu không thoải mái. Đó là chưa kể, dù chiếc thang nâng không gây tiếng động, nó không hề vô hình. Chỉ cần một trong ba nữ đầu bếp quay đầu lại, chị ta sẽ tự hỏi ai đã điều khiển thang. Và chị ta có thể hô hoán...

Elliott chỉ dám hít thở lại khi khung cảnh nhà bếp và ba người phụ nữ khuất khỏi tầm mắt cậu. Buồng

thang di chuyển chậm rãi xuống tầng hầm, đưa ba người bạn vào khu vực chưa biết.

Cuối cùng, thang nâng dừng lại. Eliott nhẹ nhàng nhảy xuống nền đất, mừng rỡ vì được đứng thẳng người trở lại. Gian phòng tối hơn so với phần còn lại của tòa nhà, nhưng thị lực tinh nhạy cho phép cậu nhìn một cách rõ nét những khúc củi được sắp xếp sát tường và những bao tải than nằm chồng lên nhau. Dơi Farjo bay một vòng quanh bốn góc phòng. Đối diện với kho chất đốt là một cánh cửa dẫn vào phần còn lại của tầng hầm.

- Chúng ta chẳng thấy được gì dưới này. - Aanor thì thào.

Eliott giơ tay giúp công chúa trèo ra ngoài, rồi cho thang nâng di chuyển lên nhà bếp. Vừa lúc đó, cái chặn tiếng cũng bắt đầu hết tác dụng.

Một tiếng hét vang lên xé toang bóng tối. Eliott sững người. Cậu có thể nhận ra chất giọng này không chút nhầm lẫn.

- Ba. - Cậu thì thào.

Quả vậy, Mộng Khách của ba cậu đang ở đây, ngay bên cạnh cậu, trong một gian hầm nào đó. Eliott chưa bao giờ ở gần đích đến như vậy. Nhiệm vụ không cho phép cậu đi xa hơn. Lần này thì không. Nhưng cậu chỉ muốn lao qua khung cửa kia để đến chỗ ba ngay lập tức!

Mộng giới ONIRIA

Một bàn tay kiên quyết đặt lên vai Eliott.

- Chúng ta phải đặt viên đá bồ câu ở đâu đó. - Aanor thì thào. - Rồi ta đi.

Cứ như thể công chúa đã đọc được suy nghĩ của cậu vậy.

- Cậu ghi nhớ được căn phòng chưa? - Aanor hỏi.

- Rồi, rồi, tất nhiên rồi. - Eliott lắp bắp.

Cậu lục tìm viên đá trong túi, rồi đặt nó vào trong một góc phòng, ngay bên cạnh cánh cửa, mặt trắng quay lên trên để Farjo có thể dễ dàng sử dụng.

- Ở đây được chưa? - Eliott hỏi với giọng lơ đãng.

- Tốt quá, bạn tôi ơi! - Farjo xác nhận.

Lại một tiếng hét nữa. Lần này thì Eliott không cầm lòng được nữa. Cậu với tay tới cái núm cửa. Hai bộ móng vuốt bầu lấy vai cậu lôi ngược trở lại. Farjo đã biến hình thành chim ưng.

- Cậu điên rồi, bạn tôi ơi! - Farjo thốt lên. - Cậu muốn chết à! Cậu không hề biết có gì phía bên kia cánh cửa mà!

Eliott điên cuồng vùng vẫy.

- Tôi bắt chấp hết, tôi phải giải thoát cho ba.

- Aanor! - Farjo kêu lên trong lúc đập cánh, kéo Eliott ra xa cánh cửa. - Làm ơn khuyên nhủ cậu ta đi!

- Farjo nói đúng đấy. - Công chúa ôn tồn lên tiếng.

- Như thế quá nguy hiểm. Tốt hơn chúng ta nên đi.

Kiệt sức vì cuộc vật lộn không cân sức với con chim ưng, Eliott buông mình xuống sàn. Cậu tiếp tục vùng vẫy thêm vài giây nữa, trước khi bỏ cuộc, co người thành trái banh và vùi mặt vào hai đầu gối. Chỉ đến lúc đó Farjo mới buông ra.

- Xin hứa với cậu, tôi sẽ hành động thật nhanh. - Nó nói. - Hai người sẽ quay lại sớm thôi, và chúng ta sẽ đưa cha cậu ra khỏi đây.

Eliott thở hắt ra. Tức thật! Phải nhượng bộ khi đã ở cách đích đến rất gần!

Cậu ngẩng phắt lên nhìn Farjo.

- Hay là cậu đi thám thính ngay bây giờ? - Eliott đề xuất. - Aanor và tôi sẽ ở lại đây, còn cậu thì đi ra ngoài quan sát và quay trở lại đây để báo cho chúng tôi biết tình hình. Như thế, chúng ta sẽ biết mình đang đối mặt với điều gì, và cần phải chuẩn bị những gì cho lần tới.

- Phải công nhận là cậu nói có lý. - Farjo đáp sau khi đã biến thành khỉ trở lại. - Aanor, công chúa nghĩ sao?

- Tôi nghĩ đó là một ý hay. Chỉ có điều, Eliott, cậu phải hứa là nếu như Farjo đi quá lâu, hoặc có bất cứ rủi ro nào xuất hiện, cậu phải đưa chúng ta rời khỏi đây tức khắc.

- Xin hứa. - Eliott nói với giọng hào hứng trở lại.

- Vậy thì làm thôi! - Farjo mừng rỡ thốt lên. - Nếu

Mộng giới ONIRIA

sau mười phút nữa mà tôi không quay trở lại, hai người phải rút đi ngay, đồng ý chứ?

- Đồng ý!

Con khi biến hình thành muối và chui qua khe hở bên dưới cánh cửa. Elliott đứng dậy, áp tai vào khung cửa, tim đập mạnh.

Một tiếng thở ran gần như không còn chút nhân tính nào khiến cho bốn bức tường rung lên. Có phải đó là ba của cậu? Aanor tiến lại gần và nhẹ nhàng cầm tay Elliott. Cậu ngược mắt lên nhìn khuôn mặt hiền hậu của công chúa, và thấy mình bốt run. Cậu lại áp tai vào cửa.

Chát!

Elliott giật nảy người.

- Con muối khốn khiếp. - Một giọng nói bức bối vang lên bên kia cánh cửa. - Tao sẽ xử mày!

- Farjo! - Elliott hoảng hốt thì thào. - Bọn chúng đang cố giết Farjo!

- Không sao đâu. - Aanor trấn an. - Farjo là một cư dân của Oniria, cậu ta sẽ tái sinh được. Cậu có nghe thấy tiếng vo ve không?

Elliott lại căng tai nghe ngóng, cổ họng thắt lại. Cậu thừa biết Farjo không thể chết hẳn được. Nhưng nếu chết đi lúc này, con khi sẽ cần bao nhiêu thời gian để sống lại?

- Không, chẳng có tiếng vo ve nào. - Elliott đáp một cách lo lắng.

Cậu bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, và thính lực của cậu không còn nhạy như lúc mới tới nữa. Nhưng cậu cũng nhận ra được một số âm thanh. Tiếng ngáy cho thấy sự hiện diện của một người đang ngủ. Một tên lính gác chăng? *Chát. Chát.* Có phải là tiếng đập cánh của côn trùng không nhỉ? *Chát.* Không, Elliott đã từng nghe âm thanh này, nhưng cậu không tài nào xác định được nó. Cậu nhắm mắt để tập trung tốt hơn. *Chát.* À, hiểu rồi! Những lá bài! Những lá bài đang được đánh xuống. Có lẽ là đám lính gác đang giết thời gian bằng cách chơi bài. Chúng có bao nhiêu tên? *Chát.* Elliott không thể khẳng định được. Và bên kia cánh cửa này có những gì? Quái vật đã cắt cừ những sinh vật khủng khiếp nào để canh giữ bí mật của hân? Trong một thoáng, Elliott nghĩ tới Cerbère, con chó ba đầu canh giữ cổng địa ngục...

Bức bối vì lo lắng, cậu lại căng tai lên lần nữa, hi vọng được nghe thấy tiếng vo ve của con muỗi. Đúng là có một âm thanh gì đó. Nhưng nó có phải là tiếng vo ve hay không? Âm thanh rất khẽ... Nó có thể là bất cứ cái gì ở cái nơi nhộp nhúa này. Không, nó không phải là tiếng vo ve. Đúng hơn là một tiếng gừ gừ. Nó khiến cậu nghĩ tới một con chó. Phải rồi, tiếng gầm gừ của một con chó lớn. Hung hãn. Tiếng gầm gừ to hơn. Elliott có thể hình dung ra con thú một cách rõ ràng.

Mộng giới ONIRIA

Một con chó dữ, ánh mắt găm chặt vào cậu, răng nhe ra. Những chiếc răng dài nhọn hoắt, sắc lẹm, sẵn sàng đoạt mạng.

Con quái thú sủa vang.

- Một con chó! - Một giọng nói la lớn.

- Nó làm cái quái gì ở đây vậy? - Một giọng nói khác thốt lên.

Con chó lao mình vào cánh cửa khiến Eliott lùi lại, suýt nữa vấp phải Aanor. Con quái thú cào cào cánh cửa và sủa tiếp. Những tên lính canh tiến lại gần.

- Một Khách! - Một tên trong chúng phỏng đoán. - Chính một Khách đã tạo ra nó, chắc chắn là vậy!

Con chó sủa ăng ẳng, gầm gừ, nhảy chồm tới và đập người vào cánh cửa.

- Chắc là ở trong kia. - Một giọng nói cất lên. - Trong kho chất đốt.

Những bước chân tiến lại gần cánh cửa.

- Mắt cậu! - Aanor vừa nói vừa giật phăng tấm áo choàng da tạc đóa hoa của Eliott. - Hãy biến chúng thành màu trắng! Sau đó, ngay khi chúng nhìn thấy cậu, lập tức đưa chúng ta rời khỏi đây.

Quýnh quáng không biết phải suy nghĩ ra sao, Eliott làm theo lời công chúa. Đôi mắt cậu chuyển sang màu trắng và lập tức không thể quan sát trong bóng đêm được nữa. Cánh cửa kho mở toang, ánh sáng tràn vào

cùng lúc với con chó. Theo phản xạ, Elliott làm xuất hiện một cây gậy trong tay mình.

- Ê, tới đây mà coi nè. - Một giọng nói cất tiếng gọi.
- Một thằng Mộng Khách sắp sửa bị xơi tái.

Con chó ngao nhảy xổ vào Elliott. Cậu vụt bừa, mắt không nhìn thấy gì trong luồng ánh sáng từ phía ngoài phòng hắt vào. May thay, cú đánh đã trúng đích, và con chó rơi thịch xuống đất.

- Ố ô! - Một giọng nói khác thốt lên. - Có trò hay rồi nè!

Điên tiết, con chó đứng dậy và bắt đầu gầm gừ. Nó nhe răng, cơ bắp căng lên, sẵn sàng phóng tới. Hai bàn tay của Aanor siết chặt quanh eo Elliott.

- Ta đi thôi! Mau lên! - Cô hoảng hốt thì thào với cậu.

Sự sợ hãi của Aanor tác động lên Elliott như một cú sốc điện. Cậu nhắm mắt lại.

Elliott và người bạn vô hình biến mất đúng lúc con chó ngao sắp chạm vào họ. Con chó rơi thịch xuống một bao tải than và kêu rin rít. Một tên lính canh rút vũ khí ra. Không chút nao núng, gã bắn vào con chó to khỏe.

- Hết phim! - Hẳn tuyên bố với một chút thất vọng.

8

XUNG ĐIỆN

- Chúng ta đang ở đâu đây? - Aanor hỏi.

- Trong bản sao phòng ngủ của tôi. - Elliott đáp.

Nói đoạn cậu buông mình xuống giường. Cậu đau đầu khủng khiếp.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? - Cậu hỏi. - Tại sao con chó đó lại nhảy xổ vào chúng ta? Chúng ta đã ở đó được một lúc rồi mà? Nếu nó phát hiện ra chúng ta thì nó phải lùng sục ngay từ đầu mới phải!

- Cậu không hiểu à? - Aanor ngạc nhiên hỏi lại. - Con chó ngao không phải là một con chó canh gác tầng hầm của Quái vật. Chính cậu đã tạo ra nó.

- Nhưng làm gì có chuyện đó, tôi... - Elliott bỏ lửng giữa chừng.

Câu nói của tên lính canh vang lên trở lại trong đầu cậu. "Một con chó! - Chính một Mộng Khách đã tạo

ra nó, chắc chắn là vậy!” Ngay lúc đó, cậu đã không hiểu ra ý nghĩa của câu nói đó.

- Cậu đã nhắm mắt lại. - Aanor dịu dàng nói và ngồi xuống bên cạnh Elliott. - Chính cậu đã hình dung ra con chó ở bên kia cửa, không phải vậy sao?

Elliott nhớ tới Cerbère, con chó của địa ngục. Hình ảnh con chó canh huyền thoại đã vụt hiện lên trong đầu khi cậu cố hình dung ra thứ ở bên kia cửa.

- Tôi chỉ cố định vị Farjo thôi. - Cậu thì thảo. - Tôi đã nghe thấy một tiếng gầm gừ, và nghĩ tới một con chó canh...

Elliott quay đầu sang phía công chúa.

- Nhưng tôi đâu có muốn nó xuất hiện! - Cậu phản bác. - Bình thường, khi tạo ra thứ gì đó, chính tôi là người quyết định. Tôi phải có ý định tạo ra nó thì nó mới xuất hiện!

- Tôi không phải là chuyên gia trong chuyện này. - Aanor đáp. - Cậu đi mà hỏi Til hoặc Jov' để hiểu được chuyện đã xảy ra. Tất cả những gì tôi biết là đám lính canh chưa bao giờ trông thấy con chó trước đó và cần một sự lý giải cho sự hiện diện của nó. Chính vì thế mà bọn chúng phải tin rằng cậu là một Mộng Khách.

- Vì thế nên mắt tôi phải có màu trắng... - Elliott nói khẽ.

- Đúng vậy. Tôi nghĩ bọn chúng không hề nghi ngờ.

Mộng giới ONIRIA

Chúng đã thấy một Mơng Khách, thế là đủ với chúng. Các Mơng Khách xuất hiện rồi biến mất là chuyện thường ngày. Chỉ hi vọng rằng chúng không báo lại chuyện đó với Quái vật.

Eliott thở hắt ra.

- Công chúa đã cứu cả hai chúng ta. Những hai lần. Không có công chúa, chắc tôi đã xong đời!

Cậu cảm thấy mình thật vô tích sự. Nếu không có Aanor và Farjo, cậu sẽ không bao giờ hoàn thành nhiệm vụ một cách trọn vẹn. Trong khi ông Jov' cứ nghĩ là cậu đã sẵn sàng. Cậu là một *phái viên* tồi, sự thật là thế!

- Cậu đừng tự trách mình! - Aanor nói.

Eliott giật mình. Chuyện này thật đáng ngại. Aanor có khả năng đọc được suy nghĩ của cậu hay sao?

- Cậu vừa nghe thấy tiếng cha cậu la hét. - Công chúa nói tiếp. - Lại thêm sự lo lắng dành cho Farjo nữa. Lúc đó tâm trí cậu không ổn định!

- Phải rồi. - Elliott lau bầu. - Và tôi sẽ nói thế nào với người Oniria khi tôi thất bại đây? Rằng *phái viên* rất xin lỗi, nhưng anh ta không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, và nó ngăn cản anh ta thực hiện điều mà họ chờ đợi ư?

Aanor không đáp. Elliott đứng dậy và bước nhanh tới cửa sổ. Cậu mở rèm. Trời đã tối. Cậu không muốn trời tối. Cậu nhắm mắt lại, và bóng tối nhường chỗ

cho ánh sáng rụt rè của một buổi sớm mùa đông. Cậu mở cánh cửa sổ hai lớp và hít đầy phổi bầu không khí mát lạnh. Bản hòa âm của những tiếng còi xe còn chưa bắt đầu. Chỉ có tiếng riu rít của những con chim đậu trên hàng cây tiêu huyền mang lại sinh khí cho thành phố đang say ngủ.

- Cậu vẽ đẹp thế!

Eliott quay người lại. Aanor đang đứng giữa một đồng tranh vẽ nằm lộn xộn dưới sàn. Công chúa nhặt một bức tranh lên. Cảnh tượng trông có gì đó thật siêu thực. Và cũng sai kinh khủng nữa! Lần đầu tiên trong đời, Eliott cảm thấy xấu hổ vì căn phòng của mình. Cậu vội nhặt nhanh những chiếc tất bẩn và vứt chúng vào trong đống tủ, thu gọn tập vở thành một chồng trên bàn, vứt vào sọt rác những mảnh giấy đã bị vo tròn và những tờ khăn giấy đã sử dụng, hất vào gầm giường những thứ nằm vương vãi trên sàn...

- Bức vẽ Quái vật của cậu thực sự rất giống thật! - Aanor nói.

Eliott khựng lại. Cậu ngẩng đầu lên khỏi giường và thấy công chúa đang ngồi xổm trong một góc phòng với tập bản vẽ màu nước trong tay.

- Cái tranh đó không phải tôi vẽ. - Eliott đính chính.
- Mẹ tôi vẽ đấy.

- Cậu đã kể về Quái vật cho mẹ mình nghe à! - Công chúa thốt lên.

Mộng giới ONIRIA

- Tôi... đâu có! - Elliott lắp bắp. - Mẹ tôi mất lâu rồi. Nhưng trong bức vẽ đó không phải là Quái vật. Không thể nào. Mẹ tôi chưa bao giờ tới Oniria. Ở thì, ngoại trừ trong mơ, tất nhiên rồi...

Aanor hướng thẳng đôi mắt ánh vàng của mình vào Elliott.

- Tôi rất xin lỗi về mẹ của cậu, tôi không biết chuyện đó. Và tôi cũng không biết liệu mẹ cậu có từng tới Oniria hay chưa. Nhưng đây chính là Quái vật. Tôi chắc chắn như vậy.

Elliott quỳ gối bên cạnh công chúa. Cậu cầm lấy tập giấy vẽ và lướt ngón tay trên phác thảo hình con rồng. Cậu cũng đã có linh cảm đây chính là Quái vật. Nhưng suy nghĩ đó đã làm nảy sinh nhiều câu hỏi không lời đáp đến nỗi cuối cùng cậu phải gạt nó sang một bên.

- Có lẽ ba đã kể với mẹ. - Cậu phỏng đoán. - Nói cho cùng, chính ba đã tạo ra con quái vật này mà. Chắc là ba đã giật mình tỉnh giấc và kể cho mẹ nghe về cơn ác mộng của mình... Hoặc cũng có thể là ngược lại! Mẹ đã vẽ cái này để minh họa cho một trong những cuốn sách của mẹ và cho ba xem nó, thế là ba mơ về nó.

Cậu thở dài.

- Sẽ tốt biết bao nếu như ba chưa bao giờ mơ giấc mơ đó...

Elliott cảm thấy bàn tay dịu dàng của Aanor vuốt ve

lưng cậu. Cậu rung mình như thể vừa được nhận một luồng điện.

- Cậu không có lỗi vì tất cả những thảm họa mà Quái vật đã gây ra. - Aanor nói. - Cha cậu cũng không có lỗi. Các Mộng Khách không phải chịu trách nhiệm cho những thứ mà họ tạo ra, ngược lại các Mộng Chủ thì có. Ngoài ra, cậu không thể kiểm soát mọi thứ. Cậu đã làm hết sức mình, như vậy là tốt lắm rồi.

Aanor đọc suy nghĩ trong lòng Elliott dễ như đọc một cuốn sách đang mở. Cậu quay mặt đi để che giấu những cảm xúc trong đôi mắt mình.

- Elliott!

Cậu bé Mộng Chủ hít một hơi rồi quay lại. Đôi mắt ánh vàng ở gần sát bên cậu đến nỗi khiến cậu quy phục hoàn toàn.

- Cậu là một *phái viên* tuyệt vời. - Công chúa thì thầm.

Đôi mắt ánh vàng biến mất sau hàng mi rợp. Đôi môi mềm khẽ chạm lên môi Elliott, và xung điện bỗng chạy rần rật khắp cơ thể cậu bé.

9

... Ở ĐẦU KÌA CỦA ONIRIA

Katsia khom người, đặt hai bàn tay lên nắp quan tài và đẩy mạnh. Ngay khi nó hé mở, một tiếng âm âm như động đất bỗng vang lên từ bên dưới. Âm thanh đó lớn dần và tiến đến gần, mỗi lúc một vang dội. Katsia quay ngoắt lại. Một dòng nước phun ra từ trong vách tường, đổ ào ào hàng đồng nước xuống gian phòng.

- Ô, không đùa được rồi! - Cô lẩm bẩm.

Thật nhanh chóng, Katsia đẩy thật mạnh để xê dịch nắp quan tài. Mộng Khách của Natalia Divanova rên lên, mắt quan sát chỗ nước đang dần dần bao phủ mặt sàn bằng cẩm thạch trắng. Thò tay vào bên trong cỗ quan tài chứa xác ướp của vua Sadim, Katsia lần mò trên những ngón tay quần vải, tìm kiếm chiếc nhẫn. Nước đã phủ kín mặt sàn và bắt đầu dâng lên. Ngón tay Katsia bỗng chạm phải một vật cứng. Nó đây rồi,

dưới lớp vải liệm: chiếc nhẫn huyền thoại. Nước đã sắp dâng lên đến bậc thềm đầu tiên của bàn thờ thiêng liêng, nơi đặt cỗ quan tài. Katsia rút con dao găm ra và cắt phăng lớp vải liệm. Natalia Divanova nhích lại gần hơn, đôi mắt nhìn chăm chú vào bên trong quan tài. Katsia rửa thẳm. Mụ già mê bấp rang này sẵn sàng để cô bị chết đuối chỉ vì một cái nhẫn có quyền năng biến mọi thứ thành vàng!

Nhưng cô không còn lựa chọn nào khác. Như một con rối, Katsia gỡ lớp vải liệm, và chiếc nhẫn xuất hiện. Cô rút một miếng vải từ trong túi ra, và thật khéo léo, cô gỡ chiếc nhẫn từ ngón tay của xác ướp mà không chạm vào nó.

Phát cuồng vì phấn khích, Mộng Khách của Divanova giật phắt lấy chiếc nhẫn từ tay Katsia.

- Coi chừng đó! - Cô hét lên.

Nhưng đã quá muộn. Chiếc nhẫn rơi khỏi miếng vải. Theo phản xạ, Mộng Khách Natalia Divanova vươn tay chụp lấy nó. Ngay khi món trang sức chạm vào lòng bàn tay bà ta, toàn bộ cơ thể của Natalia lập tức biến thành vàng. Bà ta cũng lập tức biến mất ngay sau đó.

Ở một nơi nào đó của nước Nga, Natalia Divanova có lẽ vừa mới choàng tỉnh.

Về phần mình, Katsia bị kẹt lại trong hầm mộ không có lối thoát, và nước đã bắt đầu dâng lên tới mắt cá chân của cô.

Mộng giới ONIRIA

Katsia đưa mắt nhìn quanh. Không có bất cứ thứ gì khác ngoài cỗ quan tài đáng nguyên rủa và xác ướp của Sadim ở bên trong. Lúc này nước đã dâng lên tới đầu gối cô. Katsia cúi xuống xem xét bên trong cỗ quan tài. Nước từ từ dâng lên đến thắt lưng cô. Bằng một động tác dứt khoát, cô gái nhấc bổng xác ướp của vua Sadim lên và vứt nó ra khỏi nơi an nghỉ mạ vàng. Sau đó, Katsia chồm người về phía trước. Cô lướt đầu ngón tay dọc theo đáy của quan tài. Nó trở nên tối đen như mực. Một Cửa Mật. Thoát rồi! Bằng một thao tác khéo léo, cô gái ưa phiêu lưu mạo hiểm nhảy vào trong cỗ quan tài và biến mất.

Ướt như chuột lột, cô xuất hiện trên một sân khấu đang diễn. Các nghệ sĩ và khán giả trở mắt nhìn sinh vật lạ lùng vừa bước ra khỏi chiếc tủ.

- Ác mộng! - Một giọng nói cất lên.

- Lính bắt mộng! - Một giọng nói khác hét toáng.

Mọi người bắt đầu la hét. Các khán giả vội vàng đứng dậy, chen lấn xô đẩy nhau để nhanh chóng thoát thân. Trên sân diễn, một diễn viên trong trang phục chú hề nhìn chằm chằm con dao găm đang được giắt ở thắt lưng của Katsia. Anh ta giật lấy cây gậy từ tay một diễn viên khác và gõ liên hồi xuống mặt sàn. Tiếng huyền áo lập tức lắng xuống.

- Mọi người đừng sợ. - Anh ta nói với giọng quả quyết. - Cô gái này không phải là một ác mộng. Cô

ta cũng không thuộc ban ĐTD. Cô ta chính là *người đại diện!*

Những tiếng xì xầm thắc mắc lan ra khắp khán phòng.

- Hãy nhìn con dao găm của cô ta mà xem! Cán nó cần ngọc thạch! Đó chính là con dao định đoạt! Nó đã được Tiên cây trao cho *người đại diện!*

Katsia tặng cho anh hề một nụ cười nom giống cái nhếch mép hơn là biểu hiện của niềm vui. Coi cử chỉ đó như lời xác nhận, hàng chục người cả đàn ông lẫn phụ nữ mặt đánh phấn đầu đội tóc giả vội ùa lên sàn diễn, và Katsia lập tức bị dội bom với một cơn mưa câu hỏi:

- Việc tuyển chọn đã diễn ra như thế nào?
- Tiên cây đã nói gì với cô?
- *Phái viên* đâu rồi?
- Hai người không đi cùng nhau sao?
- Có thật cô chỉ là một cô gái không vậy?
- Cô đang lẩn theo một manh mối à?
- Có phải cô sẽ giải quyết dứt điểm bọn ác mộng cho chúng tôi không?

- Khi nào thì cuộc chiến tranh này mới kết thúc?

Katsia liếc mắt nhìn về phía cánh gà, tìm kiếm một lối thoát.

- Có phải việc sử dụng dao găm sẽ khiến cô trở nên yếu đi không?

Mộng giới ONIRIA

Katsia quay phắt lại. Cô tóm lấy cái khăn quàng của một người đàn ông mặt bụi phấn, kẻ vừa đặt câu hỏi, và kẻ mũi dao nhọn vào cằm ông ta.

- Ai đã nói với ông như vậy?

Mọi người im bật. Tất cả nhất loạt lùi lại, hốt hoảng trước cơn thịnh nộ bất ngờ của cô gái. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía con dao ngọc thạch có quyền năng đoạt mạng.

- Người... ta đồn! - Người đàn ông lắp bắp.

Katsia tiếp tục giữ chặt ông ta thêm vài giây, trước khi thả ra.

- Thế thì các ông tốt hơn không nên nghe theo những lời đồn đại. - Cô nói.

Cô rời khỏi sân khấu trong sự im lặng, dưới sự dõi theo của hàng trăm ánh mắt, và biến vào bóng tối.

- Con dao này đúng là một món quà độc địa. - Cô rít lên qua kẽ răng. - Nếu như mọi cư dân Oniria đều biết việc sử dụng nó khiến mình yếu đi, thì chẳng mấy chốc mình sẽ không dọa được ai nữa.

Cô sải bước băng qua những ngõ hẻm yên tĩnh của một thành phố nước Ý.

- Bọn họ cần phải biết là mình sẽ không ngần ngại sử dụng nó.

Katsia khựng lại.

- Một người làm vũ khí! - Cô thốt lên. - Mình cần phải tìm một người sản xuất vũ khí.

CÂY THÔNG NOEL

- Bọn cháu không phải đi học ký xướng âm nữa ạ?
Tại sao thế bà? - Chloé thắc mắc.

- Vì tuyết. - Bà Lu đáp. - Thầy Marteau ở xa quá,
thầy đã báo là không thể lên lớp được.

- Ra thế.

- Do vậy bà đã làm bánh kẹo cho các cháu. - Bà Lu
tuyên bố, tưởng đâu sẽ khơi lên một sự hào hứng nơi
hai đứa sinh đôi.

- Thế ạ! - Juliette chỉ nói có vậy với một giọng
lơ đãng.

Và câu chuyện chấm dứt tại đó. Hai đứa sinh đôi
không mở miệng nữa, ngay cả trong khi bước đi trên
vía hè đầy tuyết, khi ghé vào tiệm bánh để mua bánh
mì, khi bước vào trong căn hộ trên phố Lisbonne,
cũng như khi ngồi xuống hai chiếc ghế đầu, trước một

Mộng giới ONIRIA

chồng bánh kếp to tướng. Bà Lu hiểu quá rõ hai cô cháu gái của mình. Sự im lặng như thế này không phải là một dấu hiệu tốt. Bà bắt đầu cảm thấy lo lắng.

- Nghe chừng mọi chuyện hôm nay không ổn. - Bà lên tiếng. - Các cháu có muốn kể cho bà nghe không?

Chloé và Juliette đưa mắt nhìn nhau, rồi lại cúi gằm mặt xuống đĩa, không đáp.

- Hay là do chuyện của ba các cháu? - Bà Lu hỏi. - Hai cháu có muốn đi thăm ba không? Bà đi lấy quyển album hình nhé...

- Không phải đâu ạ. - Juliette cắt lời bà nội.

Bà Lu chờ vài giây để xem con bé có giải thích thêm về sự khó ở của hai đứa hay không. Nhưng không có lời giải thích nào cả. Bà đành chơi trò đoán mò.

- Hay là do việc chuyển nhà? Các cháu biết đấy, chuyện này không phải lỗi của mẹ các cháu. Công ty không cho mẹ các cháu được lựa chọn. Và bà tin chắc rằng mọi chuyện sẽ diễn ra một cách suôn sẻ ở London. Bà sẽ sang giúp mẹ con các cháu, ít nhất là trong mùa tựu trường sau kỳ nghỉ đông.

- Cũng không phải chuyện đó đâu ạ. - Chloé nói luôn.

- Vậy thì cho bà biết đã xảy ra chuyện gì đi, bà hết biết phải nói như thế nào rồi. Trừ phi các cháu không muốn lên tiếng. Nhưng các cháu có thể thổ lộ mọi chuyện với bà Lu này, các cháu cũng biết rồi đấy...

Chloé và Juliette lại đưa mắt nhìn nhau. Chloé thì

thầm gì đó vào tai Juliette và hai đứa tranh luận một lúc mà không để cho bà nội nghe thấy. Cuối cùng, hai cái đầu ngẩng lên cùng một lượt.

- Chuyện của anh Elliott ạ . - Chloé nói.

- Elliott bị làm sao?

- Đã nhiều tuần nay anh ấy có biểu hiện rất kỳ lạ. - Juliette giải thích. - Lúc nào cũng mệt mỏi, mặc dù ngủ rất nhiều. Anh ấy cũng không nói không rằng, không chơi điện tử, đầu óc để đâu đâu, thậm chí không gây sự với mẹ nữa! Anh Elliott...

- Khác lắm! - Chloé nói nốt.

Bà Lu giật mình. Thôi rồi. Hai đứa sinh đôi cũng có khả năng quan sát chẳng kém gì thằng anh của chúng, đứa vốn luôn tự hào về cái “cảm biến chi tiết” cho phép mình nhận ra những thứ mà người khác bỏ qua. Rõ ràng không chóng thì chầy, hai đứa con gái sẽ biết Elliott đang sống một cuộc đời song song! Nhưng bà đã hi vọng mình có nhiều thời gian hơn một chút...

- Ngoài ra, bọn cháu còn để ý thấy những chuyện lạ lắm. - Chloé nói tiếp. - Hôm nọ anh ấy đã giấu vội một tờ giấy khi bọn cháu đi vào bếp. Anh ấy cố làm cho bọn cháu tin nó chỉ là một tờ bài tập tiếng Anh, nhưng anh ấy nói dối: ai lại đi giấu bài tập tiếng Anh làm gì?

Mộng giới ONIRIA

Giờ thì hai đứa sinh đôi rõ ràng đã quyết định nói hết ra và không thể dừng lại được nữa. Những lời lẽ chất chứa trong lòng chúng bấy lâu nay tuôn tràn như thác lũ. Bà Lu để cho hai đứa trút cạn bầu tâm sự. Như thế bà sẽ có ít phút để suy nghĩ cách lý giải về thái độ khác thường của Eliott.

- Một lần khác, trong lúc ăn sáng, anh ấy không mở nổi lọ mứt lê. - Juliette tiếp lời. - Bình thường anh ấy luôn mở được nó. Rồi anh ấy vờ như không có chuyện gì và cầm lấy lọ mứt dâu.

- Trong khi đó là món anh Eliott cực ghét! - Chloé giơ một ngón tay lên.

- Lúc đầu, bọn cháu cứ nghĩ anh ấy đang để ý một chị nào đó và trở nên kỳ quặc. - Juliette nói.

- Nhưng chuyện đó không giải thích được cho vụ lọ mứt! - Chloé chen vào.

- Thế nên bọn cháu đã truy vấn anh Eliott, để xem có phải anh ấy dùng ma túy hay không.

Bà Lu trở mặt. Chloé và Juliette có những tưởng tượng quá sức kinh khủng đối với trẻ con lớp hai.

- Anh ấy đã nói là không. - Chloé kể lại. - Và anh ấy vờ như mọi chuyện vẫn ổn. À, ngoại trừ tình hình sức khỏe của ba, tất nhiên rồi...

- Trong vài ngày sau đó, anh Eliott bình thường trở lại. Bọn cháu tưởng thế là xong và không lo lắng nữa. - Juliette nói tiếp.

- Cho tới sáng hôm nay. - Chloé chép miệng, mặt sa sầm.

- Sáng nay đã có chuyện gì? - Bà Lu hỏi lại, không giấu nổi vẻ lo lắng trên khuôn mặt.

- Sáng nay anh ấy còn kỳ quặc hơn cả kỳ quặc nữa.
- Juliett nheo mắt đáp.

- Nghĩa là sao? - Bà Lu hỏi, trong đầu ngẫm xem xét hàng ngàn sự cố có thể xảy ra với thằng cháu nội đêm qua.

- Anh ấy đã lao vào bếp với một nụ cười rất ngô nghê. - Chloé đáp. - Ngô nghê lắm lắm luôn ấy! Lại còn mặc áo trái nữa.

Bà Lu thở phào nhẹ nhõm.

- Xong anh ấy đổ sữa chệch khỏi bát! Đổ thẳng lên khăn trải bàn! - Juliette để thêm. - Và phết mù tạt lên bánh mì!

- Anh Eliott đã phải lau dọn hậu quả và suýt nữa mắc nghẹn vì món mù tạt. - Chloé kể tiếp. - Nhưng lại không hề kêu ca. Và khuôn mặt vẫn giữ cái nụ cười ngô nghê ấy...

- Chắc chắn có chuyện gì đó không ổn! - Juliette kết luận như đinh đóng cột.

Một ý nghĩ ngọt ngào bắt đầu len lỏi vào trong đầu bà Lu. Eliott đang hạnh phúc. Hạnh phúc đến nỗi để đầu óc đi rong chơi. Bà chỉ có một lời giải thích duy

Mộng giới ONIRIA

nhất cho chuyện đó: Eliott đã đến dinh thự của Quái vật, và lấy lại cây miên điệp của ba! Phải rồi! Thằng cháu nội của bà đã thành công, hẳn là thế! Còn cách lý giải nào khác cho việc nó ăn nguyên một miếng bánh mì phết mù tạt kia chứ? Bệnh viện chưa liên lạc với bà, nhưng chuyện đó là bình thường. Philippe sẽ không thể tỉnh phất dậy sau một giấc ngủ dài đến hơn sáu tháng như thế được! Việc này có lẽ sẽ cần một chút thời gian. Nhưng con trai của bà sẽ tỉnh lại sớm thôi. Hôm nay chăng? Hay là đêm nay? Bọn họ sẽ thộn mặt ra, cái đám bác sĩ ở bệnh viện ấy!

Bất giác, đôi môi bà giãn ra, tạo thành một nụ cười.

- Ôi thôi, bà đừng có trở nên như thế chứ! - Chloé thốt lên.

Bị kéo ngược về thực tại, bà Lu trồi mồm nhìn hai đứa cháu gái.

- Bà xin lỗi. - Bà vừa nói vừa cố gắng trấn tĩnh. - Các cháu đã làm rất đúng khi kể cho bà nghe toàn bộ chuyện này. Bà biết các cháu rất lo lắng. Nhưng bà gần như chắc chắn là Eliott không sao cả.

- Thế à? Vậy tại sao anh ấy lại làm những việc không đâu vào đâu như thế? - Juliette nhăn mặt hỏi lại.

Bà Lu lại mỉm cười.

- Bà nghĩ anh các cháu đang hạnh phúc, đơn giản là vậy! Hạnh phúc đến nỗi bị đờ một chút.

- Thật chẳng ra làm sao cả! - Chloé làu bàu.

- Chị có lý. - Juliette phụ họa.

Bà Lu không thể giải thích cho hai đứa nhỏ về điều làm cho Elliott sung sướng. Bà cũng không thể nói được vì sao lòng bà đột nhiên nhẹ nhõm hẳn ra. Chloé và Juliette không hay biết gì về Oniria, cũng như những nỗ lực của anh trai chúng trong hơn hai tuần lễ vừa qua để cứu ba, và mọi chuyện nên được giữ nguyên như vậy. Nhưng thật có lỗi khi để hai đứa buồn bã trong thời khắc vui mừng này. Bà đang tìm kiếm một phương cách để chia sẻ niềm vui với hai đứa cháu gái thì bỗng nảy ra một ý. Bà ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh hài lòng. Rồi, không nói không rằng, bà đi ra ngoài.

Khi quay lại sau đó vài phút, bà khệ nệ bưng theo một cái hộp to tướng bọc giấy bóng. Hai đứa trẻ sinh đôi đưa mắt nhìn nhau thắc mắc.

- Đã là ngày mười hai tháng Mười Hai rồi, và chúng ta vẫn chưa trang trí cây thông Noel! - Bà thông báo.

Bốn mắt lại nhìn nhau. Hai chiếc mặt nạ buồn bã rơi xuống.

- Các cháu đi với bà nhé! - Bà Lu vui vẻ đề xuất. - Chúng ta sẽ dựng một cây thông Noel đẹp nhất mọi thời đại.

Thế là hai đứa bé sinh đôi mỉm cười, vui lây theo niềm hạnh phúc của bà nội. Chúng theo bà đi sang

Mộng giới ONIRIA

phòng khách, định bụng sẽ tạo ra một bầu không khí lễ hội cho tháng Mười Hai ảm đạm này.

Bà bà cháu đang treo những món đồ trang trí cuối cùng lên cây thông lớn thì bà Lu nghe thấy tiếng cánh cửa ra vào khép lại. Elliott! Bà chạy vội ra hành lang, trên tay cầm một trái châu sắc sỡ, còn trên khuôn mặt là một nụ cười rộng mở.

Suốt cả ngày hôm nay tâm trí Elliott cứ lang thang tận đâu tận đâu. Ngay cả cái lạnh như cắt của những cơn gió đông cũng không lôi được cậu xuống khỏi những tầng mây của mình. Nhưng sự vui vẻ đáng ngạc nhiên của bà nội khiến cậu phải quay về với thực tại.

- Cháu đã bỏ lỡ chuyện gì à? - Elliott hỏi. - Có chuyện gì vậy ạ?

Bà Lu dặt tay Elliott vào trong bếp với bộ dạng lấm lét.

- Bà mới là người phải hỏi cháu câu đó đây. - Bà thì thào với cậu.

- Cháu á? Sao lại là cháu? Cháu không hiểu gì cả.

- Thôi, cháu không cần phải giả vờ nữa. - Bà trấn an. - Hai đứa em cháu đang ở ngoài phòng khách, chúng không nghe được bà cháu mình đâu. Cháu đã tới Ephialtis, đúng không? Cháu đã vào hang ổ của Quái vật, và đem về cây *Replica dormitiva*?

- Không ạ! Cháu có... Nhưng mà không! - Eliott
ngơ ngác. - Cháu đã đi tới dinh thự của hãn cùng với
Aanor và Farjo, nhưng bọn cháu chưa đem được cây
về. Ba vẫn đang bị kẹt ở đó. Cháu đã nghe thấy tiếng
ba la hét...

Nụ cười tắt ngấm trên gương mặt bà Lu.

- Thế mà bà tưởng...

- Bà tưởng gì ạ? - Eliott ngạc nhiên hỏi lại. - Cháu
đã kể gì với bà đâu!

Bà Lu buông mình xuống một cái ghế đẩu. Sự thất
vọng của bà cũng ngang ngửa với niềm vui vỡ òa trong
lòng bà khi nãy.

- Hai đứa sinh đôi đã kể với bà là cháu có vẻ rất
lơ đãng sáng nay, lại còn cười không dứt nữa. - Bà
giải thích. - Thế nên bà cứ tưởng cháu đã thành
công. Bà cứ tưởng cháu đã lấy lại cây miên diệp và
ba cháu sắp tỉnh lại. Bà đang chờ cú điện thoại của
bệnh viện...

- Ôi, cháu rất xin lỗi bà! - Eliott thốt lên. - Đó là một
sự hiểu lầm! Cháu... Farjo đang đi thám thính trong
dinh thự của Quái vật. Nếu mọi chuyện ổn thỏa, đêm
mai chúng cháu sẽ quay lại đó cùng với Katsia và lấy
lại cái cây của ba. Đêm nay thì không, vì cháu phải
nghỉ ngơi. Nhưng ngày mai thì được!

- Bà mới là người phải xin lỗi cháu. - Bà Lu nói,
không giấu được sự chua chát trong giọng điệu của

Mộng giới ONIRIA

mình. - Bà đã tưởng tượng ra mọi chuyện mà chẳng có căn cứ gì. Lẽ ra bà không nên bốc đồng như thế.

Bà ngẩng đầu lên. Mắt bà nhòa lệ.

- Nhưng ít ra bà cũng được biết điều gì đã làm cho cháu vui sướng đến thế chứ? - Bà hỏi với một nụ cười gượng.

Eliott đỏ bừng mặt. Cậu quý bà nội rất mực. Và cậu cũng muốn an ủi bà, dù chỉ là một chút. Nhưng kể với bà về nụ hôn của Aanor thì... Không! Ngượng chết mất thôi!

- Ồ... dạ... - Cậu lắp bắp.

- Không sao. - Bà Lu nói. - Cháu không nhất thiết phải kể với bà. Cháu hạnh phúc, thế là bà vui rồi.

Chloé và Juliette xuất hiện, vừa đi vừa trò chuyện ríu rít. Bà Lu vội đứng lên và vuốt lại mép váy.

- Bọn cháu xong rồi ạ! - Juliette reo lên. - Bọn cháu treo hết đồ trang trí rồi.

- Cây thông đẹp tuyệt vời! - Chloé nói thêm.

- Bà ơi, bà có muốn cháu bật đĩa nhạc Giáng sinh lên không? - Juliette hỏi.

- Bà ừ đi bà. Cháu thích mấy bài hát Giáng sinh lắm! - Chloé thốt lên.

- Được rồi, được rồi. - Bà Lu đáp, giọng nói vẫn còn chưa hết run rẩy. - Bà sẽ đi cùng các cháu vào phòng khách. Đó là một ý tưởng hay, vụ nhạc Giáng sinh ấy.

Nó sẽ tạo không khí cho chúng ta! Nhưng sau đó thì các cháu phải học bài, đồng ý chứ? Các cháu còn chưa được nghỉ mà!

- Vâng ạ! - Hai đứa con gái đồng thanh đáp.

Eliott nhìn bà Lu đi về phía phòng khách, với Juliette và Chloé nối gót phía sau. Cổ họng cậu bỗng nghẹn lại.

BẢN ĐỒ

Mẹ thân yêu,

Con không biết phải bắt đầu lá thư này từ đâu, vì trong mấy ngày vừa qua có quá nhiều sự kiện làm con rối trí. Người ta cứ cho rằng người Oniria không thể thay đổi. Điều đó đúng một phần. Con vẫn và sẽ luôn ở tuổi mười bốn, con yêu sách vở, thi ca và nước chanh, con không biết nói dối và sẽ không thể tự chuẩn bị một bữa ăn cho mình, cho dù có phải chết đói. Nhưng Mộng Khách đã tạo ra hai mẹ con ta, mẹ yêu ạ, người ấy cũng đã cho con một trái tim và một trí khôn. Trong mấy ngày vừa qua, hai thứ ấy đã cho phép con khám phá những chuyện mới mẻ và chấn động, đa phần là khủng khiếp, đôi khi đẹp đẽ, nhưng luôn lớn lao. Do vậy, hay có thể nói là nhờ vậy, con đã không còn là con nữa. Cô công chúa ngoan hiền và

ngây thơ mà mẹ từng biết đã không còn tồn tại nữa. Mẹ hãy vui vì điều đó, mẹ ơi, vì con rất hạnh phúc.

Trước khi viết tiếp, con muốn nói với mẹ là con vẫn ổn và được an toàn, quanh con là những người khiến con cảm thấy mình đang ở đúng chỗ. Con được như thế này là nhờ sự kiên trì của một Mộng Chủ, Elliott, người mà mẹ đã biết. Không có sự can thiệp đơn thương độc mã đầy quả cảm của cậu ấy - con nhấn mạnh điều này, thì hôm nay con đã là phu nhân chính thức của Quái vật, trong sự bất hạnh tột cùng của cả con lẫn mẹ. Con xin mẹ, mẹ ơi, đừng thù ghét Elliott vì hành động của cậu ấy. Elliott đã giải cứu con khỏi Ephialtis, điều mà những đội quân tinh nhuệ của mẹ không biết làm, nhưng cậu ấy không hề bắt cóc con như mẹ nghĩ. Con hoàn toàn tự nguyện ở lại bên cậu ấy, không vì một ép buộc nào cả, bởi con muốn hỗ trợ cậu ấy trong sứ mạng mà Tiên cây đã giao phó khi chỉ định Elliott làm *phái viên*.

Elliott sẽ lập lại hòa bình cho Oniria, con tin chắc điều đó. Con tin ở cậu ấy, và con thành thực hi vọng rằng một ngày kia, mẹ cũng sẽ hiểu được rằng sự an nguy của vương quốc này phụ thuộc vào cậu ấy nhiều hơn là vào đội cảnh sát của mẹ. Trong khi chờ đợi ngày đó, mẹ thân yêu ạ, con buộc lòng phải cắt đứt sự liên lạc thần giao cách cảm giữa chúng ta. Xin mẹ hãy tin rằng con rất tiếc khi phải dùng đến biện pháp này. Nhưng con phải bảo đảm sự an toàn của những

Mộng giới ONIRIA

người xung quanh, những người đã tin ở con, trước hết là Elliott.

Mẹ thân yêu, con biết sự an nguy của thần dân là mục tiêu duy nhất mà mẹ theo đuổi. Thế nhưng, sau những gì đã học được từ những ngày vừa qua, con thành thực tin rằng những con đường mà mẹ lựa chọn để đạt được điều đó không phải là đúng đắn. Tuy vậy, vẫn còn thời gian để đảo ngược tiến trình. Con đã nghe đề xuất của người Oza-Gora, những đề xuất đầy đạo lý. Hãy để họ khuyên nhủ mẹ, mẹ ơi, con xin mẹ đấy! Đừng để cho Quái vật trở thành người hùng của một bộ phận thần dân của mẹ. Mẹ là nữ hoàng của vương quốc Oniria, mẹ có thể chấm dứt cuộc chiến tranh phi lý và tàn bạo này trước khi quá muộn. Vì tình yêu dành cho mộng giới, con xin mẹ đấy, hãy làm điều đó đi!

Con nhớ mẹ lắm, và con ngày đêm mong ngóng đến cái ngày mà, khi hòa bình quay trở lại với Oniria, mẹ con mình sẽ được tái ngộ.

Hôn mẹ.

Con yêu của mẹ,

Aanor

Đôi mắt của nữ hoàng Dithilde cay xè, giống như mỗi lần bà đọc lại lá thư. Bà nhắm mắt cho dịu bớt và hít một hơi thật sâu. Sắc xám buồn bã và ánh đỏ giận

dữ cạnh tranh lẫn nhau trên từng nếp gấp của chiếc váy bà đang mặc.

Một lá thư ngoại giao!

Đứa con gái yêu của bà, đứa trẻ mà bà luôn cưng chiều và bảo bọc, người duy nhất được bà thỉnh thoảng thổ lộ tâm tư, người mà bà chia sẻ mối liên hệ thần giao cách cảm mạnh mẽ, từ giờ trở đi sẽ chỉ liên hệ với bà bằng thư tín. Lá thư đã đến tay bà sáu ngày trước, được cuộn tròn bên trong một con trượt bằng kim loại, thứ vẫn di chuyển liên tục theo đường ống hơi bưu điện nối liền Hedonis và Oza-Gora. Lúc đầu bà tưởng nó là giả, nhưng phân tích dấu vân tay và nét chữ đã cho thấy chính công chúa Aanor đã viết lá thư mà từng câu từng chữ trong đó đều giống như lưỡi dao cứa vào trái tim người mẹ lẫn trái tim nữ hoàng của bà.

Có tiếng cào vào cánh cửa. Nữ hoàng run run gấp lá thư lại và giấu nó vào trong áo. Bà nhắm mắt lại, ép buộc chiếc váy quay trở về màu tím quen thuộc.

- Mời vào! - Bà ra lệnh.

Cánh cửa mở ra, một con mèo đường bộ với bộ lông dài màu trắng bước vào. Lúc con mèo ngẩng đầu thi lễ, nó nheo mắt và khựng lại trong một khoảnh khắc dài hơn cần thiết, trước khi lên tiếng. Phải chăng nó đã nhận ra sự bối rối của nữ hoàng? Nếu có thì nó cũng không thể hiện điều đó.

Mộng giới ONIRIA

- Đại hội đồng đã nhóm họp, thưa nữ hoàng. - Con mèo vừa nói vừa duyên dáng cong lưng.

- Tốt thôi. - Nữ hoàng đáp với giọng uể oải. - Chúng ta đi thôi, Lazare! Để xem Sigurim sẽ trình bày phát kiến của mình như thế nào với Đại hội đồng.

Con sư ưng Sigurim, trưởng ban ĐTD kiêm kẻ cầm đầu cuộc chiến chống lại ác mộng, đang chờ đợi cho phòng yết triều hoàn toàn im lặng trước khi lên tiếng. Về tự mãn làm cho khuôn mặt chim của hắn ngạo mạn hơn bao giờ hết.

- Thưa các quý bà, quý ông, tôi vinh dự được thông báo với quý vị rằng khoảng thời gian khiêu khích của các ác mộng giờ đây đã là quá khứ!

Phần lớn những thành viên của Đại hội đồng mở to mắt, xì xầm và huých tay nhau. Chỉ có một số viên chức cao cấp tỏ ra lãnh đạm, không suy suyển trước những trò lơ của kẻ đứng đầu lực lượng vệ binh hoàng gia.

- Ngay từ đầu cuộc chiến này, phe ác mộng đã không ngừng gia tăng những chiến dịch quấy phá. - Con sư ưng nói tiếp. - Một số trong đó đã giúp chúng chiếm được những địa điểm mang tính chiến lược hoặc biểu tượng, chẳng hạn như cung điện mùa hè của nữ hoàng. Số khác đã gieo rắc đau buồn cho nhiều người, chẳng hạn vụ phá ngục ở Mỏ Chết.

Sigurim ngừng lời và đưa ánh mắt sắc lẹm quan sát cử tọa.

- Theo quý vị, điểm chung của những chiến dịch đó là gì?

Mọi người im lặng trong giây lát. Tiên Hồi, tổng thư ký kiêm phát ngôn viên của Đại hội đồng, là người lên tiếng đầu tiên:

- Quái vật luôn xuất hiện.

- Đúng vậy. - Sigurim thừa nhận. - Chúng tôi đang nghĩ chính hãn đã giúp cho những kẻ khác ra khỏi Ephialtis. Còn gì nữa không?

- Sự nhanh chóng! - Một giọng nói đáp.

- Tính tàn bạo! - Giọng thứ hai phụ họa.

- Sự bất lực của các ngài! - Giọng nói thứ ba cất lên.

Con sư ưng quay phắt về phía cuối phòng, nơi phát ra câu nói vừa rồi. Hãn nhìn từng khuôn mặt ở đó, nhưng không tìm được kẻ thách thức.

- Điểm chung của những chiến dịch này là sự bất ngờ. - Hãn gằn giọng. - Mỗi cái đều cần sự tập hợp của hàng chục ác mộng ở bên ngoài Ephialtis trước khi hành động. Thế nhưng lần nào cũng vậy, các đội bắt mộng của chúng ta đều bị động. Tại sao? Câu trả lời thật đơn giản: bởi vì cho đến hiện tại chúng ta không có biện pháp kỹ thuật để phản ứng kịp thời.

Con sư ưng đưa ra trước mắt toàn thể mọi người

Mộng giới ONIRIA

một vật hình vuông nom giống như một cái đầu điều khiển từ xa có vỏ màu tím.

- Đây là một thiết bị dò tìm. Nó là cái được các đội bắt mộng sử dụng để định vị các ác mộng xổng ra khỏi Ephialtis. Khi một ác mộng có gắn chip định vị xuất hiện trong bán kính ba Cửa Mật quanh thiết bị này, một chấm sáng sẽ hiện lên trên màn hình. Chỉ cần lần theo đó để tìm ra ác mộng.

Sigurim đặt thiết bị dò tìm xuống.

- Để phát huy hiệu quả, hệ thống này cần nhiều đội tuần tra hơn, một điều bất khả thi trong bối cảnh chiến tranh. Hơn một nửa quân số của chúng ta bận bao vây những nơi trọng yếu bị ác mộng chiếm đóng hoặc củng cố an ninh quanh khu vực biên giới và trong kinh thành. Mặc dù đã có lệnh tổng động viên, chúng ta vẫn đang bị thiếu quân. Hậu quả rất dễ hình dung: cứ nơi nào không được tuần tra đều đặn là các ác mộng có thể tự do tập hợp và tiến hành những chiến dịch khiến chúng ta bất ngờ.

Con sử dụng ngừng lời và đảo mắt nhìn quanh gian phòng.

- Nhưng tôi xin bảo đảm với quý vị là từ giờ trở đi, Quái vật sẽ không thể đi trước chúng ta được nữa. Tôi sẽ giải thích cho quý vị.

Khi đã chắc chắn nhận được sự chú ý của mọi người, Sigurim tiến tới trung tâm của gian phòng,

nơi có một vật kích thước lớn được phủ một tấm vải đen. Với một cử chỉ trịnh trọng, con sư ưng gỡ tấm vải xuống, phơi bày một bàn điều khiển đầy các nút bấm và đèn báo. Hắn bấm một cái nút, và một hình chiếu ba chiều xuất hiện bên trên cái bàn. Đồ sộ và rực sáng, dày đặc những chấm và vạch, nom nó giống như một thiên hà, hoặc một mạng nhện cực kỳ phức tạp. Điều đáng chú ý nhất là nó liên tục thay đổi, khiến cho các thành viên của Đại hội đồng có cảm giác như đang được xem một màn pháo hoa.

- Quý vị thân mến. - Sigurim trịnh trọng tuyên bố. - Thứ mà quý vị đang nhìn thấy trước mắt mình, chính là bản đồ của mộng giới.

Những tiếng xầm xì lan ra khắp phòng. Phản ứng của mọi người đi từ thán phục tới phẫn nộ, từ bối rối đến kinh ngạc. Không ai có thể đứng vững trước tuyên bố của Sigurim. Trong trí nhớ của người Oniria, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một sự tái hiện đồ họa của địa hình vương quốc.

- Đội bắt mộng chúng tôi đã đặt các cọc tiêu ở mọi nơi có thể tiếp cận của vương quốc. - Sigurim giải thích. - Các cọc tiêu này được kết nối với một hệ thống trung tâm cho phép ghi nhận vị trí tương đối của chúng so với nhau. Trên bản đồ này, mỗi cọc tiêu được thể hiện bằng một chấm sáng, còn các Cửa Mật nối hai cọc tiêu với nhau được thể hiện bằng một gạch

Mộng giới ONIRIA

sáng. Việc cập nhật thông tin được chúng tôi tiến hành liên tục, nhằm ghi nhận những địa điểm mới được các Mơng Khách tạo ra.

Con sư ưng cầm lấy một cây gậy dài và chỉ vào một khu vực sáng hơn những chỗ khác.

- Đây là Hedonis. Tại đây, hoạt động của các Mơng Khách nở rộ nhiều đến mức gần như mọi viên đá đều có một Cửa Mật, hay gần như thế. Do vậy nó sáng rất mạnh.

Hắn di chuyển cây gậy về phía một vòng sáng bao quanh một khu vực tối.

- Chúng tôi đã bố trí cọc tiêu khắp nơi xung quanh Ephialtis. - Sigurim giải thích. - Như quý vị có thể hiểu, chúng tôi không thể liều lĩnh đi vào trong đó để lắp các cọc tiêu.

- Thế còn Oza-Gora? - Một giọng nói yếu ớt cất lên.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía một đứa bé chừng năm, sáu tuổi có cái đầu trọc lóc và cặp má bầu bĩnh. Đứa bé mặc một bộ trang phục sang trọng quá rộng so với mình. Ánh mắt nó toát lên một tia lo ngại.

- Tất nhiên Oza-Gora không được thể hiện trên bản đồ. - Sigurim trấn an. - Và tất cả các đoàn xe bắt mộng đều được lệnh không đặt cọc tiêu ở cánh cổng lớn nếu tình cờ bắt gặp nó trong khi đi tuần.

- Bốn phận của chúng ta là bảo vệ Oza-Gora! - Một kỵ sĩ trẻ tóc vàng khoác áo giáp lên tiếng. - Và

tôi cảm thấy có một mối nguy hiểm lớn xung quanh bản đồ này.

Anh ta quay về phía nữ hoàng Dithilde và quỳ một gối xuống.

- Thưa nữ hoàng quyền uy, kẻ bề tôi này sẽ rất vinh dự nếu được trở thành người canh giữ bản đồ quý giá này. Tôi nguyện chiến đấu bằng cả thân thể và linh hồn để nó không bị sử dụng trái luật.

- Được, ta chuẩn tấu! - Nữ hoàng tuyên bố bất chấp ánh mắt dè bủ của Sigurim.

- Thế cỗ máy đất giá này sẽ giúp các ông ngăn chặn sự sách nhiễu của các ác mộng ra sao? - Một ông già trông có vẻ rách rưới lên tiếng. Ánh mắt tinh anh của ông ta trái ngược với vẻ ngoài làm ra vẻ tiêu tụy.

- Các cọc tiêu có thể phát hiện được những con chip định vị trong bán kính ba Cửa Mật, cũng giống như thiết bị dò tìm mà tôi đã cho mọi người xem ban nãy. Nhờ phép đặc tam giác, chúng tôi có thể phát hiện và định vị một cách chính xác mọi ác mộng xổng ra từ Ephialtis.

- Vậy làm thế nào các ông phân biệt giữa một ác mộng được triệu tập bởi Mộng Khách ở bên ngoài Ephialtis với những ác mộng cố tình thoát ra để tiến hành một chiến dịch du kích? - Một nữ nhân mã có khuôn mặt nghiêm nghị thắc mắc.

Mộng giới ONIRIA

- Chúng tôi không thể phân biệt được. - Sigurim thừa nhận. - Nhưng mọi chiến dịch tầm cỡ do ác mộng tổ chức kể từ đầu cuộc chiến đều được thực hiện bởi nhiều ác mộng cùng một lúc. Do vậy chúng tôi hướng sự theo dõi ưu tiên vào các nhóm ác mộng.

- Việc định vị có kèm theo danh tính luôn không?
- Nữ nhân mã hỏi tiếp. - Chẳng hạn như, nó có cho phép theo dõi Quái vật không?

- Rất tiếc là không. - Sư ưng Sigurim đáp. - Chỉ có các con chip thế hệ mới nhất mới cho phép định danh ác mộng. Chip của Quái vật thuộc thế hệ cũ và không có tính năng này.

- Thế các ông có nắm được cách thức mà Quái vật sử dụng để tự ý rời khỏi Ephialtis hay chưa? - Một người máy có bộ lông dày lên tiếng.

- Theo những thông tin được giám đốc Mỏ Chết cung cấp, chúng tôi nghĩ Quái vật di chuyển nhờ năng lực của một người hạ giới. Đó có thể là một Mơng Chủ, hoặc một Mơng Khách mà hắn đã kiểm soát thành công.

Những tiếng xì xầm sôi nổi vang lên khắp phòng.

- Cả hai trường hợp đó đều rất nghiêm trọng. - Nữ hoàng Dithilde cắt ngang. - Và chúng ta đang xử lý vấn đề này một cách rất nghiêm túc. Hiện ta đang liên lạc với Oza-Gora để làm rõ tình hình và sẽ thông báo cho toàn thể Hội đồng khi có thông tin mới.

Mọi người mỗi lúc một xôn xao. Vấn đề của Quái vật nhận được nhiều sự quan tâm và có lẽ phải cần hàng giờ thảo luận. Nhưng nữ hoàng lẫn Sigurim đều không có thời gian cho chuyện đó. Họ còn cả cuộc chiến tranh phải đối phó.

- Tất cả chúng ta đều có nhiều việc phải làm trong thời điểm dầu sôi lửa bỏng như thế này, và cuộc họp sẽ sớm kết thúc. Có ai còn thắc mắc gì không?

- Thưa có, tôi có một câu hỏi. - Một giọng nói lên tiếng.

Mọi người quay về phía người vừa nói. Đó là một yêu tinh thân gỗ, với đôi tai dài nhú lên khỏi mái tóc suôn, chiếc áo choàng bằng lá cây, lưng đeo cung và bao đựng tên.

- Ngày càng có nhiều người Oniria biết được Tiên cây đã chỉ định *phái viên* và *người đại diện*. - Yêu tinh đồng dục nói. - Hình như *phái viên* là cậu bé mà chúng ta đã từng thấy ngay tại gian phòng này trước đây không lâu, người đã bị ban ĐTD săn lùng trong hai tuần vừa qua trước khi được âm thầm đưa ra khỏi danh sách truy nã. Câu hỏi của tôi rất đơn giản, thưa nữ hoàng quyền uy. Nữ hoàng có thừa nhận sự tồn tại của hai vị cứu tinh này hay không?

- Đó chỉ là lời đồn, không hơn! - Nữ hoàng gắt lên, bộ váy tím loang lổ những vết đỏ. - Cư dân mộng giới muốn tin vào điều đó, nó cho họ hi vọng, tốt thôi. Nhưng trách nhiệm của chúng ta là hành động bất

Mộng giới ONIRIA

chấp những câu chuyện thêu dệt như thế. Cuộc họp chấm dứt.

Nữ hoàng rời khỏi ngai vàng và nhanh chóng tiến về phía cánh cửa dẫn vào thư phòng của bà, nổi gót bởi sáu người hầu câm lặng. Bà muốn có một chút thời gian dành cho riêng mình. Mèo Lazare định đi theo, nhưng nữ hoàng đã phẩy tay từ chối.

- Khoan đã, thưa nữ hoàng.

Kẻ vừa lên tiếng là Sigurim. Nữ hoàng Dithilde dừng bước, và con sư ưng thoát cái đã đuổi kịp bà.

- Thần có một tin mới. - Hẳn hạ thấp giọng, sau khi đã đảo mắt quan sát để bảo đảm không bị ai nghe thấy.

- Về chuyện gì? - Nữ hoàng hỏi.

- Chúng thần đã xác định được địa điểm mà tay chỉ điểm đã nhắc đến. - Sigurim thông báo. - Một nhóm đã có mặt tại chỗ. Vấn đề chỉ còn là thời gian. Thần sẽ đích thân phụ trách vụ này.

Nữ hoàng đặt tay lên ngực, nơi bà cất lá thư của Aanor. Bà nhắm mắt lại và thở dài.

- Tốt. Hãy báo cho ta biết khi xong việc.

BÓNG TỐI

Aanor nằm nghiêng trên chiếc trường kỷ màu xanh vỏ táo ở phòng khách, phần lưng dưới được bôi một thứ chất lỏng màu cam dính dính. Khoác áo choàng màu hồng và đeo kính phẫu thuật, bà Pom' đang cúi người bên cạnh công chúa, tập trung vào công việc. Với một thao tác chính xác, bà chọc một cái trocar dài khoảng bốn mươi xen-ti-mét vào lưng công chúa. Aanor rít lên đau đớn.

- Tôi biết. - Pom' nói với giọng trấn an. - Công chúa rất can đảm. Sắp xong rồi.

Đoạn bà rút lõi của trocar và một chất lỏng màu hơi nâu dâng lên từ từ trong đoạn ống dài. Công chúa bắt đầu rên rỉ.

- Chrouf, thêm một chút miên tửu nữa đi. - Pom' ra lệnh. - Một chút thôi. Cô ấy không được ngủ. Chưa được. Lượng đủ để làm dịu cơn đau thôi.

Chần tỉnh một mắt thấm vài giọt chất lỏng vào một miếng vải màu hồng và đắp lên mặt Aanor trong vài giây.

- Công chúa vẫn đang ở với chúng tôi đấy chứ? - Bà Pom' hỏi.

- Vâng. - Aanor thì thào gần như không nghe được.
- Tôi không... cảm thấy... chân tôi...

- Cũng bình thường thôi. - Bà Pom' trấn an. - Báo cho tôi biết khi cô không cảm thấy ngón tay của mình nữa.

Chất lỏng tiếp tục dâng lên từng mi-li-mét một trong lòng ống trocar. Những giọt mồ hôi lớn chảy xuống thái dương của hoàng hậu.

- Ngón... tay... tôi. - Aanor lắp bắp.

- Được rồi, tôi dừng đây. - Bà Pom' quyết định. - Chrouf, giờ có thể cho công chúa ngủ được rồi.

Hoàng hậu chờ trong lúc chần tỉnh đã cho công chúa dùng một liều miên từ khá khá. Sau đó, bà rút dụng cụ ra và cho phần chất lỏng thu được vào trong một cái ống nghiệm, đậy nắp lại ngay lập tức. Sau đó, bà làm sạch vết thương và băng nó lại.

- Người có thể đưa công chúa về phòng. - Bà nói với chần tỉnh. - Khi tỉnh lại, công chúa sẽ bị tê liệt và không thể tự làm gì được. Người sẽ cho công chúa ăn và hỗ trợ tất cả những việc mà công chúa nhờ. Aanor đã cho thấy cơ thể của mình hồi phục rất nhanh,

nhưng lần này là một thủ thuật khá quan trọng. Cho đến ngày mai, nếu công chúa không thể đứng dậy được, chúng ta sẽ phải nhờ Eliott dùng tiên dược chữa cho công chúa.

Nói đoạn bà đứng dậy. Khuôn mặt bà lộ rõ vẻ mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng. Bà đi loạng choạng vài bước và suýt ngã ngửa.

- Trời đất!

Ông Jov' vội đứng lên khỏi chiếc ghế bành tím để đỡ vợ nằm xuống ghế thư giãn. Ông quỳ gối bên cạnh và vuốt tóc bà.

- Em vất vả quá! - Ông nói với giọng dịu dàng. - Tối nay em nghỉ ngơi đi. Ngày mai em sẽ quay lại với những người tị nạn của mình. Em có muốn ăn gì không?

- Dạ, em thích một tách sô cô la nóng. - Bà Pom' thừa nhận.

Jov' quay đầu về phía Katsia. Cô gái ưa phiêu lưu mạo hiểm đang nằm ườn trên một chiếc ghế bành, lật giở một tờ tạp chí và không quan tâm đến những thứ quanh mình.

- Katsia, cô vui lòng đi kiếm một tách sô cô la cho bà Pom', được không?

Katsia ngược mắt lên. Cô thờ hất ra rồi xếp tờ tạp chí lại và đứng dậy một cách thờ ơ.

- Hờ, hóa ra tôi phải bằng lòng với vai trò này đây. - Cô cần nhân. - Một đứa ở.

Mộng giới ONIRIA

Jov' đưa mắt nhìn theo cô gái tới cửa bếp. Khi Katsia đi khuất, ông bắt gặp ánh mắt của Til, người đang ngồi vắt vẻo trên một chiếc ghế đầu cao chân trong phòng ăn. Họ trao đổi với nhau một cái nhìn mặt. Katsia nôn nóng muốn thực hiện vai trò *người đại diện* lắm rồi. Sau khi đóng vai con rối trong tay bà Mơng Khách của mình, bây giờ cô phải chôn chân trên con tàu này để chờ Eliott quay lại. Đó là nguồn cơn cho sự bức bối của Katsia. Cô ca thán suốt cả ngày. Ai cũng biết cô không thể chịu nổi sự gò bó.

Til nhảy khỏi ghế và tiến lại chỗ bà Pom'.

- Tôi cầm cái ống xem được không? - Anh hỏi.

Hoàng hậu đưa ống nghiệm cho Til.

- Đây! - Bà nói. - Dịch tủy của người thần giao cách cảm. Tôi hi vọng là đủ.

- Tôi hoàn toàn không biết gì về việc sản xuất đèn đồng hình, - anh chàng thợ cát đáp trong lúc nhét cái ống nghiệm quý giá vào trong chiếc túi da tắc đà hoa, - nhưng dù sao thì chúng ta cũng không thể kiếm thêm. Tôi nghĩ như thế này cũng khiến Vua Cát hài lòng lắm rồi.

- Cậu sẽ thực hiện tại đâu? - Jov' hỏi.

- Trong phòng của tôi. Một robot phục vụ sẽ canh chừng để bảo đảm tôi không bị quấy rầy. Chỉ một chuyến miên du khoảng nửa tiếng là đủ, tôi nghĩ thế. Vừa đủ thời gian để tìm được một người miên du

khác và đưa ống nghiệm cho anh ta. Tôi sẽ quay lại nhanh thôi.

- Rất tốt! - Jov' nói. - Chúc cậu lên đường vui vẻ!

Anh chàng thợ cát vừa mới rời đi thì một thành viên khác của phi hành đoàn bước vào phòng, vừa đi vừa hoa tay múa chân loạn xạ.

- Có lẽ anh phải đi rồi. - Ông Jov' thở dài. - Bé cưng của anh sẽ ổn chứ?

- Em ổn mà, anh đừng lo. - Hoàng hậu Pom' đáp. - Katsia sẽ sớm quay lại cùng với món sô cô la thôi. Mọi thứ sẽ ổn.

Ngay khi xuất hiện trở lại vài phút sau đó, vẻ mặt ông Jov' đã trở nên nghiêm túc.

- Có một người này. - Ông thông báo. - Một người xin lánh nạn đến từ Ephialtis. Hẳn ta muốn gặp anh. Anh nghĩ tốt hơn em nên để bọn anh nói chuyện riêng với nhau.

Pom' tỏ ra lo lắng.

- Ai vậy?

- Bóng tối.

Pom' nén một tiếng kêu kinh ngạc.

- Vậy thì anh có lý. - Bà vừa nói vừa đặt vội cái tách xuống. - Bọn em sẽ để anh lại một mình. Katsia, cô đi với tôi nhé? Chúng ta sẽ sắp xếp vào kho các vật tư y tế nhận được sáng nay.

Mộng giới ONIRIA

- Khoan đã! - Katsia la lên. - Bóng tối là ai? Từ khi nào tôi bị mất quyền gặp mặt những người tới đây vậy?

- Vấn đề không phải là như thế. - Jov' phản bác.

- Vậy thì nó nằm ở đâu? - Katsia bức bối hỏi lại. - Nếu có một nhân vật quan trọng đến đây, tôi muốn gặp người đó cùng với ông.

Jov' thờ dài.

- Bóng tối là một người quen cũ. Đó là một trong những ác mộng đặc biệt nhất. Một trong những ác mộng tự nguyện ở lại Ephialtis. Và cũng không mang con chip định vị. Ban ĐTD chưa bao giờ cấy chip thành công cho Bóng tối vì sự tồn tại của thân xác hắn ta còn ít hơn cả một bóng ma. Chỉ là một dáng hình, một mùi hương, một giọng nói, đổi khác tùy theo người mà hắn ta gặp. Bóng tối là nỗi khiếp sợ của bất cứ người đối diện nào. Bóng tối sẽ đánh hơi được điều mà chúng ta ghét nhất, thứ mà chúng ta muốn quên đi bằng mọi giá. Và ném thẳng nó vào mặt ta.

- Nếu thế thì, - Katsia nhún vai, - tôi chẳng thấy đó là lý do để không gặp hắn.

- Trời đất, Katsia, cô không hiểu đâu! - Jov' thốt lên. - Gặp Bóng tối là một trải nghiệm đáng sợ và kinh khủng mà người ta sẽ không bao giờ quên. Nó có thể hủy diệt cô nếu cô không có sự chuẩn bị.

- Tôi không sợ. - Katsia phản bác. - Tôi đủ mạnh cho chuyện đó.

- Tất cả chúng ta đều có một điểm yếu. - Jov' phân trần. - Và Bóng tối nhận ra nó ngay lập tức.

- Có thể, nhưng ông đã quên rằng tôi chính là *người đại diện*. - Katsia bực dọc thốt lên. - Tôi sẽ ở lại đây, thế thôi.

Jov' lại thở dài.

- Thôi được. - Ông lắc đầu. - Nếu đó là điều cô muốn... Hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Bà Pom' rời khỏi phòng ngay trước khi cánh cửa lớn tự động mở ra. Hai người ngoài hành tinh mặc đồng phục đứng nghiêm chào, rồi tách nhau ra để nhường lối cho vị khách. Một bóng đen lướt tới trên mặt sàn và dừng lại trước mặt ông vua. Hai cuộn khói đen bốc ra từ một vật thuôn dài nhô ra từ khuôn mặt đội mũ. Mùi xì gà và tỏi tràn ngập căn phòng, trộn lẫn với mùi hắc của nỗi sợ.

- Hóa ra Jovigus đệ nhất, ông hoàng của những chốn hạng hai, là chủ nhân của nơi này. - Cái bóng chế giễu bằng một chất giọng khàn khàn rin rít. - Cũng hay. Ở ngoài kia, người ta ra sức lung sục "ông vua phản loạn vĩ đại"... Họ quên mất rằng ông ta lùn tịt.

- Xin chào Bóng tối. - Jov' nói. - Nếu tôi nói lời chào mừng ông tới đây, ông sẽ nhận ra đó là một câu nói dối. Cơn gió độc nào đưa ông tới đây?

Bóng tối tiến sát lại gần ông vua thấp người.

Mộng giới ONIRIA

- Tôi có việc cần nói với ông. - Bóng tối phả ra một bụi khói đen. - Tôi ngồi xuống đâu đây?

- Đằng kia. - Jov' lau bầu, tay chỉ về phía cái ghế đầu màu vàng mà Farjo hay ngồi.

Trước khi Bóng tối lướt về phía góc tiếp khách, Katsia quả quyết tiến đến gặp hẳn.

- Xin chào. - Cô lên tiếng.

- Cô em là ai? - Bóng tối hỏi lại bằng chất giọng phụ nữ nhừa nhựa.

Katsia thoáng kinh ngạc khi thấy Bóng tối biến thành một hình thù lả lơi trông như thể vừa rời hậu cung của một quốc vương Ả rập.

- Tên tôi là Katsia. Tôi là *người đại diện* trong sứ mệnh giải cứu vương quốc Oniria.

- Chưa nghe bao giờ. - Bóng tối nhún vai đáp.

Cái bóng lướt qua trước mặt Katsia như thể cô không tồn tại rồi tiến về phía góc tiếp khách, bỏ lại đằng sau một thứ mùi sơn dầu và mùi tù túng. Katsia siết nắm đấm lại. Cùng với mùi hương của Bóng tối, ký ức về hàng trăm nỗ lực học vẽ bất thành bỗng bùng nổ trong đầu cô.

Jov' đi lon ton tới góc tiếp khách và bức bối nhận ra Bóng tối đã chễm chệ ngồi trên cái ghế tím vốn được dành cho ông.

- Cũng không lạ! - Ông hậm hực nói trong lúc ngồi xuống trường kỷ.

Katsia yên vị trên ghế thư giãn. Vị khách đã quay trở lại hình hài đàn ông. Hắn quay sang phía Jov' và hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của cô gái.

- Tôi đến gặp ông nhân danh Quái vật. - Hắn nói với chất giọng đáng sợ của mình.

Jov' giật bắn người.

- Trời đất! Tôi đã rất nghi ngờ độ xác thực trong cái cơ tị nạn chính trị mà ông dùng để qua mặt người của tôi, nhưng tôi không hề hình dung ra chuyện này. Ngài tổng thống nước Cộng hòa Ác mộng muốn gì ở tôi?

- Ngài muốn dành cho ông ngai vàng của vương quốc các giấc mộng hợp nhất.

- Cái gì cơ! - Cả Katsia lẫn Jov' đồng thanh thốt lên.

- Phải, tôi cũng có cùng phản ứng như thế. - Bóng tối đáp. - Tôi không nghĩ một ông vua lùn tịt đáng thương cả đời gắn với những vai phụ lại có thể lãnh đạo cả vương quốc! Nói tóm lại, tôi và ông giống nhau: ông bị che khuất bởi cái bóng của Amastan thời bốn mươi năm về trước và mất hút trong phần lớn triều đại của nữ hoàng Dithilde, để rồi giờ đây bị Quái vật lấn lướt hoàn toàn... Ông đã trả tự do được cho bao nhiêu ác mộng trong suốt bốn mươi năm qua? Hai trăm? Hay ba trăm? Quái vật đã giải phóng một số lượng gấp mười lần như thế khỏi Mỏ Chết chỉ trong một buổi...

Mộng giới ONIRIA

- Chính xác Quái vật muốn gì? - Jov' cắt ngang những bình luận ác ý của Bóng tối.

- Quái vật muốn tiến công Hedonis. - Giọng nói đáng ghét giải thích. - Ông cũng biết như tôi là các ác mộng rất hùng mạnh và tham vọng. Dưới sự dẫn dắt của Quái vật, họ sẽ làm gỏi đám bắt mộng của bọn ĐTD. Cung điện của nữ hoàng Dithilde hoàn toàn nằm trong tầm tay của họ.

- Nhưng chúng phải rời khỏi Ephialtis cái đã! - Ông Jov' phản đối. - Và theo nguồn tin của tôi thì ban ĐTD đã thiết lập một hệ thống mới ngăn chặn những vụ đào thoát số lượng lớn khỏi biệt xứ. Các cọc tiêu được lắp đặt khắp nơi trong mộng giới, nhằm theo dấu các chip định vị và gửi thông tin về cho một bản đồ tổng thể. Các đồng bọn của ông sẽ không thể bước chân ra khỏi Ephialtis mà không bị phát giác và bắt giữ.

Katsia nhìn Jov' chăm chăm. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy ông nhắc tới hệ thống cọc tiêu kia. Phản ứng của cô không thoát khỏi sự ghi nhận của Bóng tối.

- Đây cô xem. - Chất giọng nữ giới như nhựa cất lên. - Ông bạn vàng của cô đâu có chia sẻ thông tin với cô. Điều đó đã khẳng định nhận xét của tôi: cô là người tuyệt đối vô tích sự.

- Đủ rồi đó! - Jov' nổi đóa. - Nói huych toẹt ra đi.

- Quái vật có tầm vóc lớn lao hơn ông nhiều, ông vua bé tẹo ạ. - Chất giọng khàn khàn nhận xét. - Đừng có đánh giá khả năng của ngài qua những thất bại của chính ông. Quái vật sẽ đạt được mục đích, đó là điều không còn nghi ngờ gì nữa.

- Quái vật là một tên tội phạm. - Katsia phát cáu. - Hẳn đã vi phạm các điều luật bất biến. Hẳn đáng bị tống vào ngục.

- Nói cũng như không! - Bóng tối lớn tiếng. - Đừng thay đổi gì nhé, cô em, cô tuyệt lắm!

Katsia rút dao ra và xông tới, nhưng Jov' đã giơ tay cản lại.

- Cô có muốn rời khỏi phòng không, Katsia? - Ông hỏi, mắt không rời Bóng tối.

Sau một thoáng ngần ngừ, cô gái cất dao đi và thở hắt ra.

- Tôi ở lại. - Cô khẳng định rồi ngồi xuống ghế thư giãn.

- Vậy thì làm ơn giữ im lặng, tôi xin cô đấy. - Jov' nói.

Bóng tối đóng cửa đưa tới lui trên ghế, làm toát ra một mùi sơn dầu cực mạnh. Đúng là trò khiêu khích. Katsia siết nắm đấm lại.

- Quái vật muốn chiếm ngai vàng tại Hedonis. - Bóng tối nói tiếp. - Vì một lý do không thể giải thích được, ngài muốn đề nghị ông ngồi lên đó, ông vua bé tẹo ạ. Vì lòng trắc ẩn chăng? Nhưng dù sao thì ngài

Mộng giới ONIRIA

cũng cho ông một cơ hội để triển khai chính sách mà đã từ lâu ông muốn áp đặt lên Oniria. Cơ hội không thể bỏ lỡ đấy!

- Đổi lại, hãn muốn gì? - Jov' hỏi.

- Nào, nào... Tư duy lái buôn nhanh thế! Ông nhìn đâu cũng thấy cái xấu cả, vua bé ời.

- Đổi lại, hãn muốn gì? - Jov' hỏi lại với giọng chắc nịch.

Bóng tối ngừng lời một lúc.

- Chỉ là hợp tác với ông thôi. - Hãn đáp. - Chia sẻ những giải pháp tốt. Mang lại cho toàn thể ác mộng, mà trước hết là những ác mộng tham gia kháng chiến, sự tự do giả hiệu mà ông đã tặng cho nhóm người trốn chạy được ông che giấu tại đây...

- Hay nói cách khác, Quái vật muốn biết làm thế nào triệt tiêu được những con chip định vị. - Jov' diễn giải. - Và tôi đoán hãn cũng muốn nắm mạng liên ngân hà để tạo thuận lợi cho sự di chuyển của đám thuộc hạ.

- Cái đó là ông nói thôi.

Im lặng.

- Hãy về nói với kẻ đã cử ông tới đây rằng tôi từ chối lời đề nghị. - Jov' nói.

- Ông sai rồi. - Bóng tối đáp. - Nếu ông không chấp nhận đề nghị này, nó sẽ thuộc về một người khác. Tất

cả các thành viên trong nhóm người của ông đều biết phương pháp và điểm tiếp cận chỗ trú ẩn này, đúng không nào? Thời buổi rối ren, ông biết thừa chuyện gì sẽ xảy ra trong trường hợp đó: những ê kíp đoàn kết nhất cũng dễ dàng rã đám. Ông có chắc chắn về lòng trung thành của đám thuộc hạ không, vua bé?

- Tôi đã trả lời thay cho mọi thành viên trong nhóm.

- Jov' khẳng định. - Giờ ông hãy đi đi, và truyền đạt lại câu trả lời của tôi với Quái vật.

Jov' đứng dậy, nhưng Bóng tối không nhúc nhích.

- Ông có hay tin về bà bạn phù thủy Gisèle chưa? - Hẳn hỏi bằng một giọng giả đò ngây thơ.

Jov' và Katsia cùng nhìn trần trời cái bóng hắc ám đang ngồi bất động trên chiếc ghế bành màu tím. Ba ngày trước đó, Gisèle đã rời mạng liên ngân hà để đi tìm các nguyên liệu điều chế thuốc. Jov' khẳng khẳng không cho bà đi một mình, nhưng bà đã từ chối mọi sự hộ tống, với lý do là mọi người đã quá bận bịu với việc tiếp đón người tị nạn. Kể từ đó, Gisèle không quay lại, và sự lo lắng của ông tăng lên từng ngày. Có thể bà phù thủy chỉ đi lạc đường, tắt nhiên rồi, đó là chuyện thường gặp ở một nơi có địa hình thay đổi liên tục như Oniria. Nhưng không có gì chắc chắn cả...

- Ông có tin của Gisèle à? - Jov' hỏi luôn.

- Tôi không biết gì hết. - Bóng tối đáp. - Tôi chỉ

Mộng giới ONIRIA

là một ác mộng tâm thường bị bọn ĐTD truy bức. Nhưng nghe đồn...

- Sao cơ? - Jov' sốt ruột cắt ngang.

- Chẳng có gì. - Bóng tối đáp. - Chuyện ngồi lê đôi mách thôi mà... Người ta nói bà ta đã phản phé...

- Tôi tin ở sự trung thành của Giséle! - Jov' phản bác.

- Tốt thôi! - Bóng tối nói với giọng điệu mỉa mai. - Nhưng ông nên biết sớm muộn gì cũng có người khai ra. Chi bằng tranh thủ cơ hội khi còn kịp?

- Ông không lung lạc được tôi đâu. - Jov' nói. - Giờ thì ra khỏi nhà tôi.

- Khoan! - Katsia lên tiếng. - Jov', tôi nói chuyện riêng với ông một chút được không?

Ông vua bực bội nhìn cô gái. Bóng tối không buồn nhúc nhích.

- Katsia...

- Chỉ một phút thôi, xin ông đấy! - Katsia nằn nì.

Jov' thờ dãi. Ông ra hiệu cho những người ngoài hành tinh đứng gác cạnh cửa phòng để mắt canh chừng Bóng tối. Rồi ông dẫn Katsia vào bếp. Nó giống như một xưởng làm bánh khổng lồ: rất nhiều lò nướng, những cái xoong đủ kích cỡ, nhiều khay đồng, khuôn bánh, máy trộn... mọi thứ được sắp xếp vô cùng ngăn nắp.

Jov' và Katsia tựa người vào một bàn bếp.

- Tại sao ông không chấp thuận đề nghị của Quái vật? - Katsia hỏi. - Đây là cơ hội vàng để thực hiện những điều mà vì chúng ông đã đấu tranh từ hơn bốn mươi năm nay!

- Quái vật là một kẻ nguy hiểm và xảo trá. Cô đừng xem thường hấn.

- Ông nghĩ hấn chỉ lợi dụng để giải phóng các ác mộng khỏi Ephialtis và sẽ nuốt lời hứa trao ngai vàng cho ông?

- Ồ, ngược lại, tôi nghĩ hấn sẽ giữ lời. - Jov' đáp. - Bản thân hấn không thể cai quản Oniria được. Các ác mộng thần phục hấn, nhưng thiện mộng ghét hấn. Hấn không thể lãnh đạo họ được. Vì thế hấn mới đẩy tôi lên ngai vàng: trái với hấn, tôi là một nhân vật được sự tán đồng của cả thiện mộng lẫn ác mộng.

- Thế thì tôi không hiểu đây. - Katsia thốt lên. - Rốt cuộc ông sẽ có cơ hội lãnh đạo Oniria theo đường lối mà mình ấp ủ.

- Đừng ngây thơ thế, Katsia! Quái vật muốn đưa tôi lên ngai vàng, nhưng hấn sẽ không đời nào để tôi cầm quyền. Hấn sẽ biến tôi thành con bù nhìn của hấn.

- Nhưng ông sẽ không để hấn làm thế! - Katsia nói. - Một khi đã trở thành người lãnh đạo Oniria, ông sẽ có thể làm những gì mình muốn!

- Không đâu, nếu tôi nỡ ai đó chuyện đó. Tính

Mộng giới ONIRIA

chính đáng của người lãnh đạo Oniria phải đến từ các thần dân, và chỉ từ đó mà thôi.

- Vậy thì ông cứ tổ chức bầu cử đi, và ông sẽ thắng cử!

- Trời đất, Katsia! - Jov' bức bội ra mặt. - Quái vật là một tên tội phạm sẵn sàng phá bỏ các điều luật bất biến và điều khiển một Mơng Khách vì mục tiêu cá nhân. Những phương pháp của hắn cũng chẳng hơn gì so với Sigurim, và tôi không muốn dính tới hắn. Không bao giờ.

Ánh mắt sắc lạnh của Katsia soi thẳng vào trong đôi mắt quyết đoán của Jov' trong một khoảng thời gian dài như vô tận.

- Ông không muốn dính tới Quái vật thì thôi vậy! - Cuối cùng cô nói. - Nhưng ít ra cũng nên tranh thủ sự có mặt của Bóng tối để truyền cho hắn một thông điệp.

- Thông điệp gì?

- Hãy nói với hắn rằng chúng ta đã biết các mảnh khoe của hắn. Hãy nói với Quái vật là cha của Eliott sắp sửa qua đời vì chúng, và bản thân hắn sẽ biến mất cùng với người đã tạo ra mình, nếu hắn không trao trả cây miên điệp trong thời hạn ngắn nhất.

Jov' nhả mặt.

- Tôi cũng đã nghĩ tới điều đó. Nhưng nếu chúng ta làm thế, chúng ta sẽ vô tình tiết lộ nước cờ của mình, và có thể nói lời tạm biệt kế hoạch đã dày công chuẩn bị nhằm lấy lại cây miên điệp của cha Eliott. Chưa kể

chúng ta sẽ đẩy Farjo vào vòng nguy hiểm. Tôi xin nhắc lại với cô rằng con khi bạn cô hiện đang ở trong dinh thự của Quái vật.

- Vậy thì có vấn đề gì nào? - Katsia hỏi lại. - Farjo thừa biết cách để thoát ra, và Quái vật chỉ có lợi nếu giao trả cái cây cho chúng ta. Nếu hắn biến mất sau hai tuần nữa thì làm sao tận hưởng thành quả cuộc cách mạng mà hắn đã khơi lên chứ!

- Tôi không chắc đến thế về những ý định của Quái vật đâu! - Jov' lắc đầu đáp. - Trực giác mách bảo tôi rằng quyền hành không phải là thứ hắn tìm kiếm. Và cô cũng biết giống như tôi rằng phần lớn các cư dân mộng giới không bận tâm lắm về sự biến mất của bản thân.

- Đúng vậy, nhưng họ không đến nỗi tự đào mộ chôn mình! - Katsia thốt lên. - Quái vật đã trang bị được rất nhiều năng lực trong thời gian qua, đến mức có lẽ hắn không cần Mộng Khách nữa. Tôi tin chắc hắn sẽ chỉ có lợi nếu trao trả cái cây.

- Hừm! Tôi thì không chắc chắn đến vậy. Tôi nghĩ hắn còn cần Mộng Khách của mình để di chuyển và rời khỏi Ephialtis.

- Nếu ông đã cho hắn vào mạng liên ngân hà thì không. - Katsia nhận định. - Ban ĐTD chưa chặn các Cửa Mật nối Ephialtis với mạng liên ngân hà, vì không biết chúng. Ông có thể chấp nhận lời đề nghị

Mộng giới ONIRIA

của Quái vật, và ra điều kiện rằng hắn phải trả cây miên điệp của cha Eliott.

Jov' nheo mắt, nghiêm nghị nhìn cô gái.

- Katsia này, tôi hiểu các lập luận của cô, và chúng có lý trong một chừng mực nhất định. - Ông nói. - Nhưng như tôi đã nói với cô: tôi từ chối hợp tác với Quái vật. Chúng ta không thể tin ở hắn.

Katsia thở hắt ra.

- Ông nói năng y như nữ hoàng Dithilde vậy.

Jov' vỗ vỗ vai cô gái.

- Nào, nào. - Ông nói. - Ngày mai, nếu mọi sự suôn sẻ, cô sẽ lấy lại cây miên điệp đó từ trong dinh thự của Quái vật, cha của Eliott sẽ được giải cứu, và cô sẽ tiến một bước dài tới sự hóa giải xung đột. Còn bây giờ hãy đi chào từ biệt Bóng tối trước khi hắn làm mấy anh bạn ngoài hành tinh của tôi rơi vào trạng thái trầm cảm.

- Ông cứ việc đi làm chuyện đó. - Katsia đáp. - Tôi không muốn nhìn thấy lại cái đồ... đồ...

- Tôi hiểu. - Jov' nói. - Tôi sẽ báo cho cô biết khi hắn đã đi.

BẤT TỬ

Tựa người vào hàng lan can, trán áp vào lớp kính cửa sổ, Katsia đưa mắt quan sát những chòm sao lấp lánh phía xa. Ở đâu đó trong mạng liên ngân hà, có một Cửa Mật dẫn thẳng tới nhà cô. Katsia thở dài khi nghĩ tới ngọn hải đăng của mình, với những ô cửa sổ tối và ô cửa sổ sáng, những bờ vịnh xanh ngọc và những cơn bão dữ dội, những lùm cây bụi và những cây dừa cao vút mà Farjo rất thích trèo lên... Liệu cô có còn được gọi nơi đó là “nhà mình” nữa không?

Katsia nhăn mặt. Từ bao giờ cô cảm thấy gần bó với ngọn hải đăng đến vậy? Trong những tuần lễ vừa qua, cô đã gặp một cậu bé Mộng Chủ, rồi diện kiến Vua Cát, đến thăm xứ cát Oza-Gora, du hành trong mạng liên ngân hà, đối mặt với Tiên cây... Tất cả những chuyện đó giống như Chén Thánh đối với một cô gái yêu thích phiêu lưu mạo hiểm.

Nhưng sao cô lại băng khuâng như thế này.

Nếu Farjo có mặt ở đây, con khi sẽ tìm ra một câu đùa bốn hoặc một trò ngớ ngẩn, một thứ gì đó để lôi Katsia ra khỏi tâm trạng nhớ nhà. Cô sẽ mắng mỏ không tiếc lời người bạn của mình. Farjo sẽ giả vờ tổn thương. Và mọi chuyện sẽ giống như trước đây. Nhưng Farjo đang ở đâu đó tận Ephialtis để thám thính tầng hầm của Quái vật.

Tim Katsia bỗng thất lại. Lần đầu tiên trong đời cô nhận ra mình nhớ một ai đó.

- Người ta nói rằng tôi có thể tìm thấy cô ở đây.

Cô gái quay đầu lại. Người vừa lên tiếng là Til.

- Có ai cần đến tôi à? - Cô hỏi.

- Không.

- Dĩ nhiên rồi. - Katsia lẩm bẩm.

Cô lại quay mặt đi và tiếp tục trầm tư. Til vụng về tiến lại gần cô gái.

- Ý tôi không phải thế! - Anh lúng túng phân bua.

- Tất nhiên là người ta cần cô. À thì, tôi muốn nói rằng, ngay lúc này thì không có nhiệm vụ gì đặc biệt cả. Ngoại trừ giải cứu thế giới, tất nhiên rồi, nhưng chuyện đó thì cô đã biết...

Katsia nhìn anh chàng thợ cát một cách bức bối.

- Vâng, tôi là người tìm cô, thế đấy. - Cuối cùng anh nói luôn.

Anh chàng người xứ cát chống tay vào lan can, thăm rửa xả mình vì những câu nói vụng về chẳng đầu vào đầu. Nhưng phải công nhận, Katsia không phải dễ tiếp cận: chỉ cần phật ý một chút thôi là cô có thể bùng bùng bỏ đi ngay. Phản ứng của cô thật khó đoán và thường có tính bạo lực. Anh lúng túng cũng phải thôi!

- Anh có nghĩ chúng ta đã làm điều cần phải làm không? - Cô gái đột ngột lên tiếng.

- Về chuyện gì? - Til hỏi lại, sướng rơn vì được đổi chủ đề dù có hơi bị bất ngờ một chút.

- Về sứ mạng mà Tiên cây đã trao cho chúng ta ấy. Lúc này, chúng ta chỉ bằng lòng với việc truy lùng Jabus và cây miên điệp của cha Elliott, mỗi chuyện đó thôi. Như thế việc lấy lại cái cây đó sẽ như một cây đũa phép chấm dứt cuộc chiến tranh này.

- Giải cứu cha của Elliott là chuyện khẩn cấp. - Til phân trần. - Đây là vấn đề sống chết. Đồng thời nó cũng cho phép phá vỡ trò man trá của Quái vật. Được như vậy cũng không tệ.

- Hừm...

Til quan sát Katsia bằng ánh mắt tò mò.

- Cô còn muốn làm gì thêm nữa?

- Tôi không biết. - Katsia lăm bắm. - Có thể là...

Cô quay sang nhìn anh chàng thợ cát.

- Có thể chúng ta phải chọn một phe. Chúng ta sẽ

Mộng giới ONIRIA

không chấm dứt được cuộc chiến này bằng cách đứng nhìn người ta tiêu diệt lẫn nhau. Muốn làm điều đó, chúng ta phải tham chiến, và giành thắng lợi.

- Thế cô định chọn phe nào? - Til hỏi. - Phe của một nữ hoàng suốt bao nhiêu năm nay chối bỏ quyền lợi của một bộ phận thần dân, hay phe của một tên tội phạm khát khao quyền lực?

Katsia cúi đầu. Không thể có câu trả lời nào cho câu hỏi đó.

- Cô thấy đấy, - Til nói tiếp, - tôi nghĩ chúng ta phải tin vào Jov'. Đó là một nhà chiến lược giỏi, và đã nhiều lần ông ấy chứng minh sự phán đoán chính xác của mình. Tôi tin chắc ông ấy đã có một ý tưởng trong đầu.

- Jov', Jov', suốt ngày Jov', anh chỉ biết nói có mỗi cái tên đó thôi sao! - Katsia gắt lên. - Ông ta tổ chức mọi thứ nhưng không cho chúng ta hay biết gì! Anh có biết ban ĐTD đã triển khai một hệ thống các cọc tiêu cho phép định vị ác mộng trên bản đồ không?

- Không.

- Nhưng ông ta thì có đấy. Và ông ta không hề muốn chia sẻ thông tin đó với chúng ta! Ông ta muốn chúng ta nghe theo răm rắp một cách mù quáng, nhưng lại không tin ở chúng ta.

- Nhưng nếu cô đã biết vụ cọc tiêu đó thì chẳng phải ông ấy đã nói với cô hay sao? - Til phản bác.

- Tình cờ thôi. Ông ta tiết lộ chuyện đó với Bóng tối. Và tôi tình cờ có mặt ở đó. Có vậy thôi.

- Bóng tối... - Anh chàng thợ cát lăm bắm. - Bà Pom' có nói sơ qua về hắn với tôi. Trải nghiệm chắc là không dễ chịu?

- Phải.

- Hắn ghê rợn đến thế à?

- Tôi không muốn nói đến chuyện đó.

Katsia quay ra nhìn các ngôi sao. Til dám thề là đôi mắt cô hơi long lanh. Nhưng anh không muốn tỏ ra tọc mạch, và quay mặt đi chỗ khác. Hai người tiếp tục đứng như thế một lúc. Bên cạnh nhau. Trong im lặng.

Katsia lại nghĩ đến Bóng tối, về sự thay hình đổi dạng và giả giọng của hắn, về những lời khích bác và mùi sơn dầu kinh khủng của hắn.

- Nó như thế nào, việc học làm một điều gì đó ấy?

- Cô hỏi. - Nó có khó không?

Til quay lại, anh hơi bất ngờ vì câu hỏi của Katsia.

- Cái đó cũng còn tùy. Có những thứ chúng tôi học dễ hơn những thứ khác. Càng khó thì chúng tôi càng tự hào khi đạt được. Nhưng không phải lúc nào chúng tôi cũng thành công. Cần phải học cả cách thất bại nữa.

- Tôi sẽ không bao giờ học được. - Katsia thở hắt ra.

Mộng giới ONIRIA

- Sao cơ?

- Tôi đã cố gắng trong nhiều năm trời. - Cô giải thích. - Tôi đã mua sách, đăng ký các khóa học, nhưng tôi không bao giờ vẽ được, bởi vì Mơng Khách của tôi đã quyết định như thế.

- Vậy thì việc gì cô phải cố, nếu đã biết trước mình chắc chắn thất bại? Cô biết làm hàng đống những chuyện khác kia mà? Những chuyện rất đáng ngưỡng mộ, và...

- Anh không hiểu đâu! - Katsia cắt ngang. - Tất cả những thứ mà tôi biết làm, đều là nhờ một ai đó. Tôi chẳng cần phải nỗ lực đạt được. Không hề. Tôi bị mắc kẹt rồi.

- Chẳng phải đó là số phận chung của mọi cư dân Oniria hay sao?

- Đúng vậy, nhưng với tôi thì khác.

- Tại sao?

Katsia hít một hơi thật sâu. Hai bàn tay cô run rẩy.

- Farjo, Aanor, Jov', Pom', Chrouf, Wiz, Yaz, cùng tất cả những người khác. Họ sẽ biến mất khi người hạ giới tạo ra họ chết đi. Nhưng tôi thì không.

- Sao lại thế được?

Katsia nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh chàng thợ cát.

- Người phụ nữ Nga đã tạo ra tôi, cái bà Natalia Divanova ấy, đó là một họa sĩ nổi tiếng. Bà ta đã vẽ

tôi trên hàng chục bức tranh, và chúng nằm rải rác trong các bộ sưu tập cá nhân cũng như các bảo tàng trên toàn thế giới. Một trong số đó thậm chí còn được lưu giữ tại viện bảo tàng lớn nhất thế giới ở Saint-Petersbourg.

Til há hốc mồm. Anh đã học được rằng các cư dân Oniria, dù là ác mộng hay thiện mộng, cũng sẽ biến mất khi người tạo ra họ qua đời. Và anh cũng biết một ngoại lệ duy nhất cho chuyện đó: nếu người Oniria được tái hiện ở hạ giới, dù là dưới dạng thức nào, bởi bàn tay của người đã tạo ra họ, thì người đó sẽ tiếp tục tồn tại chừng nào những hình ảnh kia còn tồn tại. Anh biết hàng ngàn cư dân Oniria được tồn tại thêm vài tháng hoặc vài năm, cho đến khi hình ảnh cuối cùng của họ bị phá hủy, do một sự sắp xếp tình cờ nào đó, hoặc dưới tác động của gió mưa.

Nhưng trường hợp của Katsia đúng là ngoại lệ. Nhiều bức chân dung sơn dầu mà người tạo ra cô đã vẽ hiện đang được lưu giữ trong các bộ sưu tập cá nhân hay bảo tàng. Nếu không có một biến cố toàn cầu, chúng sẽ khó có khả năng bị phá hủy toàn bộ vào một ngày nào đó.

- Nhưng nếu thế thì cô...
- Tôi bất tử, phải! Thật ra là gần như thế.
- Nhưng vậy thì tuyệt quá! - Til thốt lên. - Có hàng đồng người sẵn sàng trả mọi giá để được như cô đấy!

Mộng giới ONIRIA

- Thế thì họ thật ngớ ngẩn! - Katsia phang luôn. - Trong vòng vài chục năm nữa, tất cả các anh sẽ biến mất. Nhưng tôi thì vẫn tồn tại, mắc kẹt như thế này mãi mãi. Lúc đó thì tôi đã xem hết, nghe hết, và sẽ chán muốn chết.

- Tôi chưa thấy chuyện nào như thế này. - Til lấp bắp.

Không biết phải nói gì hơn, anh chàng thợ cát chìm đắm vào việc chiêm ngưỡng các ngôi sao.

- Anh phải giữ kín chuyện này đấy. - Katsia nói. - Ngay cả Farjo cũng không được biết.

- Tôi sẽ không hé răng. Tôi xin hứa.

Til bỗng ngẩng đầu lên.

- Nhưng mà này, làm sao cô biết được chuyện này? Làm sao cô biết được điều gì đang xảy ra ở hạ giới?

- Đúng là anh chưa từng gặp Natalia Divanova rồi!

- Katsia dài giọng. - Con mụ đồng đánh đó lái nhải suốt với tôi về những thành tích hội họa của mụ.

- Nhưng nếu bà ta chỉ bịa đặt thì sao? Các Mơng Khách không phân biệt được đâu là thực, đâu là hư, cô không nên tin vào những gì họ nói...

- Đúng vậy. Nhưng khi thông tin đó được xác nhận bởi nhiều Mơng Khách khác trong những hoàn cảnh khác nhau, thì rất có khả năng nó là sự thật.

- Ý cô là sao?

- Kể từ khi được tạo ra, tôi liên tục bị những Mơng

Khách tận đầu tận đầu nhận ra. Họ bảo: “Cô ấy kìa!”, “Chính là nhà thám hiểm trong tranh đó!”, “Tôi đã thấy cô ta trong bảo tàng Saint-Pétersbourg!”, “Tôi đã tận mắt xem chân dung của cô ta trong bộ sưu tập của một tay tỉ phú!”. Bọn họ chỉ trỏ, so sánh tôi với những bức tranh đã từng xem. Và khi họ bắt gặp tôi đi cùng với Natalia thì, ôi thôi cả một màn tán dương nhiệt liệt! Lúc đầu chủ yếu họ là người Nga, nhưng bây giờ họ đến từ khắp nơi trên thế giới. Tôi phải tránh lui tới một số nơi ở Oniria để khỏi chạm mặt họ, như bảo tàng, phòng tranh, du thuyền...

- Tôi không biết cô nổi tiếng đến thế! - Til nói khẽ với giọng bông đùa.

- Chuyện đó chẳng có gì đáng cười đâu. - Katsia đáp khô khốc.

- Tôi xin lỗi.

- Nhưng chuyện này có thể thay đổi. - Katsia thì thào, ánh mắt tiếp tục phiêu lãng nơi những vì sao xa xôi. - Chuyện này phải thay đổi.

- Chuyện gì cơ?

- Định mệnh của tôi.

- Bằng cách nào?

Katsia hít một hơi thật sâu. Đôi môi cô run lên nhè nhẹ. Til không dám cử động: chỉ một lời nói, một cử chỉ thôi là Katsia sẽ lại rút vào trong lớp vỏ ốc của mình.

- Hôm nọ, - Katsia thì thầm, - khi tôi gặp Tiên cây... Tiên cây đã xác nhận tất cả những điều tôi vừa kể với anh, và cho tôi thấy một cuộc đời dài dằng dặc đang chờ tôi phía trước. Nhưng tôi cũng đã biết được một chuyện.

- Chuyện gì?

- Tiên cây đã cảnh báo rằng nếu tôi trở thành *người đại diện*, có thể tôi sẽ có một tương lai khác. Lúc đó tôi chưa hiểu ra, tôi chỉ biết chấp nhận. Nhưng rồi tôi hiểu ra ngay khi Tiên cây đưa cho tôi con dao ngọc thạch. “Mỗi khi cô đoạt mạng ai đó bằng con dao này, bản thân cô sẽ trở nên yếu đi trong suốt một ngày một đêm. Các vết thương của cô sẽ không thể tự lành, và cô cũng sẽ có thể bị giết chết.”

Katsia hướng ánh mắt sắc lạnh vào Til.

- Nói cách khác, cách thức duy nhất để thoát ra khỏi sự nhàm chán thiên thu, chính là sử dụng con dao này để kết liễu một ai đó, và... - Cô ngưng lại một chút. - ... và để cho người ta giết tôi trong vòng hai mươi tư giờ sau đó.

Til kinh hoàng mở to mắt. Katsia quay mặt đi. Rồi cô lại nhìn anh chàng thợ cát. Đúng hơn là cô nhìn đôi chân của anh.

- Til này? - Cô run run hỏi.

- Vâng.

- Cảm giác như thế nào khi ai đó ôm anh trong vòng tay?

Anh chàng thợ cát há hốc mồm ngạc nhiên.

- Gì cơ, cô muốn nói là chưa có ai từng...

- Chưa bao giờ.

Với một nụ cười râu rĩ, Til dang rộng vòng tay và nhẹ nhàng ôm lấy cô gái ưa phiêu lưu mạo hiểm.

- Dễ chịu thật đấy. - Cô thì thầm.

Cô tự cho phép mình thả lỏng cơ cổ, và ngả đầu trên ngực anh chàng xứ cát. Lần đầu tiên Til nhận ra mái tóc của Katsia có mùi xạ hương và mùi dừa.

HẠCH HẠNH NHÂN

Eliott tỉnh giấc vào buổi sáng thứ Sáu khi nằm đầm của dì Christine đập liên hồi trên cửa phòng cậu.

- Dậy mau! Muộn học đến nơi rồi!

Chất giọng the thé vang vọng trong cái đầu còn ngái ngủ của Eliott theo cách thức không hề dễ chịu. Cậu ngủ không được sâu. Ngày hôm qua cậu đã trải qua cảm giác ở trên mây, nụ hôn của Aanor làm cậu quên sạch mọi thứ khác. Nhưng đến tối qua, cơn mừng hụt của bà nội đã lôi cậu về với thực tại: để cứu ba, cậu phải quay lại Ephialtis, trong dinh thự của Quái vật; chính nơi mà cậu đã hai lần hút chết trong sự hoảng sợ khiếp vía, chỉ thoát nạn nhờ Aanor và Farjo; nơi mà quyền năng Mơng Chủ của cậu có thể làm sản sinh ra những ác mộng đáng ngại nhất. Cái chốn đáng nguyên rủa, với nỗi sợ là kẻ thù tồi tệ nhất

của cậu... Mới hoài nghi, những câu hỏi và sự nản chí quần đảo trong đầu Elliott suốt cả buổi tối, và cậu phải mất hàng giờ mới ngủ được.

Với cái má còn hằn vết gối, Elliott thò tay tóm lấy đồng hồ báo thức. 7 giờ 23. Cậu bật dậy. Dì Christine nói đúng, cậu sắp muộn học đến nơi.

Elliott lao tới cổng trường đúng lúc thầy tổng giám thị chuẩn bị đóng nó lại.

- Lần tới là không có chuyện bước vào nha, trò Lafontaine! - Ông thầy gằn giọng với sự thân thiện của một tấm thảm.

Miệng lúng búng xin lỗi, Elliott vội chạy tới phòng E27 khi tiết Khoa học đời sống và trái đất đã bắt đầu.

- A, Elliott, em xuất hiện thật đúng lúc! - Giọng nói trầm trầm của thầy Morel vang lên lúc cậu bé đẩy cửa.
- Thấy đang cần một bạn tình nguyện.

Với đôi mắt lấp lánh, thầy Morel đang đứng trước bàn thí nghiệm của mình. Đám học sinh nhốn nháo xung quanh thầy khiến cho Elliott không thể thấy được đối tượng của sự hào hứng đó. Trong tâm thế chuẩn bị cho điều xấu nhất, cậu đặt ba lô xuống, treo áo khoác cạnh cửa rồi tiến lại gần. Tràng cười chế giễu vang lên khi đám trẻ nhường lối cho Elliott bước qua, và cậu trông thấy nó.

Trong một cái chậu nhựa màu trắng có một bộ

Mộng giới ONIRIA

phần cơ thể động vật không rõ là gì, mềm mềm và đầy máu. Hay đúng hơn là ba phần cơ thể dính chùm với nhau, hai cái màu sáng và một cái sẫm hơn ở giữa. Bữa sáng nuốt vội trên đường tới trường của Elliott suýt nữa đã phọt ra ngoài nhanh như lúc nó đi vào.

- Đây là tim phổi của cừu. - Thấy Morel thông báo.

Ông cầm lấy một cái bơm bong bóng rồi luôn vùi bơm vào trong một cái ống sụn trông giống như dây vùi sen, nhưng to hơn và rõ ràng kinh tởm hơn.

- Elliott, bây giờ em sẽ luôn vùi bơm vào khí quản và giữ cố định, trong lúc tôi bơm. - Thấy Morel nói.

Elliott xắn tay áo rồi cầm lấy cái thứ gọi là khí quản, mặt nhăn nhó. Nó lạnh và nhớt, đồng thời tỏa ra một thứ mùi hăng chua giống như mùi của thùng rác phía sau một tiệm thịt. Hình ảnh bà Pom' lấy con chip định vị ra khỏi cổ Aanor nhảy múa trước mắt cậu, và Elliott tự hứa với lòng rằng mình sẽ không bao giờ đi muộn giờ môn khoa học nữa.

Thầy Morel bắt đầu nhấn bơm, và không khí làm hai lá phổi phồng lên. Rồi thầy nhả bơm, khiến chúng rúm lại. Elliott buộc phải giữ chặt miệng khí quản để giữ cho vùi bơm không bị tuột ra. Hai lá phổi hết phồng lại xẹp như thể đang thở thực sự. Không rời mắt khỏi nó, Elliott bỏ ngoài tai lời giảng của thầy. Cậu nghĩ tới Ephialtis và mùi xú uế thường trực ở đó, nghĩ tới Quái vật, đám yêu nhện và con chó hung dữ đã lao

vào cậu. Eliott không nhận ra hai lá phổi đang phồng lên mỗi lúc một to. Cậu không nghe thấy lời cảnh báo của thầy. Những ngón tay cậu vẫn làm nhiệm vụ, trong khi đầu óc cậu đi lang thang tận mộng giới. Cho đến lúc một trong hai lá phổi dựng đứng lên, cách mặt cậu có vài xen-ti-mét.

- Nó sắp nổ đấy! - Một giọng nói hét lên.

Eliott nhảy lui, lúi theo cái bơm, chiếc chậu nhựa, quả tim và hai lá phổi. Sau vài phút ngỡ ngàng, cả lớp phá lên cười. Những âm thanh chế nhạo nổi lên.

- Thăng thổ đế! - Một ai đó cất tiếng ở phía bên trái lớp.

Eliott không thể nào rời mắt khỏi quả tim cừu nằm dưới chân đang tuôn thứ chất lỏng màu đỏ xuống đế giày của cậu.

- Trật tự! - Thầy Morel ra lệnh và cúi xuống nhặt quả tim, hai lá phổi cùng bộ dụng cụ. - Các em về chỗ.

Đám học sinh lập tức làm theo. Thầy Morel là người biết làm cho người khác tôn trọng mình mà không cần phải lớn tiếng.

- Có gì mà đáng cười, hả? - Ông đảo mắt nhìn một lượt ba chục đứa nhỏ đang ngồi khúm núm trên ghế. - Thái độ nhản nhó của Eliott? Hay là phản xạ lui lại khi sợ hãi của em ấy?

Không một ai dám hó hé. Eliott càng không dám.

Mộng giới ONIRIA

- Chuyện đó chẳng có gì đáng xấu hổ cả, và thầy sẽ giải thích với các em lý do vì sao.

Thầy Morel mở một cái tủ, lấy ra một sơ đồ rồi treo lên bảng. Đó là sơ đồ cấu tạo của bộ não người.

- Cái này gọi là hạch hạnh nhân. - Ông vừa nói vừa chỉ vào một vùng nhỏ màu đỏ nằm ở giữa bộ não. - Đây là trung tâm của các cảm xúc cơ bản của chúng ta: kinh tởm, buồn bã, vui sướng, ngạc nhiên, giận dữ và sợ hãi. Trước một tình huống nguy hiểm, hạch hạnh nhân sẽ khơi mào cho một loạt những quá trình sinh lý có mục đích bảo toàn mạng sống cho con người: chất adrenalin làm chúng ta mạnh hơn, nhanh hơn, và chịu đau tốt hơn; máu dồn về các cơ quan trọng yếu, đồng tử giãn ra, những cử động theo phản xạ có thể xuất hiện. Sự sợ hãi rất hữu ích: nó cho phép chúng ta chiến đấu hoặc chạy trốn mỗi nguy hiểm một cách hiệu quả hơn. Nhờ vào điều này mà Elliott đã có phản xạ lùi lại khi Clara hét lên. Nó thuộc về sinh lý.

Tiếng xì xầm lan ra khắp cả lớp. Về phần mình, Elliott cảm thấy không mấy thuyết phục. Chạy trốn hoặc chiến đấu chống lại mỗi nguy hiểm một cách hiệu quả hơn á? Còn lâu! Nỗi sợ chỉ làm cậu mất khả năng phản ứng. Dù là trước một quả tim cừu, một mục yêu nhện, hay một con chó dữ, lần nào cũng vậy, cậu chỉ tê liệt mà thôi!

- Thưa thầy, em nghĩ sự sợ hãi chủ yếu làm tim đập nhanh hơn và mồ hôi toát ra! - Một học sinh lên tiếng.

- Chính xác. Dưới ảnh hưởng của adrenalin, cơ thể sẽ tìm cách tống khứ mọi trọng lượng thừa thãi để chạy trốn nhanh hơn. Theo cách nào cũng được: toát mồ hôi, hay thậm chí là đi tiểu hoặc ói mửa. Tim đập nhanh hơn để đưa máu tới phổi. Vấn đề là khi làm như vậy nó cũng giảm sự tưới máu ở não. Chính vì thế người ta không thể suy nghĩ hoặc ra một quyết định phức tạp. Nói một cách cụ thể, trong một tình huống căng thẳng, hạc hạnh nhân khiến cho con người chỉ còn trí khôn của một chú chó. Tùy theo khả năng chế ngự các hiện tượng này, nó sẽ giải phóng sức mạnh của chúng ta hoặc ngược lại, làm chúng ta tê liệt.

Eliott căng tai ra nghe. Bài giảng bắt đầu trở nên hấp dẫn rồi đây.

- Để có thể lợi dụng những tính năng tốt của adrenalin, chìa khóa chính là ý thức được những thực tế này của cơ thể. - Thầy Morel nói tiếp. - Lĩnh cứu hỏa và các cảnh sát biết rất rõ các phản ứng của cơ thể, và học cách kiểm soát những tác dụng tiêu cực của nó.

- Họ làm điều đó như thế nào ạ? - Eliott thắc mắc.

- À, chẳng hạn như là, họ học cách thả lỏng đôi vai, làm chậm lại các cử động hoặc quay đầu để bù đắp cho sự thu hẹp của thị trường gây ra bởi hiện tượng giãn đồng tử. Điều quan trọng nhất là hơi thở, vì nó chính là thứ kiểm soát nhịp tim. Hít thật sâu bằng

Mộng giới ONIRIA

mũi, nín hơi trong ba giây, trước khi thở hết ra bằng miệng. Lặp lại hai đến ba lần bài tập này sẽ giúp chúng ta chế ngự hơi thở.

Không một tiếng động nào vang lên trong phòng học. Mọi ánh mắt đều dán vào ông thầy.

- Bây giờ ta quay trở lại với hệ hô hấp. - Lời tuyên bố của thầy làm dậy lên những tiếng phản đối. - Các em có ghi nhận được gì khi quan sát sự hoạt động của hai lá phổi không?

Trong khi các học sinh khác trả lời những câu hỏi của thầy Morel, Eliott ghi xuống lề cuốn tập của mình mấy câu sau: “Hít sâu bằng mũi. Nín thở ba giây. Thở ra hết sức bằng miệng. Lặp lại hai đến ba lần.” Xong cậu gạch chân chúng bằng ba vạch đỏ.

ĐIỆU TANGO BUỒN

Thắt ruột thắt gan. Đó là điều Elliott đang cảm thấy. Những nút thắt ngày càng lớn khi con tàu con thoi tiến đến gần hành tinh rừng N265B. Farjo đã gửi tín hiệu: con khi đã sẵn sàng. Elliott, Katsia và Til lập tức lên đường để nhập nhóm với nó trong kho chất đốt dưới tầng hầm dinh thự của Quái vật. Vẫn còn rất yếu sau khi bị trích tủy, Aanor ở lại tàu vũ trụ.

Rốt cuộc Elliott đã có thể tìm lại Mộng Khách và cây miên diệp của ba cậu, những thứ đã bị Jabus lạm dụng từ nhiều tháng nay để thu lợi cho Quái vật. Không ai hiểu nổi điều gì đã thúc đẩy gã thợ cát học việc tiếp tay cho những trò xảo trá mà con rồng sử dụng để thu phục đám đông và trang bị thêm năng lực mới mỗi ngày. Vua Cát đã nhắc tới một nhân cách không ổn định, một sự say mê với ác mộng, một

Mộng giới ONIRIA

khao khát tỏa sáng với tư cách là người đầu tiên tạo ra đồng hình tiêu cực... Nhưng những cái đó không đủ để làm người ta vi phạm điều luật bất biến số một và nhốt mình nhiều tháng trời trong căn hầm tối giữa Ephialtis để tránh sự nhòm ngó của người khác.

Eliott thấy lo lắng về phản ứng của cậu khi đối mặt với Jabus: cậu có tự kiểm chế được để không nháy xỏ vào hắn ta hay không?

Trong khi chờ đợi khoảnh khắc đó, ruột gan cậu quặn thắt đến mức đau đớn. Elliott nhắm mắt, hít một hơi thật sâu bằng mũi rồi nín thở. Cậu đếm thầm: một, hai, ba; trước khi thở hết ra bằng miệng. Bất chấp những điều thầy Morel đã nói, nút thắt trong bụng cậu vẫn chẳng hề suy yếu. Elliott cúi gập người lại cho đỡ đau.

Một bàn tay đặt lên vai cậu.

- Sao thế? - Til hỏi. - Cậu vẫn ổn chứ?

- Vâng ạ. - Elliott nói dối.

Nhưng giọng nói đã để lộ sự sợ hãi của cậu. Elliott quay sang phía anh chàng thợ cát.

- Không phải vậy. - Cậu đính chính. - Em thấy sợ.

- Chúng ta đang trên đường đến hang ổ của ác mộng nguy hiểm nhất Ephialtis. Cậu sợ là chuyện bình thường! - Til trấn an. - Nhưng Farjo đã có gần hai ngày điều nghiên chỗ đó, nên chúng ta không phải dò dẫm. Ngoài ra, Katsia cũng có mặt để hộ vệ cậu.

Chúng ta đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng cho nhiệm vụ này. Ngoài ra, nếu như mọi chuyện không suôn sẻ, cậu luôn có thể nhảy chỗ kia mà.

- Hừm...

- Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. - Til khẳng định. - Cậu là cậu bé can đảm nhất mà tôi từng biết. Hơn nữa, sau nhiều lần đối mặt với tình huống nguy hiểm, hẳn cậu đã quen với chuyện này rồi, đúng không nào?

- Là anh nói vậy thôi! - Elliott phản đối. - Ngược lại, em biết điều gì đang chờ đợi mình, em biết phản ứng của mình và điều đó khiến em sợ hãi.

- Cậu đang muốn nói tới con chó mà cậu đã tạo ra lần trước?

- Đại loại thế.

- Lúc đó cậu bị bất ngờ vì năng lực của mình. - Til nói với giọng mềm mỏng. - Nhưng giờ thì cậu đã biết chuyện gì có thể xảy ra. Đừng nhắm mắt sai lúc và đừng để tâm trí mình tưởng tượng ra những thứ linh tinh, mọi thứ sẽ ổn.

Trên lý thuyết thì mọi chuyện có vẻ đơn giản.

- Thế anh không sợ à? - Elliott hỏi lại.

- Có chứ, tôi sợ chứ. - Anh chàng thú nhận. - Nhưng tôi tin ở cậu. Và tin cả Katsia nữa. Jov', Pom', Aanor, Farjo và những người khác, tất cả đều đặt niềm tin vào cậu. Thế nên tôi tin chúng ta sẽ thành công.

Mộng giới ONIRIA

Eliott nhìn anh chàng thợ cát. Til không phải là *phái viên*, cũng chẳng phải *người đại diện*, và người mà họ sắp phải giải cứu không phải là ba của anh. Không có lời sấm truyền nào, không có mối liên hệ huyết thống nào, chẳng có bất cứ điều gì bắt anh đi cùng cả nhóm, ngoài sự tự nguyện. Chỉ vì thế mà anh sẵn sàng đánh đổi mạng sống của mình. Til không thể tái sinh được như Katsia và Farjo, cũng không thể tẩu thoát trong nháy mắt như Eliott. Anh là người yếu thế nhất trong nhóm, nhưng anh đương đầu với hoàn cảnh bằng một niềm tin đáng nể. Có lẽ chính nó là thứ Eliott thiếu. Niềm tin, đơn giản là thế. Thứ niềm tin mãnh liệt có thể biến những chuyện điên rồ nhất thành có thể.

Til mỉm cười. Eliott tìm thấy trong đó mọi hi vọng, tin tưởng và táo bạo, để rồi nút thắt trong lòng cậu cuối cùng cũng được tháo gỡ.

- Mọi người làm gì mà lâu thế? Tôi không phải không có chuyện để làm, nhé! Mọi người đã làm gì vậy? Uống trà à?

Hai nắm tay chống hông, Farjo trưng ra bộ mặt cau có một cách đáng ngạc nhiên. Rõ ràng hai ngày trải qua trong hầm nhà của Quái vật đã ảnh hưởng tiêu cực đến tâm trạng của con khỉ.

- Thôi nào, chúng tôi đã đi nhanh nhất có thể! - Til phản đối.

- Thôi đi! - Katsia can thiệp. - Cho dù có đến nơi chỉ hai giây sau tin nhắn của ngài Khίου Chọ đây, ngài ta vẫn tìm ra cơ để phàn nàn.

Katsia xách tai con khỉ rồi đặt nó ngồi xuống một đồng than được chiếu sáng mờ mờ bởi nguồn sáng lọt qua khe cửa.

- Sao cậu không cho chúng tôi biết tình hình đi?

Trung ra bộ mặt nhăn nhó với cô nàng ưa phiêu lưu mạo hiểm, Farjo liệt kê những chướng ngại chặn giữa kho chất đốt mà họ đang ngồi và căn hầm nơi Jabus ẩn náu.

- Cái kho này mở ra một hành lang được canh gác hai tư trên hai tư bởi ba lính canh được trang bị vũ khí tối tân.

Eliott làm xuất hiện một quyển sổ và cái đèn đeo trên trán, rồi bắt đầu ghi chép.

- Hành lang được lát các tấm đan hai màu đỏ và xanh lá, và tôi để ý thấy đám lính gác cẩn thận tránh các tấm đan màu đỏ. Tôi đoán chúng ta cũng nên làm như vậy. Tiếp theo chúng ta sẽ đi vào một hành lang bị chặn bởi một cánh cổng thép khá cứng.

- OK, còn gì khác không?

- Phần đầu của hành lang được trang bị cảm biến quang học. Phần còn lại được canh chừng bởi những cái đầu thú luôn chực chờ xơi tái mọi thứ đi ngang qua chỗ chúng... Cánh cửa gian phòng mà Jabus ẩn

Mộng giới ONIRIA

náu nằm ở cuối hành lang. Nó được bọc thép và khóa trái từ bên trong. Đám lính canh không có chìa khóa.

Eliott và Til há hốc mồm vì kinh ngạc trước hàng rào an ninh mà họ sắp phải vượt qua.

- Muỗi! - Katsia phẩy tay. - Chúng ta đi chứ?

Trước khi lên đường, bốn người bạn cùng ôn lại một lần cuối vai trò của từng người một khi vào được gian phòng bí mật kia. Cấp thiết nhất là việc vô hiệu hóa Jabus, nhiệm vụ đương nhiên thuộc về Katsia. Elliott phải lấy lại cây *Replica dormitiva*, trước khi tập hợp mọi người quanh mình để đưa họ tới nơi an toàn. Farjo cảnh giới và yểm trợ cho Elliott trong trường hợp nguy hiểm.

Về phần mình, Til phụ trách Mơng Khách của Philippe. Anh sẽ sử dụng các kỹ thuật dẫn dụ tư tưởng mà người Oza-Gora rất thuần thục để lôi kéo sự chú ý và thuyết phục ba của Elliott đi theo họ. Trên lý thuyết thì việc này không cần thiết. Không có cây miên diệp, chỉ vài giờ sau Jabus sẽ không còn kiểm soát ba của Elliott được nữa, khi cát thần hết tác dụng và ba cậu tỉnh giấc. Nhưng Vua Cát đã nhấn mạnh rằng họ phải đưa Mơng Khách của ba Elliott theo cùng. Ông sợ một giấc ngủ dài đến thế có thể gây ra những rối loạn chức năng đến mức khiến cho Mơng Khách cần phải được săn sóc.

Sau khi ôn bài xong, mọi người chúc nhau may mắn. Eliott, Til và Farjo nấp sau các bao than trong khi Katsia mở cửa kho chất đốt. Cô có vẻ rất thoải mái giữa tầng hầm đầy hiểm nguy này. Thành thạo các kỹ năng gián điệp, cô lén ra ngoài hành lang như một cái bóng và loại khỏi vòng chiến nhóm lính canh. Sau đó, Katsia mở cánh cổng thép không chút khó khăn nhờ mấy cây kẹp tăm giắt trong tóc, rồi luồn lách qua những tia sáng của thiết bị cảm biến quang học, trước khi vô hiệu hóa nó. Kế đến, cô huy động tất cả sự khéo léo của mình để biến mấy cái đầu gấu và đầu sư tử treo rải rác trên hành lang thành những bức tượng vô hại. Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong vài phút và gần như không một tiếng động.

- Định quá! - Til thốt lên.

- Ôi dào, chuyện thường. - Farjo bình phẩm rồi biến hình thành dơi. - Đi nào, bám sát theo tôi, và cẩn thận chỗ đặt chân!

Eliott đã bước ra hành lang. Sự uyển chuyển của loài mèo cho phép cậu tránh những tấm đan màu đỏ và nhanh chóng tiến đến cánh cửa mà Farjo đã chỉ. Đây là thành trì cuối cùng ngăn cách giữa cậu và Mộng Khách của ba. Dù cánh cửa được bọc thép, những hợp âm ầm ập và rung động từ một cây đàn phong cầm vẫn lọt ra ngoài. Jabus đang nghe nhạc. Eliott không tài nào tin nổi một tên tội phạm lại có

Mộng giới ONIRIA

thể mê nhạc tango. Thật ra, cậu chưa bao giờ hình dung Jabus khác với một kẻ gian xảo và phản trắc với những hành động... gian xảo và phản trắc.

Eliott lắc đầu để xua những ý nghĩ đó đi.

- Giờ tính sao? - Cậu thì thảo hỏi.

- Ổn rồi, cậu không cần phải thì thảo nữa! - Katsia đáp. - Căn cứ theo âm lượng của tiếng nhạc bên trong, hẳn sẽ không tài nào nghe thấy chúng ta!

Katsia bơi dọc theo mép cửa một chất màu hồng nhạt nom giống đất nặn. Sau đó cô lùi lại và chiêm ngưỡng thành quả.

- Ngay khi ta đã sẵn sàng, tôi sẽ cho nổ tung cánh cửa này, và chúng ta tiến vào. - Cô tuyên bố.

- Có lẽ tốt hơn ta nên nhòm thử bên trong trước?
- Tìl đề xuất.

Anh vừa mới nhập bọn với họ, miệng vẫn còn thờ hớn hớn sau khi phải vận vẹo cơ thể để tránh các tấm đan màu đỏ.

- Bằng cách nào? - Katsia hỏi lại. - Anh có thể nhìn được qua cửa bọc thép à?

- Tôi thì không, nhưng cậu ấy thì có. - Tìl đáp, tay chỉ vào cậu bé Mơng Chủ. - Thể hiện đi nào, Eliott.

Katsia quay sang phía cậu bé người hạ giới với vẻ mặt hoài nghi. Tim Eliott bắt đầu đập thình thịch. Cho đến lúc này, cậu toàn để cho Katsia đi trước mở đường. Giờ thì cậu phải nắm quyền chủ động. Cậu

đứng đối diện với cánh cửa và chỉ ngón trỏ bàn tay phải vào đó, khuôn mặt rất tập trung.

- Cậu chơi cái trò gì vậy?

- Suyt! - Elliott gạt đi.

Cậu biết mình có thể làm được. Cậu biết mình có thể thành công với chiêu thức vô cùng điên rồ mà cậu đã thực hiện hàng chục lần trong những giấc mơ với tư cách Mộng Khách, từ cái thời cậu tự xem mình là một siêu anh hùng trên ti vi. Một luồng nhiệt phát ra từ ngón tay trỏ của Elliott, và điểm mà cậu chỉ vào trên cửa bắt đầu đỏ lên. Cậu khẽ xoay ngón tay. Cánh cửa bắt đầu bốc khói, sau đó một tiếng “bụp” vang lên. Elliott thả tay xuống. Ngón tay đỏ au của cậu bắt đầu bỏng rát. Không nói không rằng, Elliott nhón lấy cái kẹp tóc mà Katsia đang cầm trên tay, tiến đến gần cánh cửa, và thật nhẹ nhàng, cậu gạt những mảnh phôi thép ra, thổi sạch chúng đi. Một luồng sáng từ trong phòng chiếu ra ngoài, cùng với nó là những âm thanh quyến rũ của một bản tango. Elliott làm xuất hiện một cái thấu kính nhỏ và lắp vào cái lỗ. Mắt thần của cậu đã sẵn sàng.

- Giỏi lắm! - Katsia tán thưởng.

Elliott không đáp. Cậu sắp được thấy Mộng Khách của cha mình, cùng kẻ đã hành hạ ba trong suốt sáu tháng vừa qua. Không có gì quan trọng hơn khoảnh khắc này. Cậu thở gấp, những giọt mồ hôi rịn ra trên

Mộng giới ONIRIA

trán. Hít sâu, nín hơi trong ba giây, thở ra. Một bàn tay đặt lên vai cậu, vững chãi, trấn an. Bàn tay của Til. Hít sâu, nín hơi trong ba giây, thở ra.

Eliott ghé mắt vào lỗ quan sát trên cửa.

Căn phòng chìm trong một thứ ánh sáng phi lý giữa trung tâm Ephialtis, và sự tương phản với bóng tối ngoài hành lang khiến Eliott phải nheo mắt lại. Bất chấp sự biến dạng quang học do thấu kính của mắt thần khiến mọi thứ tròn đi, Eliott nhận ra hai chiếc giường, một cái bàn còn vương vãi thức ăn của bữa sáng, và hai chiếc ghế. Trước ô cửa sổ được chiếu sáng bằng phép thuật nào đó, nổi bật lên một dáng người lạ mặt đội mũ. Jabus. Eliott siết nắm đấm lại. Cậu không thể nhìn rõ được khuôn mặt của tên gian ác vì ngược sáng, nhưng chắc chắn là hắn, kẻ đang giết dần giết mòn ba cậu. Eliott tìm kiếm Mơng Khách của ba nhưng không thấy đâu cả. Hoảng hốt, cậu đảo mắt quan sát gian phòng rộng lớn. Những dãy kệ, những cuốn sách pháp thuật, nhiều túi cát thần, những cái cân, cái rây. Và kia, nằm chơ vơ giữa sàn, chính là cái cây đó. *Replica dormitiva*. Cây miên điệp của ba. Thứ mà họ cần tìm.

Bóng người đội mũ bước tránh sang bên cạnh, và Eliott giật bắn người khi phát hiện một bóng người thứ hai rõ nét hơn, ngay phía bên dưới cửa sổ. Vóc

người hao gầy, mái tóc bạc phơ vì mệt mỏi và sợ hãi. Người này bị trói chặt vào một chiếc ghế. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa.

- Ba! - Cậu thì thảo.

Một cánh tay lòi mạnh cậu ra phía sau.

- Nào, nào, nào! - Katsia nói. - Giờ không phải là lúc để sến sẩm! Hành động thôi. Đám thú hoang bị tôi chuốc thuốc ngủ ngoài hành lang sẽ không ngáy vang cả ngày đâu.

Nói đoạn cô ghé mắt vào lỗ quan sát trên cửa.

- Hai người. Không có lính gác. Không có camera. Thằng cha có đeo một thiết bị kỳ dị trên đầu, chính là Jabus, không nghi ngờ gì nữa. Da ngăm, mắt đen tinh ranh, môi mỏng, mũi hếch, trùng khớp với tấm hình mà Vua Cát đã cung cấp cho chúng ta. Tuy nhiên, ông ta đã không cho chúng ta biết gã thợ học việc bị cụt tay.

- Sao lại cụt tay! - Til thốt lên.

- Ờ, đúng là không phải cụt theo nghĩa đen. - Katsia đính chính. - Nhưng cánh tay phải treo thông thượt bên cạnh sườn và bàn tay được giấu sau một cái găng. Chắc hẳn bị tai nạn. Càng tốt, như thế hẳn sẽ dễ bị khống chế hơn... Khoan đã! Có chuyện này rất kỳ lạ!

Katsia ngược mắt nhìn Eliott.

- Người bị trói trên ghế, cậu có chắc là ba của cậu không?

Mộng giới ONIRIA

- Chắc.

- Chắc chắn cỡ nào?

- Ờ hay! Sao chị lại hỏi như thế? - Elliott nổi cáu. - Em phải nhận ra ba của mình chứ!

- Ờ thì... có thể là ba cậu thật, nhưng không phải là Mơng Khách. Đôi mắt của chú ấy không có màu trắng.

- Gì cơ! - Elliott, Til và Farjo đồng thanh thốt lên.

Elliott vội ghé mắt nhòm qua lỗ quan sát.

- Chị nói đúng! Ba em có đôi mắt xanh, giống như ở hạ giới. Em... em đã không để ý. Nhưng đúng là ba rồi, em dám thề như thế!

- Tôi nhìn một chút được không? - Til hỏi.

Elliott tránh ra, và anh chàng thợ cát quan sát gian phòng.

- Thiết bị mà Jabus đeo trên đầu là một cái đèn đồng hình. Đó là thiết bị mà hắn sử dụng để tác động lên những giấc mơ của cha Elliott. Nếu hắn có thể sử dụng nó thì rõ ràng nhân vật thứ hai trong phòng là một Mơng Khách. Có một sợi dây co giãn gì đó nối mắt cá chân của hai người với nhau. Có thể là một dạng màng sinh học cho phép Jabus có thể thoải mái thao tác mà vẫn giữ kết nối với Mơng Khách.

Anh ngẩng đầu lên.

- Katsia, khi tấn công Jabus, cô phải tước ngay cái đèn đồng hình của hắn, nếu không tôi sẽ không thể kiểm soát Mơng Khách của ba Elliott.

- Hiểu rồi. - Katsia đáp.

- Chúng ta cũng phải cắt đứt cái màng nổi đó. - Til nói thêm. - Trừ phi chúng ta muốn đưa cả Mộng Khách và Jabus đi theo. Xét cho cùng, Jabus là một người Oza-Gora giống như tôi. Hắn không thuộc về nơi này. Hắn nên được xét xử tại xứ cát cho những tội ác đã gây ra...

- Chúng ta đã bàn luận về chuyện đó, và tôi phản đối! - Farjo cắt ngang. - Kẻ này là một mối nguy lớn!

- Nhất trí với Farjo! - Katsia đế thêm. - Hắn muốn gây rối thì sẽ được rắc rối. Chúng ta sẽ không giúp hắn tránh khỏi cơn thịnh nộ của Quái vật một khi sự việc vỡ lở. Đáng đời hắn.

- Mọi người đều biết Vua Cát muốn chúng ta chừa cho hắn một cơ hội...

- Ông ấy chỉ việc đi cùng chúng ta nếu muốn được làm theo ý mình! - Katsia rít lên. - Tôi từ chối đưa thằng điên đó theo.

- Vậy còn cậu, Elliott? - Til hỏi.

- Phải nói thật là em muốn giữ cho Jabus cách xa ba và cây miên điệp ra. - Cậu bé Mộng Chủ đáp một cách ngượng nghịu.

- Thôi, dù sao thì tôi cũng đã cố gắng. - Til nói với một chút tiếc nuối. - Vì mọi người không đồng thuận nên chúng ta sẽ bỏ Jabus lại đây.

- Tôi sẽ cắt dây. - Katsia nói. - Ta đi vào được chưa?

Mộng giới ONIRIA

- Đi thôi. - Ba người còn lại đồng thanh đáp.
- Thế thì lên đường nào. Mọi người tránh ra.

Eliott, Til và Farjo nép sát vào bức tường của hành lang. Katsia kích nổ khiến cánh cửa bọc thép vỡ tan. Cả bốn lao nhanh qua màn khói, với Katsia dẫn đầu. Mắt họ chỉ mất vài giây để quen với ánh sáng.

- Elliott! - Mơng Khách của ba cậu kêu lên.

Đó vừa là một tiếng kêu mừng rỡ vừa là tiếng hét tuyệt vọng. Elliott cảm thấy như bị đôi mắt xanh thăm ấy xuyên qua. Quên hết mọi thứ, cậu lao tới chỗ ba.

- Không! - Til ra lệnh và lôi cậu bé lại. - Mơng Khách là việc của tôi. Cậu phụ trách cái cây!

Eliott khựng lại mất vài giây, trong lúc Til tiến đến đứng chắn trước mặt Mơng Khách của Philippe, hai tay đặt lên đôi vai gầy, mắt nhìn thẳng vào mắt ông. Katsia nhảy bổ vào Jabus và giật phắt cái đèn đồng hình, ném nó về phía cuối phòng. Nhưng sự nhanh nhẹn phi thường của người xứ cát đã giúp Jabus thoát khỏi tầm khống chế của Katsia. Hắn lao về phía mấy chiếc giường. Cô bám theo sát gót. Tấm màn sinh học nối giữa Jabus và Mơng Khách của Philippe căng ra. Hắn chop lấy nó bằng bàn tay trái và nâng lên cao, định ngáng chân cô gái. Nhưng Katsia nhanh như cắt đã tóm lấy cái màn và cắt đứt nó chỉ bằng một nhát dao. Sau một loạt những cú nhảy hiểm hóc, cô đã đứng trên bàn, trấn trước mặt Jabus. Hắn thoái lui.

- Cái cây ở đây này, Elliott! - Dời Farjo gọi to trong lúc đập cánh phành phạch quanh cây miên điệp ở cuối phòng.

Elliott lao nhanh về phía đó, chộp lấy chậu cây và ghì chặt nó vào ngực. Cậu chỉ còn phải tập hợp những người còn lại và rời khỏi căn hầm. Thật nhanh chóng, cậu lao tới chỗ Til.

- Ông sẽ đi cùng chúng tôi. - Anh chàng thợ cát nói với giọng quyết đoán. - Chúng ta sẽ đi dạo cùng với con trai ông.

- Katsia! - Elliott gọi to.

Nhưng Katsia không nghe. Như một con sư tử sắp sửa lao vào con mồi, cô dõi mắt theo vũ điệu nhún nhảy mà Jabus đang thực hiện từ chiếc giường này sang chiếc giường kia trên nền nhạc tango, với hai bàn tay đút túi.

- Katsia! - Elliott hét lên.

Một tiếng gầm vang lên phía tầng trên. Katsia lao vào Jabus, đè hấn xuống đất. Bằng một động tác thuần thục, cô khóa chặt cánh tay lành và hai chân của đối thủ.

- Mày tưởng mày thoát được tao à!

Katsia cúi sát khuôn mặt hoảng loạn của Jabus. Cô thích khoảnh khắc này. Nó khiến cô khoái trá. Tiếng phong cầm lả lơi càng làm cho nó trở nên phi thường.

Mộng giới ONIRIA

Một tiếng cửa mở đánh sầm vang lên đầu đó trong hầm. Có người đang đến.

- Katsia, nhanh lên, chúng ta đi thôi! - Elliott năn nỉ.

- Các người không đi đâu hết. - Một giọng nói cất lên khiến cậu cứng người.

Quái vật đã xuất hiện trên ngưỡng cửa. Nhỏ bé hơn nhiều lần so với lần cuối cùng Elliott nhìn thấy, con rồng không vì thế mà bớt phần đáng sợ. Chỉ bằng một hơi thở từ cái đầu đen, Quái vật đã thổi Katsia bay vào tới chỗ một bức tranh treo trên tường. Cô rơi thịch xuống sàn, nằm bất động như chết giữa những mảnh kính vỡ.

Elliott và Til thoát chết nhờ phản xạ nhanh chóng: họ lăn tròn sang hai phía, vừa kịp lúc để tránh lưỡi lửa phun ra từ cái đầu đỏ. Biến hình thành con quạ, Farjo lao vào tấn công cái đầu đen. Nhưng chiếc cổ linh hoạt của Quái vật rất tinh nhạy và mạnh mẽ. Hẳn tránh cú tấn công và phản đòn bằng một luồng hơi mà Farjo may mắn lắm mới tránh được. Lúc Elliott đứng dậy, cậu vội tạo ra một quả cầu bảo vệ quanh mình giống như trong trò chơi điện tử, để không bị ảnh hưởng bởi lửa và băng. Một tay ôm cây miên điệp, tay kia cậu cầm một món vũ khí tối tân và chĩa nòng ra qua lớp bảo vệ. Elliott trút hàng loạt đạn vào Quái vật. Hẳn chống cự bằng hết luồng lửa này tới luồng lửa khác. Những lưỡi lửa bị ngăn lại bởi quả cầu và không chạm tới Elliott, trong khi các viên đạn bật ra khỏi lớp

vảy đen của con rồng như những viên sỏi vô hại. Để khuất phục hắn, cậu cần phải tìm một vũ khí khác.

Til tận dụng sự nhanh nhẹn của người xứ cát để tránh khỏi một luồng băng phóng ra từ cái đầu xanh. Anh lao đi thoăn thoắt như một con thỏ. Những luồng băng lần lượt làm đông cứng các món đồ trong phòng, cũng như các thiết bị của Jabus, nhưng Til không hề hấn gì. Liệu anh còn cầm cự được bao lâu đây?

Một tiếng rú đau đớn vang lên. Elliott nhìn về phía cái đầu đen, và run lên vì vui mừng: ánh vàng của đôi mắt bò sát đã nhường chỗ cho màu máu đỏ rỉ ra từ hai hốc mắt trống rỗng. Quạ Farjo đảo một vòng trước khi tấn công trở lại với chiếc mỏ đầy máu. Cái đầu đỏ của con rồng găm lên điên dại. Bỏ mặc Elliott, nó quay lại và phun một lưỡi lửa khổng lồ quét qua cả nửa gian phòng. Con quạ bị nhấn chìm trong biển lửa, rơi thẳng xuống như một viên đạn màu đen, đập mạnh xuống sàn.

- Cứu với!

Tiếng hét vang lên từ phía những dãy kệ đang bốc cháy ngùn ngụt. Phía sau màn lửa là một bóng người đang vùng vẫy.

- Anh Til! - Elliott thốt lên.

Cậu không thể bỏ mặc anh chàng thợ cát. Cậu nhắm mắt lại. Chỉ vài giây sau, một cơn mưa bột CO₂ đã dập tắt đám cháy. Liệu cậu có hành động đủ

Mộng giới ONIRIA

nhANH? Nhưng một luồng hơi băng giá vừa chính xác vừa mạnh bạo đã lôi cậu ra khỏi dòng suy nghĩ. Sau khi bị hun nóng liên tục bằng lửa đỏ, quả cầu bảo vệ của Elliott bỗng đông cứng lại vì sốc nhiệt. Thời gian như ngưng đọng lại trong một giây. Sau đó mọi thứ diễn ra rất nhanh: quả cầu vỡ tan thành hàng ngàn mảnh vụn, và luồng hơi lạnh giá làm máu trong người Elliott đông cứng lại. Cậu bé Mơng Chủ đã bị cầm tù trong một khối băng khổng lồ với đôi mắt mở to, vô phương chống đỡ. Phía bên các dây kệ cũng không còn động tĩnh gì nữa. Chỉ trong vài phút, Quái vật đã hạ gục mọi đối thủ.

Chiếc cổ dài đen bóng của con rồng uốn lượn, và cái đầu giũa của nó tiến đến đối diện với Elliott. Đôi mắt vàng vừa bị Farjo mổ mất đã lạnh lặn trở lại như cũ. Bị giam cầm trong khối băng, Elliott run lên vì lạnh và tức giận.

- Vui ghê! - Quái vật cất tiếng. - Tình huống này quen quá, đúng không nào? Người khiến ta nhớ đến...

Con rồng ngừng lời, và ba cái đầu chụm lại để quan sát cậu bé kỹ hơn.

- Thôi bỏ đi. - Hắn nói tiếp. - Người có biết là người bắt đầu trở nên phiền phức không? Lúc đầu, ta thích thú khi thấy bọn ĐTD buộc tội người bắt cóc công chúa. Và nỗ lực nhỏ nhoi của người để giải thoát cho cô nàng rất đáng yêu, thật đấy.

Cái đầu xanh nhích sát lại gần mặt Elliott, đe dọa.

- Nhưng ta rất bức mình, khi Jabus phát tín hiệu báo động.

Eliott bật ra một tiếng gầm gừ. Hắn đang nói tới hệ thống báo động nào vậy?

- Gì cơ? - Cái đầu đen tỏ vẻ ngạc nhiên. - Người tưởng ta bỏ lại Jabus một mình ở đây mà không có bất cứ phương tiện liên lạc nào à?

Eliott chỉ muốn tung ra một đòn tấn công hủy diệt con quái thú đã gieo tai họa cho những người cậu yêu thương. Nhưng mi mắt cậu đã bị giữ lại ở vị trí mở. Vũ khí duy nhất của cậu là sự tức tối và đau đớn.

- Jabus có một cái nút báo động giấu trong túi quần. - Cái đầu đỏ nói với giọng khinh khỉnh.

Cái đầu đen tiến đến đối mặt với Eliott. Đôi mắt mới tỉnh của nó hẳn lên sự giận dữ.

- Và ta đã phát hiện ra kẻ nào ở đây? Người! Lại là người!

Cái đầu đỏ đưa mắt nhìn cây miên điệp mà Eliott vẫn đang ôm ghì trước ngực.

- Và có vẻ như người đã phát hiện ra bí mật nhỏ nhỏ của ta! Ta không thích bị người khác lật tẩy.

- Tiếc quá. - Cái đầu đen tiếp lời. - Ta buộc lòng phải kết liễu người.

Tảng băng bắt đầu tan chảy. Lưỡi của Eliott bắt đầu cử động được. Không bao lâu nữa cậu sẽ nhắm được mắt. Cậu còn một hi vọng thoát thân: căn phòng của

Mộng giới ONIRIA

cậu. Đó là nơi duy nhất cậu có thể nhảy chỗ tới trong khi tim đang đập dồn dập như thế này.

- Ta không thích giết các Mơng Chủ. - Con rùng rít lên. - Không phải vì ta sợ mấy cái điều luật bất biến, ta mặc kệ chúng. Nhưng lần cuối cùng làm điều đó, ta đã rất đau lòng.

Một con mắt đã nhắm lại được. Liệu có đủ không đây?

- Cách đây mười năm. - Cái đầu xanh nói với giọng hoài niệm. - Cô ta đã rất mong manh.

Đừng nghe Quái vật. Hãy nghĩ tới căn phòng.

- Đó là một tai nạn. - Cái đầu đen tiếp lời.

Con mắt thứ hai. Chiếc giường, cái bàn học. Những bức vẽ. Sự lộn xộn. Đi nào!!!

- Và càng nhìn người, ta càng thấy người giống cô ta... - Cái đầu đỏ thốt lên.

Eliott mở bừng mắt.

- Giống ai cơ? - Cậu nghe thấy mình hỏi bằng một giọng nói nghiền nghệt vì bị khối băng chặn lại. - Tôi giống ai cơ?

- Chẳng ai cả! - Quái vật gầm lên. - Mọi người hạ giới đều giống nhau khi lìa đời.

Ba cái đầu nhất loạt vào vị trí, sẵn sàng tấn công. Một mình đối diện với cái chết, kinh hoàng trước sự thật vừa được nghe, Eliott không tài nào nhắm mắt được.

- Không! - Philippe gào lên. - Người không thể giết chết con trai của ta!

Vẫn đang bị trói chặt trên ghế, Mộng Khách của Philippe nhìn trừng trừng con rồng bằng đôi mắt xanh rực lửa.

- Con trai người! - Quái vật thốt lên. - Nhưng nếu vậy thì...

Cái đầu đen nhìn Eliott thật kỹ.

- Mà thôi kệ! - Nó rít lên.

Cái đầu đỏ đột ngột lui lại, há khuôn miệng rộng ngoác ra.

Eliott thâm giả biệt cuộc sống.

Nhưng không có một lưỡi lửa nào xuất hiện. Đến lượt mình, cái đầu xanh và cái đầu đen đồng loạt tấn công. Nhưng không có chuyện gì xảy ra. Quái vật rú lên tức tối.

- Jabus! Có chuyện gì vậy?

Ở đâu đó phía sau lưng Eliott, gã thợ cát học việc bước ra khỏi chỗ nấp.

- Để... để tôi lo! - Gã lắp bắp.

Bất lực! Quái vật đã bất lực, và điều đó thay đổi mọi chuyện! Trong khi Jabus lao về phía cái đèn đồng hình đang nằm ngay bên cạnh Katsia, Eliott nhắm mắt lại và tự làm cho cơ thể nóng bừng lên, với hi vọng sẽ làm tan nhanh hơn chỗ băng đang khóa chặt tay chân mình. Ở bên cạnh mấy chiếc kệ, có gì đó nhúc nhích. Là Farjo hay là Til?

- Tôi không thể kiểm soát anh ta được! - Jabus rên

Mộng giới ONIRIA

lên sau khi đã đội đèn đồng hình lên đầu. - Anh ta đã ngăn không cho ngài làm hại thằng nhỏ, và tôi không thể cản trở điều đó! Khi ý chí của anh ta còn tồn tại ở đây thì tôi không thể làm gì được. Phải chờ cho đến khi nó ra đi.

- Trời ạ! - Quái vật thốt lên.

Con rỗng nắm lấy Jabus bằng một chân, chân kia tóm lấy Philippe, rồi khệnh khạng bước ra cửa. Cái đầu đen quay về phía Eliott ngay khi hắn đứng trên ngưỡng cửa.

- Mà có thể giữ cái cây đó, nhóc à. - Quái vật nói với một nụ cười độc địa. - Giờ đây nó chẳng còn ích lợi gì cho bọn ta nữa.

Sau đó hắn biến qua khung cửa, mang theo Jabus và Mơng Khách của Philippe. Vài nốt nhạc tango vang lên, trước khi tắt hẳn. Bài tango đã kết thúc.

LỜI DỰ ĐOÁN CỦA TIÊN CÂY

Bắp chân và vai của Eliott đã tan băng khi Katsia đến bên cậu, dao lăm lăm cầm, tay bẻ rôm rốp với vẻ rất quả quyết. Eliott thấy nhẹ cả người khi Katsia đã hồi tỉnh - hay hồi sinh - một cách nhanh chóng như thế.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? - Katsia hỏi. - Jabus và Mộng Khách của ba cậu đâu rồi?

- Để sau. - Eliott tránh né.

Ngay khi đã cử động lại được, cậu nhét cây miên điệp vào trong một chiếc túi đeo chéo mình vừa làm xuất hiện, rồi vội vã tiến đến dãy kệ. Cậu liếc sơ qua con quạ hấp hối đang rên la ai oán và đến bên cạnh thi thể cháy đen đang nằm trên mặt đất. Eliott biết đó là Til, nhưng không thể nhận ra anh nổi. Cảnh tượng thật khủng khiếp. Cậu quỳ xuống. Mọi lo lắng

Mộng giới ONIRIA

và sợ hãi tuôn tràn thành hai dòng nước mắt trên má cậu.

- Không, không! - Cậu thút thít.

- Xê ra! - Katsia ra lệnh và quỳ xuống bên cạnh chàng trai. Cô áp tai lên ngực anh.

- Rất yếu, nhưng anh ấy vẫn còn thở. Cậu phải cứu chữa cho anh ấy, nhanh lên!

Eliott lập tức tháo lọ thuốc đang đeo trên cổ xuống. Chỉ với một ngụm linh dược, cậu sẽ trở thành thần y có thể chữa chạy cho tất cả mọi người dù tình cảnh hiểm nghèo đến thế nào, trong vòng một giờ đồng hồ. Đó là cách duy nhất để cứu anh chàng thợ cát.

- Không phải ở đây! - Katsia ngăn lại. - Trước hết hãy đưa cả nhóm tới một nơi an toàn. - Farjo, đi thôi.

- Khoan đã!

Sau khi trở lại thành khỉ và hoàn toàn hồi phục, Farjo bắt đầu nhặt những cái vỏ đạn kỳ lạ đang nằm vương vãi trên mặt sàn.

- Farjo! - Katsia gằn giọng. - Bỏ chúng xuống, giờ không phải lúc! Til sắp chết đến nơi rồi.

Farjo nhặt thêm một vỏ đạn nữa và nhét vào trong một chiếc túi da tạc đà hoa mà Jabus bỏ lại, trước khi miễn cưỡng nhảy lên vai Eliott. Cậu bé Mơng Chủ nắm lấy tay Katsia và cái chân cháy đen của Til, rồi nhắm nghiền đôi mắt nhòa lệ.

Họ hiện ra trên bãi biển dài với những vách đá dựng, khuất tầm nhìn của dòng người tị nạn đang chờ được vào Mạng liên ngân hà. Elliott nhấp một ngụm linh dược. Một cảm giác ấm nóng quen thuộc lan tỏa trên những ngón tay của Elliott, và cậu đặt bàn tay mình lên ngực Til. Giống như đã làm trước đó vài ngày để trị thương cho chính mình và Aanor, cậu làm biến mất những vết bỏng sâu, từng xen-ti-mét một, trả lại hình dạng con người cho anh chàng thợ cát. Hơi thở của Til trở nên đều đặn hơn. Tim anh lấy lại nhịp đập bình thường. Làn da anh trở lại màu nâu đẹp mắt. Chẳng mấy chốc, chỉ còn bộ quần áo cháy xém là dấu vết cho cuộc tấn công mà anh đã hứng chịu.

- Tôi nghĩ cậu có thể dừng tay được rồi. - Katsia mỉm cười. - Til đã được cứu sống.

Dù còn rất yếu, anh chàng thợ cát cũng gắng gượng gật đầu tỏ vẻ biết ơn Elliott. Cậu buông người nằm dài trên cát nóng, nhẹ nhõm. Những hạt cát lạo xạo dưới trọng lượng của đầu cậu. Elliott nhắm mắt lại, cảm thấy cạn kiệt năng lượng. Cậu không muốn nghĩ tới bất kỳ thứ gì.

- Cậu đã mang nó về! - Giọng nói của Farjo đột ngột cất lên.

Elliott chống tay nhóm dậy. Con khi đang lục lọi chiếc túi.

Mộng giới ONIRIA

- Tôi cứ tưởng chúng đã đem cái cây đi, nhưng không, cậu mới là người có nó! - Farjo reo lên và bắt đầu nhảy chân sáo xung quanh cái cây chết gần nửa đang nằm trên cát. Chúng ta đã thắng! Chúng ta đã thắng!

- Chúng ta chẳng làm được gì sất! - Elliott thở hắt ra.

Điều nhảy lập tức dừng lại. Farjo và Katsia nhìn cậu bé Mơng Chủ. Til nhòp dậy với một cái nhản mặt thông cảm.

- Chúng ta đã không đưa được ba cậu về. - Anh nói với giọng yếu ớt. - Nhưng ta vẫn có cái cây, cho nên...

- Chúng không cần đến nó nữa. - Elliott cắt ngang.

- Không cần là thế nào? - Katsia hỏi lại.

- Em không biết. - Elliott đáp. - Quái vật đã nói như thế. Trước khi bỏ đi, hấn đã quay lại và nói với em câu này: "Mày có thể giữ cái cây đó. Giờ đây nó chẳng còn ích lợi gì cho bọn ta nữa."

Til vươn tay cầm lấy cây miên điệp. Anh ngồi lên để quan sát nó kỹ hơn.

- Nó không nhúc nhích nữa. - Anh nói khẽ. - Tôi chưa bao giờ thấy chuyện như thế này!

- Vậy nghĩa là sao? - Farjo hỏi.

- Tôi không biết. - Til đáp. - Elliott, cậu có thể kể lại chi tiết những gì đã xảy ra được không?

Elliott hít một hơi rồi nhắm mắt lại. Cậu không hề muốn sống lại khoảnh khắc kinh hoàng ấy. Nhưng nếu như điều này cho phép tìm ra câu trả lời cho một

vài trong số những câu hỏi đang quay cuồng trong đầu óc cậu thì...

- Thật ra, em bị mắc kẹt trong một khối băng. - Elliott bắt đầu kể. - Không thể làm được bất cứ thứ gì, vì mi mắt em đã bị giữ ở vị trí mở. Quái vật nói rằng hắn không thích kết liễu các Mộng Chủ, nhưng phải làm điều đó vì em đã phát hiện ra bí mật của hắn.

- “Không thích kết liễu các Mộng Chủ” là sao? - Til ngắt lời cậu. - Như vậy có nghĩa là hắn đã từng làm điều đó trước đây?

- Vâng.

Til, Katsia và Farjo há hốc mồm kinh ngạc.

- Hắn bảo là từng giết chết một Mộng Chủ mười năm trước đây. - Elliott nói tiếp. - Hắn nói đó là một tai nạn...

- Gì cơ! - Katsia thốt lên. - Nhưng hóa ra chính hắn đã giết chết nữ Mộng Chủ được người ta tìm thấy xác trước khi biến mất đầy bí ẩn đó? Chính vụ sát hại khơi mào cho sự xung đột giữa thiện mộng và ác mộng á?

- Có lẽ vậy. - Elliott lắp bắp, giọng nghẹn lại. - Và hắn cũng nói em rất giống người đó...

Elliott ngừng lời, cảm rung lên vì xúc động. Cậu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt những người bạn.

- Em... em tin rằng nữ Mộng Chủ mà Quái vật đã sát hại đó... chính là mẹ em.

- Cái gì! - Ba người kia đồng thanh thốt lên.

Mộng giới ONIRIA

- Cậu làm nhầm cái gì vậy? - Farjo hỏi lại. - Cậu chưa bao giờ cho tôi biết là mẹ cậu đã từng tới Oniria. Tôi thậm chí còn không biết mẹ cậu đã chết.

- Tôi chưa có dịp kể với cậu. - Elliott phân trần và dùng mu bàn tay quệt nước mắt. - Chỉ có Aanor biết chuyện này thôi. Mẹ tôi đã chết cách đây mười năm trong khi ngủ một cách không thể giải thích được. Tôi có những lý do để tin rằng mẹ đã chết tại Oniria và mẹ biết Quái vật. Nhất là sau những gì hấn nói hôm nay. Nhưng chuyện này cũng rất phi lý vì mẹ tôi không có đồng hồ cát.

- Thánh dứa ơi! - Farjo thốt lên.

- Cậu có năng khiếu rất hay ho là luôn ở trung tâm của những chuyện điên rồ nhất có thể, cậu biết không! - Katsia tiếp lời.

Til lơ đãng nhìn bãi cát, trầm ngâm suy nghĩ.

- Tôi không biết phải nghĩ sao về chuyện này. - Cuối cùng anh lên tiếng. - Dù sao thì nó cũng không giải thích được vì sao cây miên điệp của cha cậu không còn cử động nữa. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Tại sao Quái vật lại bỏ đi, trong khi sinh mạng cậu đang ở trong tay hấn, và hấn muốn kết liễu cậu?

- Ba của em đã ngăn cản điều đó. - Elliott đáp.

- Ba của cậu! - Katsia ngạc nhiên. - Nhưng bằng cách nào?

- Ba đã cấm Quái vật chạm vào em, và con rồng đó

hoàn toàn bất lực. Ba cái đầu của nó há miệng nhưng không phun được bất cứ thứ gì. Rồi Jabus nhặt cái đèn đồng hình lên. Gã tìm cách nắm quyền kiểm soát, nhưng không thành công. Jabus nói gã không kiểm soát được ba em chừng nào ý chí của ba còn đang ở Oniria.

- Ý chí của cha cậu! - Til thốt lên. - Không thể nào!

- Em cũng không hiểu luôn. - Elliott nói. - Sau đó con rồng đã quắp cả hai người và bỏ đi. Lúc đó...

- Nhưng nó giải thích được vụ đôi mắt xanh! - Til đứng bật dậy. - Phải rồi! Rõ ràng là thế! Ôi trời, Vua Cát sẽ không thể tin nổi chuyện này. Ông ấy đã tiên liệu rắc rối, nhưng tới mức như thế này thì...

Til quỳ xuống trước mặt Elliott.

- Elliott, tôi đoán cậu đã nắm được khác biệt giữa Mộng Khách và Mộng Chủ, đúng không?

- Vâng. Mộng Khách chỉ là trí tưởng tượng của người ngủ. Trong khi đó Mộng Chủ là toàn bộ linh hồn: trí tưởng tượng, ý thức, trí nhớ, ý chí...

- Đúng rồi! - Til thốt lên.

- Nào nào, anh giải thích cho chúng tôi đi chứ? - Katsia bức bối thốt lên. - Đoán mò không phải là thế mạnh của tôi.

- Tôi cũng thế. - Farjo phụ họa và khoanh tay lại, vể mặt hờn dỗi.

Mặc dù mới năm phút trước đây còn trong tình

Mộng giới ONIRIA

cảnh dở sống dở chết, anh chàng thợ cát vẫn tỏ ra vô cùng hào hứng. Anh lấy tay san cát để tạo một mặt phẳng và dùng ngón tay vạch trên đó. Hai vòng tròn tượng trưng cho hai thế giới, một người nằm ngủ ở hạ giới, người kia đứng ở mộng giới. Rồi anh vẽ một cái ô có tám mảnh ghép ở bên phía hạ giới.

- Linh hồn của một người hạ giới cũng giống như cái này. - Anh giải thích. - Khi người ta đi ngủ, cát thần giải phóng một mảnh ghép của nó, đó là trí tưởng tượng. Trí tưởng tượng đi sang Oniria trong hình dạng của Mộng Khách.

Til xóa đi một mảnh ghép ở phía hạ giới và vẽ lại mảnh ghép đó ở mộng giới.

- Các mảnh ghép khác của tâm hồn là ý thức, tiềm thức, trí nhớ, ý chí, cùng những phần khác, chúng ở lại với thể xác của người đang ngủ.

Til vẽ ra một sơ đồ thứ hai, tương tự như vậy, nhưng lần này tất cả các mảnh ghép đều nằm ở bên phía mộng giới.

- Còn đây là điều xảy ra với một Mộng Chủ. - Anh giải thích. - Mọi mảnh ghép của linh hồn đều đi sang Oniria. Sau đó, khi người hạ giới tỉnh giấc, tất cả lại quay về với thể xác của anh ta.

- Mấy cái này em biết hết rồi. - Elliott sốt ruột lên tiếng. - Cái cây của ba em bị sao vậy?

- Đến phần đó rồi đây! - Til xoa dịu.

Til vẽ một sơ đồ thứ ba. Lần này, anh để một mảnh ghép ở Oniria, bảy mảnh còn lại ở hạ giới, giống như sơ đồ đầu tiên.

- Giả thuyết của tôi là thế này. Tôi nghĩ tác động liên tục của cát thần trong sáu tháng qua đã ảnh hưởng tới tất cả các mảnh ghép tâm hồn của cha cậu. Thay vì chỉ giải phóng trí tưởng tượng, dần dà nó đã giải phóng từng phần còn lại của tâm hồn.

Til xóa một mảnh ghép bên hạ giới và vẽ lại nó bên phía mộng giới.

- Trí nhớ.

Anh lập lại thao tác với một mảnh ghép khác.

- Tiềm thức.

Lại một mảnh ghép khác.

- Ý thức.

Til ngẩng đầu lên.

- Chính ý thức khiến đôi mắt có màu. - Anh giải thích. - Mọi thợ cát đều học được điều đó ở trường. Đôi mắt của cha cậu có màu xanh ở Oniria vì ý thức của chú ấy đã tới đây.

Til dời chỗ các mảnh ghép khác, cho tới khi chỉ còn một mảnh duy nhất ở bên phía hạ giới. Anh vẽ một mũi tên hai chiều nối mảnh ghép này với khoảng trống ở bên mộng giới.

- Đây là ý chí. - Anh nói. - Nó vẫn chưa sang hẳn

Mộng giới ONIRIA

Oniria, mà qua lại giữa hai thế giới. Khi ý chí của cha cậu ở lại hạ giới, Jabus mới điều khiển được chú ấy.

Til gõ gõ ngón tay vào khoảng trống tâm hồn bên phía mộng giới.

- Nhưng khi ý chí của cha cậu ở Oniria, nó mạnh hơn sự sai khiến của Jabus, và cha cậu sẽ nắm thế chủ động.

Til ngược lên nhìn Elliott.

- Nếu giả thuyết của tôi là đúng thì chuyện này sẽ không kéo dài. Chẳng bao lâu nữa, ý chí của cha cậu sẽ sang hẳn bên này. Tôi không biết cha cậu còn bao nhiêu mảnh ghép linh hồn ở hạ giới hay ý chí là mảnh ghép cuối cùng. Dù sao thì tất cả rồi sẽ đi sang mộng giới.

- Khi đó chuyện gì sẽ xảy ra? - Elliott hỏi.

- Cha cậu sẽ không còn là Mộng Khách, mà trở thành Mộng Chủ. - Til đáp. - Jabus sẽ không thể kiểm soát chú ấy nữa. Ngược lại, cha cậu sẽ kiểm soát Quái vật.

- Khoan đã. - Katsia chen vào. - Nếu cha của Elliott trở thành Mộng Chủ thì làm thế nào linh hồn của chú ấy quay trở về hạ giới được?

- Vấn đề chính là chỗ này. Chú ấy sẽ không thể tự mình quay về được. Phải có một cái đồng hồ cát. Elliott phải đưa chú ấy về mới được.

- Thế còn cái cây này? - Farjo vừa hỏi vừa vuốt ve những chiếc lá của cây miên điệp một cách tiếc nuối.

- Nếu Quái vật khẳng định nó đã trở thành vô dụng thì rất có thể điều đó là đúng. Tôi không rõ chúng ta đang ở giai đoạn nào của quá trình, nhưng rất có thể là sự dịch chuyển các mảnh ghép đã cắt đứt mối liên hệ giữa cha của Elliott và cây *Replica dormitiva* của chú ấy. Tôi không nghĩ ra được cách giải thích nào khác cho sự bất động của cái cây này.

- Như vậy, nếu ba em không còn là Mộng Khách, nhưng lại chưa phải là Mộng Chủ, thì ba em có tỉnh dậy được không? - Elliott hỏi với giọng tắc nghẹn.

- Tôi nghĩ là không. Nếu cái cây này vô dụng, có nghĩa là Jabus và Quái vật không cần đến cát thần để duy trì giấc ngủ của cha cậu. Nó đồng nghĩa với việc cha cậu không thể tự mình tỉnh lại được. Cần phải đợi cho đến khi chú ấy trở thành một Mộng Chủ thực thụ để cậu có thể đưa toàn bộ phần hồn của chú ấy quay về hạ giới nhờ chiếc đồng hồ cát. Nếu không, tôi e rằng linh hồn của cha cậu sẽ không bao giờ toàn vẹn nữa.

Elliott nghiêng chặt răng để không biểu lộ sự tuyệt vọng.

- Tôi rất tiếc. - Til đặt một tay lên vai cậu bé. - Có thể Quái vật chỉ nói khoác... Cần phải chờ xem cha cậu có tỉnh lại không đã. Nếu chú ấy không tỉnh lại, thì đó là lời khẳng định rằng cái cây này đã hoàn toàn vô dụng.

- Chờ bao lâu ạ? - Elliott hỏi lại.

Mộng giới ONIRIA

- Thường là khoảng tám tiếng. Thời gian của một giấc ngủ. Nhưng cũng khó để xác định được, sau tất cả những gì mà cha cậu phải chịu đựng...

Một tiếng bập mỏ vang lên.

- Không thể nào! - Farjo hét toáng. - Chúng ta không yên thân được nổi lấy hai phút!

Khoảng một chục bóng người vừa xuất hiện phía chân trời. Những siêu anh hùng trong trang phục bó sát với áo choàng sắc sỡ, một vài người còn được nhân đôi. Tất cả đều vũ trang bằng những khẩu súng tím. Đội quân bắt mộng tinh nhuệ của ban ĐTD. Xoải đôi cánh rộng lướt gió phía trên nhóm siêu anh hùng, với đôi mắt sắc lẹm và móng vuốt giương sẵn, sư ưng Sigurim lao thẳng về phía nhóm bạn.

- Tới Cửa Mật ngay! - Katsia thét lên. - Tôi sẽ yểm trợ cho mọi người.

- Cả tôi nữa! - Farjo vừa nói vừa biến hình tức khắc thành con báo.

Eliott và Til guồng chân chạy. Là người Oza-Gora nên Til rất nhanh nhẹn. Elliott chỉ chậm hơn anh một chút. Nhưng cả hai người đều không đủ nhanh để thoát được băng đảng siêu anh hùng. Một cú đánh mạnh vào chân khiến Elliott ngã nhào xuống đất. Cậu thét lên đau đớn. Chiếc boomerang hình con dơi vừa đập trúng vào cái hõm bên dưới đầu gối cậu.

Til vội lao tới chỗ cậu bé Mộng Chủ. Anh lôi từ trong chiếc túi da tạc đà hoa ra một ống xi đồng ngắn và nhồi cát thần vào đó.

- Ơ...

- Cậu mới là người chúng muốn. - Til nói trong hơi thở hỗn hển. - Đừng lo cho tôi. Chạy ngay đi!

Eliott cố gắng đứng dậy, nhưng đầu gối cậu không thể duỗi thẳng được. Cậu đành nhắm mắt lại. Bằng cách nhảy chỗ, cậu sẽ di chuyển nhanh hơn. Cậu hình dung trong đầu hình ảnh đoàn người tị nạn dài dằng dặc, bãi cát, mặt biển và những doi đá giữa muôn trùng sóng nước. Ngay khi đi qua Cửa Mật, cậu sẽ được an toàn...

- Cậu làm cái quái gì thế? - Til hét lên.

- Nhảy chỗ...

- Cậu vừa mới uống linh dược của Tiên cây để cứu tôi! Cậu không còn các năng lực của một Mộng Chủ nữa! Chạy thôi!

Linh dược! Mất toàn bộ năng lực trong một giờ đồng hồ! Hốt hoảng, Eliott cố quên cơn đau và buộc đầu gối duỗi ra. Một tiếng rú xé toang không trung. Đó là tiếng của Farjo. Eliott không thể không ngoái nhìn phía sau. Con báo đã nằm dài dưới đất. Một chọi tám, Katsia chiến đấu ngoan cường, nhưng đang yếu thế dần.

- Cậu còn đợi gì nữa chứ? - Til thúc giục. - Chạy trốn ngay đi, tôi đã nói rồi!

Mộng giới ONIRIA

Eliott cố chạy, nhưng cái đầu gối đau chỉ chực khụy xuống theo từng bước chân. Hai siêu anh hùng bay về phía cậu, nắm đấm giơ ra phía trước. Til thối hai phát chính xác với chiếc ống xi đồng của mình. Ngay lập tức hai kẻ tấn công rơi thịch xuống đất, ngủ mê mết. Bàn chân Elliott vấp vào một hòn đá khiến cậu ngã lăn ra. Không thể đứng dậy, cậu bò trườn, cầu mong những thành viên đang đóng chốt trên bờ biển của nhóm phiến quân đến hỗ trợ. Nhưng vách đá vẫn còn ở cách cậu quá xa, và không một ai xuất hiện trong tầm mắt cậu.

Eliott ngoái nhìn phía sau. Katsia đã tiến lại chỗ Til. Nhiều tên trong nhóm tấn công đã nằm dưới đất, nhưng Sigurim và hai siêu anh hùng khác vẫn còn đó. Elliott lại hướng sự chú ý vào vách đá đang nhất định không xích lại gần bất chấp những nỗ lực của cậu. Hai đầu gối đẩy cậu tới trước. Hai cùi chỏ cậu trầy xước vì bị chống bừa vào cát ướt. Nhưng Elliott tiến lên bằng mọi giá, với đôi mắt nhòa lệ và nỗi sợ trong bụng. Lại một tiếng thét vang lên. Lần này người bị hạ gục là Til. Elliott quay đầu vừa kịp để trông thấy Katsia giáng cho nữ siêu anh hùng còn lại một đòn cực mạnh khiến cô ta đo ván lập tức. Thế trận chỉ còn Katsia và Sigurim. Một cuộc cận chiến không khoan nhượng. Cái mỏ, bộ móng vuốt và sức mạnh sư tử của Sigurim quả thực đáng gờm. Nhưng Katsia linh hoạt, nhanh nhẹn hơn, và luôn ra đòn trúng đích. Con sư ưng phải thoái lui

trước những cú tấn công của cô gái. Cảm thấy địch thủ đã thất thế, Katsia lấy đà để tung ra cú đánh quyết định. Cô lao tới, hai chân giơ ra trước.

Đôi chân của Katsia đáp trúng một chiếc khay đầy những ly champagne. Chiếc khay, anh chàng phục vụ và cô tiếp đất giữa một cơn mưa những mảnh thủy tinh. Những ánh mắt ngơ ngác tiếp nối bằng một tràng cười rộ. Đám đông mặc lễ phục và đầm dạ hội dường như rất tán thưởng màn biểu diễn bất ngờ từ phía cô gái mặc trang phục lấp lánh ôm sát. Giận sôi máu, Katsia đưa mắt tìm kiếm Mộng Khách của Natalia Divanova. Cô nhanh chóng tìm thấy bà ta giữa những chiếc ống quần màu đen và chân váy lông lầy. Katsia bật dậy và lao tới chỗ bà ta, dao lăm lăm trong tay. Nhưng một quyền lực mạnh mẽ hơn đã khiến tay Katsia chệch đi, và con dao găm thẳng vào miếng dưa hấu mà cô buộc phải đưa lên miệng cắn, trước ánh mắt giễu cợt của kẻ đã tạo ra cô. Với thứ nước ngọt ngào ngập tràn trong miệng, Katsia uất nghẹn. Những giọt lệ giận dữ dâng lên trong mắt cô.

Trên bãi biển, bóng của Sigurim bao trùm lên người Eliott. Không còn năng lực, đôi chân không thể chạy nổi, số phận của cậu bé Mộng Chủ giờ đây hoàn toàn do con sư ưng định đoạt. Chiến đấu với nó bằng

Mộng giới ONIRIA

sức lực hạn chế của một cậu bé mười hai tuổi là điều không tưởng. Eliott biết mình đã thua.

Trường ban ĐTD sừng sững đứng trước Eliott. Hắn tiến lại gần một cách chậm rãi.

- Chẳng ai thoát khỏi tay Sigurim mãi được! - Hắn tuyên bố với giọng tự đắc.

Chỉ bằng một cú bập mỏ, Sigurim giật phăng sợi dây chuyền trên cổ cậu bé. Hắn lấy chân hất chiếc lọ ngọc thạch đựng linh dược ra. Nó rơi xuống mặt cát.

- Ta chỉ cần cái đồng hồ cát thôi.

Đoạn Sigurim dang cánh và bay về phía vách đá trong tiếng cười ngạo nghễ, mang theo đồng hồ cát của Eliott. Món đồ không thể thay thế của cậu bé Mơng Chủ. Hạt vùng cho phép cậu đi từ thế giới này sang thế giới khác. Thứ duy nhất có thể cứu sống cha cậu. Báu vật mà cậu không thể để lọt vào bàn tay nhám nhúa của Sigurim trong bất kỳ hoàn cảnh nào, và cũng là thứ mà Katsia, Farjo, Jov' cũng như những người Oza-Gora đã dành toàn tâm toàn ý để bảo vệ ngay từ đầu.

Tan nát cõi lòng, Eliott dôi mắt nhìn con quái thú ghê rợn cho tới khi nó khuất dạng nơi đường chân trời. Cậu muốn khóc nức lên.

- Đã xảy ra chuyện gì thế? - Farjo hỏi trong tiếng thờ hồn hển. Con khi đã đến quá trễ.

- Tiên cây đã cho tôi thấy chuyện này, và tôi đã hi

vọng nó sẽ không xảy ra. - Elliott đáp gọn bân, mắt không rời khỏi đường chân trời.

- Chuyện gì mới được? - Farjo hỏi dồn. - Chuyện gì?

- Điều nhất định không được xảy ra, cuối cùng đã xảy ra. - Elliott nói. - Sigurim đã lấy được đồng hồ cát của tôi.

Đôi mắt lồi của Farjo chiếu vào ngực Elliott, rồi phóng ra phía chân trời, nơi con sư ưng đã khuất dạng.

- Cái... cái đồng hồ cát của cậu! - Con khi hốt hoảng. - Thảm họa rồi! Làm sao chúng biết được? Làm sao chúng dò được? Không một ai biết chỗ này. Tất cả người tị nạn đều bị bịt mắt mà! Chỉ có những thành viên của nhóm phiến quân mới biết được vị trí của bờ biển này!

- Như vậy tức là một người trong số họ đã phản bội chúng ta. - Elliott đáp với giọng nghiêm trọng.

- Nhưng ai mới được? Ai có thể làm một chuyện như thế?

- Tôi cũng chẳng biết nữa.

CÔ GÁI GIẬN DỮ

Katsia dùng dùng bước vào phòng khách của con tàu vũ trụ. Cô đã tháo đôi giày cao gót từ lâu, nhưng trên người vẫn còn chiếc đầm dài ôm sát lấp lánh bị Natalia Divanova mặc cho. Người lái tàu con thoi đưa cô về đã thông báo với Katsia cái tin không vui: Sigurim đã chiếm đoạt thành công chiếc đồng hồ cát của Eliott.

Vừa vào đến phòng khách, cô đã xông vào Aanor.

- Chính mày, đồ ông ọ! Chính mày đã phản bội bọn tao đúng không?

Katsia quật công chúa xuống sàn và ngồi đè lên lưng. Hai chân của Katsia khống chế đôi tay của Aanor, trong khi bàn tay trái kéo mạnh mái tóc vàng dài về phía sau và bàn tay phải kề con dao ngọc thạch vào chiếc cổ trắng ngần của công chúa.

Farjo vội lao tới.

- Dừng tay lại, Katsia! - Con khỉ la lên. - Aanor thậm chí còn không biết lối vào của Mạng liên ngân hà!

- Có chứ, cô ta biết rõ! - Katsia đáp và siết mạnh hơn. - Hôm nọ tôi đã thấy cả hai quay về, Eliott và cô ta, sau khi cậu ở lại dinh thự của Quái vật. Tôi đã đến cùng lúc đó, sau chuyến phiêu lưu ở đầu kia của Oniria với Divanova. Hai người tay trong tay như một cặp tình nhân, và cô ta không hề bị bịt mắt. Cô ta đã quyến rũ cậu bé tội nghiệp để đạt mục đích!

- Không phải thế! - Aanor thốt lên.

Katsia kéo tóc công chúa mạnh hơn, khiến Aanor hét toáng.

- Ngay từ đầu, tôi đã biết đứa con gái này là chó sói đội lốt cừu non. Cô ta đã ru ngủ tất cả các người bằng tài ăn nói và đôi mắt vàng xinh xẻo, nhưng sự thật là cô ta đã lấy lại khả năng thần giao cách cảm để báo cho nữ hoàng biết lối vào của Mạng liên ngân hà. Sigurim chỉ việc tới bãi biển mai phục sẵn.

- Cô bị điên rồi, Katsia! - Farjo kêu lên. - Thả công chúa ra! Cũng chính do lỗi của cô mà Eliott bị mất chiếc đồng hồ cát đó.

- Aanor, công chúa có làm điều mà Katsia vừa nói không?

Giọng nói rành rọt và mạnh mẽ vừa đặt câu hỏi là của Jov'. Ông vẫn ngồi nguyên trên chiếc ghế tím trong lúc quan sát cảnh tượng, các ngón tay gõ vào nhau.

Mộng giới ONIRIA

- Công chúa có tiết lộ lối vào mạng liên ngân hà cho mẹ của mình hay bất kỳ ai khác hay không? - Ông hỏi tiếp.

- Không hề! - Aanor nức nở.

- Katsia, chính tai cô đã nghe rồi đấy! - Jov' nói với giọng khô khốc. - Aanor không có liên quan với câu chuyện đáng tiếc này. Cô biết công chúa không thể nói dối, có tra khảo thêm cũng chỉ vô ích. Bây giờ, tôi yêu cầu cô dừng ngay cái trò lố này.

Katsia bậm môi. Rồi cô thả tóc Aanor, đứng dậy và cắt dao vào cái bao găng ở đùi. Cô đưa mắt quan sát phòng khách trong lúc Farjo đỡ công chúa đứng dậy. Jov' nhấp thêm một ngụm từ ly nước có màu rực rỡ của mình. Trong phòng không còn ai khác.

- Elliott đâu? - Katsia hỏi. - Cả Til nữa?

- Đi ngủ. - Jov' đáp. - Đã muộn rồi, Katsia. Mọi người đều đã đi ngủ, trừ chúng tôi và những người điều khiển con tàu.

- Vì sao?

- Farjo nhất định chờ cô quay về. Về phần Aanor và tôi, chúng tôi đang hoàn tất một thông điệp mà công chúa sẽ dành cho những người tị nạn vào sáng mai. Họ cần những thông điệp động viên, và chúng tôi nhận thấy lời nói của công chúa có tác dụng xoa dịu họ rất nhiều. Thậm chí chúng tôi đã nghĩ đến việc tạo ra các bản tin bong bóng để lan truyền thông điệp ra khắp vương quốc.

Katsia buông mình xuống chiếc trường kỷ màu hồng, khiến cho những chiếc lá của cây miên điệp cạnh đó rung lên.

- Xin phép ông, Jov'. - Aanor nói khẽ. - Tôi cũng muốn lui về nghỉ.

- Tất nhiên rồi, thưa công chúa. Tôi hiểu mà. Chúng ta sẽ kết thúc công việc vào sáng mai.

Công chúa Aanor phác một cái chào bằng quơ rồi bước ra cửa phòng, vừa đi vừa xoa gáy. Nàng không nói một lời nào, cũng không phàn nàn về thái độ của Katsia. Cô gái nhìn theo công chúa cho tới khi cửa phòng khép lại.

- Nếu không phải cô ta là kẻ phản bội, thì ai mới được? - Cô lầu bầu.

- Chúng tôi cũng đã tự hỏi mình câu hỏi đó suốt cả buổi tối. - Jov' thở dài đáp. - Nhưng chúng tôi không tìm ra câu trả lời.

Katsia bỗng ngồi thẳng dậy.

- Mà khoan đã, vì Sigurim đã có được đồng hồ cát của Elliott, hẳn hoàn toàn có thể cử một điệp viên sang hạ giới! - Cô thốt lên. - Cần phải ngăn hãm lại! Cần phải báo cho Vua Cát! Cần phải...

- Vua Cát đã được báo rồi. - Jov' ngắt lời cô gái. - Chúng tôi đã cho ông ấy hay tin. Vua Cát tin rằng Sigurim sẽ chưa làm gì đêm nay. Sáng sớm mai, Amastan sẽ liên lạc với nữ hoàng Dithilde. Còn trong

Mộng giới ONIRIA

lúc này, chúng ta không còn gì khác để làm ngoài việc nghỉ ngơi. Cả một ngày dài đã trôi qua.

- Hẳn rồi! - Farjo ngáp. - Katsia, ta đi thôi.

Nhưng cô gái ưa phiêu lưu mạo hiểm vẫn đang miên man suy nghĩ.

- Chuyện này đáng lẽ không xảy ra nếu con mụ Natalia Divanova không triệu hồi tôi đúng vào thời khắc tối tệ nhất. - Cô lẩm bẩm. - Tôi đã sắp hạ gục con sư ưng đó và bảo vệ được Eliott cùng chiếc đồng hồ cát.

- Chuyện này không phải là lỗi của cô đâu, Katsia. - Jov' trấn an. - Cô không thể sai khiến Mơng Khách của mình được, cô đừng tự trách mình!

Katsia ngẩng đầu lên.

- Ông biết không? Tôi chán ngán chuyện này lắm rồi! Nói đoạn cô đứng phắt dậy.

- Đi thôi, Farjo. - Cô ra lệnh. - Chúng ta đi ngủ nào.

LẠI NỮA RỒI!

- Nhìn thấy cảnh đó, sáu chú dê con vừa chạy đến vừa hét toáng lên: “Lão sói chết rồi! Lão sói chết rồi!” và nhảy nhót vui mừng quanh giếng cùng với dê mẹ.

Bà Lu dứt khoát gấp cuốn truyện cổ tích lại và nhìn đồng hồ đeo tay. 11h07. Đã hơn nửa tiếng đồng hồ bà ngồi đợi Christine và lũ trẻ trong phòng của Philippe. Cả nhà dự định đến thăm ba một lần chót trước khi chuyển sang London vào cuối tuần. Christine không có thói quen đi trễ như thế này. Có chuyện gì chẳng?

Bà đứng dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ để ngóng mọi người. Chắc cả nhà gặp sự cố gì đó. Chiếc xe không nổ máy, hoặc buồng vệ sinh bị ngập nước chẳng hạn. Cái vòi nước của bồn tắm dạo này không

Mộng giới ONIRIA

được ổn cho lắm... Bà lơ đang nhìn một chiếc xe cấp cứu vừa lao vào bãi đậu xe của bệnh viện. Hai người đàn ông bước xuống từ cửa sau xe, mang theo một người nằm dài trên chiếc cáng. Một đứa trẻ.

- Tội nghiệp cháu bé! - Bà lăm bắm.

Thêm ba bóng người nữa bước xuống từ xe cấp cứu. Một phụ nữ và hai bé gái.

- Ồ kìa!

Mọi cơ bắp của bà Lu nhất loạt co thắt lại. Christine, Chloé, Juliette! Bà không hề nhìn nhầm, rõ ràng ba mẹ con đang bước nhanh về phía cửa khoa cấp cứu, nơi chiếc cáng vừa được đưa vào. Nhưng nếu vậy thì đứa bé nằm trên cáng là...

- Elliott! - Bà Lu hét lớn rồi lao ra cửa.

Bà Lu tìm thấy Christine và hai đứa bé sinh đôi trong phòng đợi của khoa cấp cứu. Ngay khi trông thấy bà, Christine vội bước tới. Chị ta nom rất rối trí với mái tóc buộc qua quít và một con mắt quên kẻ.

- Mẹ ơi! Chuyện đó lại xảy ra nữa rồi!

- Chuyện gì? Chuyện gì lại xảy ra?

- Elliott không dậy nữa. Bọn con đã thử mọi cách, nhưng không làm gì được. Thằng bé đã rơi vào hôn mê, giống như anh Philippe.

Bà Lu rùng mình. Tâm trí bà nhanh chóng rà soát

những điều có thể xảy ra tại Oniria đêm qua. Một giả thuyết bắt đầu nhen nhóm trong đầu bà. Nhưng để xác minh nó, bà phải chắc chắn một chuyện...

- Thằng bé đâu rồi? - Bà hỏi.

- Họ đang khám cho Eliott. - Christine đáp. - Nhưng con biết họ sẽ không phát hiện được gì bất thường. Chuyện đó lại xảy ra, con đã nói rồi! Con đã báo với bác sĩ Charmaille. Nếu đúng vậy thì đây là một bệnh di truyền!

Cặp sinh đôi nép vào váy bà nội. Christine hoa tay múa chân và nói to đến nỗi phân nửa số bệnh nhân trong phòng chờ đầy người phải giương mắt nhìn. Một con đập đã bị vỡ, và dòng cảm xúc chất chứa trong lòng Christine từ bao nhiêu năm nay tuôn tràn như thác lũ giữa khoa cấp cứu của bệnh viện.

- Có thể chuyện này không liên quan gì với bệnh tình của Philippe. - Bà Lu phỏng đoán, cắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của Christine.

- Mẹ không hiểu đâu! - Christine hét lên như điên dại. - Cùng một thứ đó, con biết mà. Chắc chắn là di truyền rồi. Mà nếu như thế thì Chloé và Juliette sẽ là những người tiếp theo trong danh sách!

Hai đứa bé sinh đôi đưa mắt nhìn nhau hoảng hốt. Chloé bật khóc. Juliette siết chặt tay bà nội.

- Chị Lafontaine? - Một giọng trầm trầm cất lên.

- Vâng! - Christine gào to.

Chị ta quay ngoắt lại và sững người khi đứng ngay trước mặt mình là bác sĩ Charmaille. Vẫn đây ấn tượng với chiếc áo trắng chật chội hơn bao giờ hết, ông tỏ ra rất lo lắng.

- Xin mời cả nhà theo tôi. Mời mọi người!

Eliott nằm dài trên chiếc giường trắng, giữa một căn phòng trắng với những tấm màn trắng. Một bác sĩ nội trú khoác áo trắng rút một lượng máu đỏ thẫm của cậu bé và cho vào trong những chiếc ống nghiệm có nắp đủ màu.

- Tôi xong rồi. - Cô ta nói. - Xin phép cả nhà.

Cô bác sĩ tháo dây garrot trên bắp tay Eliott, dán một miếng băng vào vị trí vừa đâm kim, rồi rời khỏi phòng cùng với các dụng cụ của mình. Ngay lập tức bà Lu và hai đứa sinh đôi lao tới chỗ Eliott. Chloé và Juliette cúi đầu nhìn anh, nước mắt vòng quanh. Bà Lu run run lướt tay trên chỗ ngực áo của thằng cháu nội. Không có chiếc đồng hồ cát. Bà nghiêng rằng. Trực giác của bà đã đúng. Để cho chắc ăn, bà kiểm tra trong lòng bàn tay đang nắm chặt của cậu bé, rồi sờ lần dọc theo hai cẳng chân. Vẫn không có gì. Không còn nghi ngờ nữa, Eliott đã đánh mất chiếc đồng hồ cát. Hoặc là người ta đã đánh cắp nó. Dù thế nào thì hậu quả cũng chỉ có một: cơ thể của Eliott rơi vào trạng thái

thực vật, và các bác sĩ của thế giới này sẽ không thể hiểu được vì sao.

Bác sĩ Charmaille khép cửa phòng lại rồi mời hai người phụ nữ ngồi xuống ghế hoặc ngồi lên giường, phía chân của Eliott. Bà Lu nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Bây giờ bà phải nghĩ ra một mưu kế.

- Các phân tích vẫn đang được tiến hành, còn quá sớm để đưa ra kết luận. - Ông bác sĩ nói. - Tôi đã khám sơ bộ, và có vẻ như chúng ta đang gặp phải những triệu chứng giống như của anh Lafontaine lúc anh ấy được đưa tới bệnh viện sáu tháng trước.

- Di truyền rồi! Tôi chắc chắn nó là di truyền! - Christine ré lên.

- Cũng có thể, nhưng còn quá sớm để khẳng định. - Bác sĩ Charmaille khuyên nhủ. - Rất có thể đó là một loại virus nào đó với thời gian ủ bệnh đặc biệt dài, hoặc một sự nhiễm trùng nào đó từ môi trường. Chúng tôi sẽ xem xét lại mọi thứ và nghiên cứu lại từ đầu, cử một nhóm đến kiểm tra căn hộ của nhà mình, thực hiện các phân tích ADN...

- Phân tích ADN? - Bà Lu hỏi lại.

Lần này thì bà chính là người tỏ ra hốt hoảng.

- Nếu tìm kiếm nguyên nhân di truyền thì đó là việc bắt buộc. - Bác sĩ Charmaille xác nhận. - Chúng tôi sẽ lấy mẫu từ anh Lafontaine và cậu bé Eliott. Nếu chị đây cho phép điều đó, tất nhiên rồi...

- Tôi cho phép! Cứ làm tất cả những xét nghiệm mà các ông muốn, nhưng hãy tìm ra nguyên nhân để ngăn không cho hai đứa con gái yêu của tôi rơi vào hôn mê.

Bà Lu trắng bệch như một thầy ma.

- Không hề có tiền sử nào trong gia đình tôi lẫn gia đình bên chồng. - Bà nói với giọng tắc nghẹn. - Có lẽ không cần thiết phải làm xét nghiệm ADN...

- Có chứ! - Christine cắt ngang. - Phải làm ngay là đằng khác.

- Mẹ không chắc là...

- Người cần chắc chắn ở đây là bác sĩ, chứ không phải mẹ!

- Thật ra thì...

- Tôi không muốn phó mặc cho may rủi! - Bác sĩ Charmaille chốt lại khi Christine sắp sửa ăn tươi nuốt sống mẹ chồng. - Chúng tôi sẽ tiến hành lấy mẫu vào thứ Hai.

Không còn lập luận nào để nói, bà Lu run rẩy vì lo sợ trước việc người ta có thể phân tích ADN của con trai và cháu nội bà.

- Chúng tôi sẽ đưa anh Lafontaine ra khỏi đơn vị chăm sóc nâng đỡ, nơi anh ấy đang nằm. - Bác sĩ Charmaille thông báo. - Chúng tôi sẽ để anh ấy nằm chung phòng với cậu con trai, và thiết lập lại mọi quy

trình duy trì sự sống. Khi nghiên cứu hai ca song song với nhau, chúng tôi sẽ có nhiều cơ may hơn để hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

- Tôi rất mừng. - Bà Lu nói với giọng chẳng chút vui vẻ.

Vì quá rối trí nên bà không thể vui được trước cái tin này. Bà cần phải tìm ra một cách để tránh né vụ phân tích ADN này!

Và một kế hoạch bắt đầu được phác ra trong đầu bà.

HỒ SƠ MẬT

Lần thứ năm, cái nút của chiếc điện thoại màu đỏ nhấp nháy và hồi chuông vang lên inh ỏi. Âm lượng của nó tăng dần theo từng cuộc gọi bị phớt lờ. Chẳng mấy chốc, âm thanh đã khiến cho cả cung điện rung lên, ngay đến bầy chim thiên nga đang lội trong hồ nước cũng biết có ai đó ở Oza-Gora đang tìm cách liên lạc với nữ hoàng Dithilde. Bà phải trả lời thôi, bà không còn lựa chọn khác. Có lần lửa cũng vô ích: thêm mười phút nữa thì bà cũng không thể có thêm luận cứ so với lúc này.

Hơn nữa, bà có một vũ khí bí mật vừa tìm ra đêm qua, sau hằng giờ trằn trọc trên giường. Nó sẽ giúp bà thoát khỏi vụ này nếu như cuộc nói chuyện chuyển dịch theo hướng bất lợi...

Nữ hoàng vuốt lại chiếc váy tím huyền và ấn cái

nút. Hình chiếu ba chiều của Vua Cát xuất hiện ngay bên cạnh cái bàn nhỏ bằng gỗ dát, nơi đặt chiếc điện thoại màu đỏ. Vẻ mặt của ông rất nghiêm trọng.

- Xin chào bà, thưa nữ hoàng. - Ông nói với giọng khô khốc.

- Chào ông, Vua Cát.

- Tôi có làm bà thức giấc không, thưa nữ hoàng?

- Không hề. Ta đang họp. - Nữ hoàng nói dối.

- Chắc là một cuộc trao đổi với Sigurim, trưởng ban ĐTD chẳng?

Nữ hoàng run lên. Không nghi ngờ gì nữa, Vua Cát gọi điện cho bà về vụ chiếc đồng hồ cát.

- Không. Nhưng ta vừa gặp Sigurim tối qua.

Một tia giận dữ lóe lên trong đôi mắt Vua Cát.

- Tôi đoán Sigurim đã tâu với bà về món đồ mà ông ta đã cướp được?

- Ta biết chuyện đã xảy ra trên bờ biển. Và ta nhận thấy ông cũng đã được thông tin rất rõ ràng.

- Tôi thường xuyên cập nhật thông tin về cậu bé Elliott. - Vua Cát xác nhận. - Bốn phần của tôi là bảo vệ cậu ấy. Thưa nữ hoàng, tôi đoán bà đã cảnh báo Sigurim về tính chất nghiêm trọng trong vụ việc mà ông ta gây ra?

- Sigurim thừa biết những hậu quả cho hành động của mình mà không cần ta nhắc nhở.

Mộng giới ONIRIA

- Ấy vậy mà, thưa nữ hoàng! - Vua Cát bực bội thốt lên. - Đánh cắp đồng hồ cát của một Mơng Chủ là sự vi phạm nghiêm trọng điều luật bất biến số bốn, mà bản thân bà là người phải bảo vệ, tôi xin mạn phép nhắc lại!

Nữ hoàng tiến vài bước lại gần hình ảnh ba chiều và nhìn thẳng vào mắt của Vua Cát.

- Ta biết, việc chiếm hữu đồng hồ cát của Eliott không hay ho gì. - Bà đáp. - Nhưng chúng ta cần nó. Chúng ta đang ở tình trạng chiến tranh, Amastan à! Máu đã đổ, lửa đã cháy trên khắp vương quốc. Tình huống ngoại lệ, nên sự đáp trả cũng ngoại lệ: chúng ta sẽ sử dụng chiếc đồng hồ cát để trừ khử Quái vật.

- Và bà định sẽ làm điều đó như thế nào?

Vua Cát đã biết câu trả lời, nhưng ông muốn nghe nó từ chính miệng của nữ hoàng.

- Một điệp viên sẽ nhận nhiệm vụ giết chết người hạ giới đã tạo ra Quái vật. Điều đó sẽ tiêu diệt Quái vật, dập tắt từ trong trứng nước cái thứ Cộng hòa Ác mộng phi lý kia. Ông có thể gọi đây là một cuộc đột kích. Nó là thứ duy nhất có thể cứu được vương quốc Oniria. Sau đó, chúng ta sẽ trao trả chiếc đồng hồ cát cho cậu bé Eliott, để cậu ta có thể về nhà, xin cam đoan với ông điều đó.

Vua Cát thở dài.

- Hóa ra đây là kế hoạch của bà: sát hại một người

hạ giới vô tội! Tôi không hiểu nổi, thưa nữ hoàng. Khi dân chúng bầu bà lên, bà là một nữ hoàng tinh táo và sáng suốt.

Hai bàn tay của nữ hoàng co quắp lại trên chiếc váy loang lổ những vết đỏ.

- Mọi cuộc chiến đều có những tổn thất không mong muốn! - Bà bực bội thốt lên.

Những bước chân của nữ hoàng đưa bà di chuyển thoăn thoắt tới lui trong phòng.

- Khi ta nắm quyền lực, ta buộc phải ra những quyết định gây tranh cãi, vậy đấy. - Nữ hoàng nạt nộ.

- Dân chúng thì biết gì, mà cũng không cần phải biết. Về phần ông, ta phải thừa nhận là ta chờ đợi nhiều sự cảm thông hơn từ phía ông đấy. Xét cho cùng, do lỗi của ông mà chúng ta bị rơi vào tình huống hiện tại kia mà.

- Lỗi của tôi?

- Ông đã để cho một gã thợ cát thần kinh bỏ trốn cùng với đèn đồng hình! Không có sự chi phối của gã đối với một Mộng Khách để tạo lợi thế cho Quái vật, chúng ta đâu có ra nông nổi này. Chẳng phải chính ông đã giải thích với ta tất cả mọi chuyện chỉ hai ngày trước đây, sau lời chứng của ngài giám đốc nhà tù trung tâm hay sao?

- Quả có vậy thật. - Vua Cát thừa nhận. - Nhưng thưa nữ hoàng, nếu không có ban ĐTD của bà và việc

Mộng giới ONIRIA

biến Ephialtis thành nhà tù, chúng ta cũng không phải đi đến nước này. Các ác mộng sớm muộn rồi cũng phản kháng, dù có hay không có sự giúp sức của Jabus. Thật ra, bà chính là người đầu tiên chịu trách nhiệm cho tình thế hiện tại, và bà thừa biết điều đó.

Nữ hoàng Dithilde lặng người đi trong giây lát. Những vết đỏ và xám hiện lên trên chiếc váy của bà, rồi nhanh chóng biến mất.

- Có tranh cãi về nguồn gốc xung đột cũng chẳng để làm gì. - Cuối cùng bà lên tiếng. - Điều quan trọng lúc này là chiến thắng trong cuộc chiến tranh với các ác mộng.

- Không phải bằng cách vi phạm điều luật bất biến số hai! - Vua Cát đáp trả. - Tôi sẽ không đe dọa tổ giác bà ra Ủy ban công lý của Đại hội đồng, tôi biết bà chi phối nó. Nhưng tôi kêu gọi tính trách nhiệm trong bà, thưa nữ hoàng. Bà cũng biết rõ như tôi về nguyên do tồn tại của những điều luật bất biến: việc vi phạm chúng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến cân bằng mong manh giữa hai thế giới. Không ai có thể tự cho phép mình xem nhẹ chuyện đó. Kể cả bà.

Nữ hoàng không đáp. Miệng bà co rúm lại trong giây lát, nhưng sắc tím hoàn hảo trên chiếc váy của bà không hề suy suyển.

- Ông làm ta ngạc nhiên đấy, Amastan. - Bà nói với

giọng ra vẻ bông lơn. - Ta cứ tưởng ông không xét nét đến thể trong việc tôn trọng các điều luật bất biến...

- Nữ hoàng nói gì vậy? Tôi chưa bao giờ phạm luật.

Không nói không rằng, nữ hoàng đến bên một chiếc kệ lớn gắn tường, trên đó có hàng trăm hồ sơ được xếp ngay ngắn. Ngón tay bà lướt qua vài cái trong số đó, trước khi dừng lại ở một bìa hồ sơ dày màu xám. Bà lấy nó xuống, đặt lên bàn và lật giở các trang giấy. Rồi đột ngột, bà dừng tay lại.

- A, đây rồi! Tàng thư của Ủy ban công lý Đại hội đồng mà ông vừa nhắc đến. Ông phải thấy nó hay ho đến nhường nào!

Nữ hoàng ngẩng lên nhìn hình ảnh ba chiều của Vua Cát, trong lúc gõ ngón tay vào trang giấy mở rộng trước mắt.

- Cái này...

- Tôi không biết bà đang nói tới cái gì, và tôi không hiểu mình liên quan gì tới nó! Tôi chưa bao giờ phải ra điều trần trước Ủy ban công lý.

- Ông thì không. Nhưng cách đây đúng bốn mươi năm, bà bạn Mộng Chủ yếu quý của ông, Louise Marsac, đã bị xử kín và bị khép vào hình phạt nặng nhất: trục xuất kèm bùa chú chống quay lại.

- Tôi có biết chuyện đó. - Vua Cát nói với giọng buồn bã. - Mặc dù, cũng giống như tất cả những người không được phép tiếp cận hồ sơ này, tôi không

Mộng giới ONIRIA

biết bà ấy đã gây ra tội ác gì để đến nỗi bị xử nặng như vậy.

- À, ta thì được phép tiếp cận hồ sơ. - Nữ hoàng nói và đóng sầm tập hồ sơ lại. - Bạn ông đã thừa nhận mình vi phạm một trong mười điều luật bất biến.

- Điều nào?

- Thông tin này được xếp loại mật, ta không thể cung cấp cho ông.

Nữ hoàng tiến đến gần Vua Cát, cho đến khi đôi mắt bà chỉ cách cằm ông có vài xen-ti-mét.

- Nhưng điều mà ta có thể tiết lộ với ông, là Louise Marsac đã phạm một tội mà bà ta không thể tiến hành một mình. Bà ta không chịu tiết lộ danh tính của kẻ đồng lõa. Tuy nhiên, cũng như phần lớn thành viên của hội đồng xét xử, ta tin kẻ đó chính là ông.

- Đó chỉ là suy đoán. Nó hoàn toàn không có giá trị.

- Phải. Nhưng nếu ông là một người thông minh, ông sẽ hiểu một sự rò rỉ rất dễ xảy ra, và tin đồn thì lan rất nhanh. Dân xứ cát sẽ không bao giờ chấp nhận để cho vị trí Vua Cát được đảm nhiệm bởi một người không hoàn toàn trong sạch, đúng không nào?

- Đúng vậy.

- Vậy thì ta khuyên ông hãy làm sao cho chuyện chiếc đồng hồ cát kia không gây ồn ào. Cứ để ta làm chuyện của ta, ông sẽ được yên thân.

Nữ hoàng quay lưng và đi vài bước về phía bàn làm việc của mình.

- Nếu bà đã nói xong, tôi có một câu hỏi nhỏ dành cho bà đấy, thưa nữ hoàng. - Vua Cát nói với giọng lạnh lùng.

- Ông cứ hỏi.

- Bà có xác minh danh tính của người hạ giới đã tạo ra Quái vật chưa? Người bị Jabus chi phối, người mà bà dự tính trừ khử ấy?

- Tất nhiên là chưa. - Nữ hoàng nhún vai đáp. - Chuyện đó thì có gì quan trọng đâu!

- Ồ, có chứ!

- Vì sao nào?

Vua Cát không đáp ngay. Ông muốn khơi gợi sự chú ý của nữ hoàng Dithilde.

- Thế nếu tôi nói là Quái vật được tạo ra bởi một anh Philippe Lafontaine nào đó, người tình cờ là cha của Eliott, cậu bé Mộng Chủ mà con chó săn của bà vừa đánh cắp chiếc đồng hồ cát thì sao?

- Chuyện đó chẳng thay đổi được gì. - Nữ hoàng đáp.

- Nó thay đổi tất cả là đằng khác. Nó có nghĩa là một con đường khác đã mở ra cho bà. Nhờ Eliott.

- Ồ, xin ông đấy, Amastan. Đừng có rót vào tai ta câu chuyện về cặp đôi *phái viên* và người đại diện nhé! Ông thừa biết ta từ chối khoanh tay ngồi chờ mấy

Mộng giới ONIRIA

đứa nhóc con tìm ra giải pháp cho mọi vấn đề của chúng ta.

- Không phải chuyện đó, thưa nữ hoàng. Lần này thì không. Tôi có ý này có lẽ phù hợp hơn với đầu óc tính toán của bà. Eliott và các bạn của cậu ta đang có một manh mối. Họ đã lấy lại được cây miên điệp mà Jabus sử dụng để chi phối Philippe. Không bao lâu nữa, Quái vật sẽ không thể sai khiến Mơng Khách làm theo ý hấn, và...

- Hay đấy. - Nữ hoàng ngắt lời. - Nhưng muộn rồi! Quái vật đã trở nên quá mạnh và quá nguy hiểm. Dù hấn có tiếp tục trò gian trá của mình hay không, ta vẫn phải loại bỏ hấn.

- Hãy để tôi nói hết đã, thưa nữ hoàng. Mơng Khách của hấn đang chiếm lại ưu thế!

- Ta chưa hiểu...

- Giấc ngủ kéo dài của Philippe Lafontaine đã gây ra sự dịch chuyển của gần như toàn bộ các phần linh hồn của anh ta. Trong vòng vài giờ hoặc vài ngày tới, anh ta sẽ trở thành một Mơng Chủ. Một Mơng Chủ mong manh trong tình trạng bị sốc mà chúng ta sẽ khó có thể thuyết phục để làm chuyện này chuyện kia, sau nhiều tháng trời bị chi phối nặng nề bởi Jabus. Nhưng biết đâu anh ta sẽ nghe theo con trai mình. Nếu Eliott có thể giải thích tình hình với cha cậu ta, tôi hi vọng rằng Philippe Lafontaine sẽ sử dụng quyền

năng Mộng Chủ của mình để làm Quái vật biến mất, hoặc chí ít là làm cho hắn trở nên vô hại.

- “Biết đâu”, “có thể”... Ông nghe đây, Amastan! Đề xuất của ông chẳng có gì là chắc chắn cả!

- Vâng, nhưng đó là một cơ hội không thể chối bỏ để đi đến kết quả bà mong muốn mà không phải vi phạm các điều luật bất biến. Bà phải hiểu điều đó.

- Hừm...

- Hãy cử đội quân tinh nhuệ nhất và những công cụ hiện đại nhất của bà đến gặp Eliott, giúp cậu bé tìm ra Mộng Khách của cha mình, và bà sẽ không phải phạm pháp. Nhưng trước hết, hãy trả lại đồng hồ cát cho cậu ta.

- Chuyện đó thì không đời nào! - Nữ hoàng phản bác. - Chiếc đồng hồ cát này là giải pháp duy nhất chắc ăn và hiệu quả để trừ khử Quái vật. Bọn ta đã mất mấy tuần lễ để có được nó, ta sẽ không trả nó vì bất kỳ nguyên cớ nào.

- Vậy thì tôi xin bà, thưa nữ hoàng. Ít nhất bà hãy hứa với tôi là không sử dụng nó! Hãy để cho Eliott hành động, hãy giúp cậu ta. Cậu bé sẽ giải quyết được vấn đề, tôi chắc chắn như vậy. Bà cũng biết như tôi là giải pháp này chỉ có lợi cho bà. Tôi đang kêu gọi sự chính trực của một người đứng đầu vương quốc.

Chiếc váy của nữ hoàng đã chuyển sang màu xanh dương thẫm điểm những đốm xám. Đầu gục xuống,

Mộng giới ONIRIA

bà nhắm mắt lại. Những ngón tay của bà run run mân mê vạt váy.

- Hai ngày. - Cuối cùng nữ hoàng tuyên bố.

Đoạn bà ngẩng đầu lên.

- Cậu bé của ông có đúng bốn mươi tám tiếng đồng hồ để giải quyết mọi chuyện. Nếu Quái vật vẫn còn nguy hiểm sau thời hạn đó, bọn ta sẽ cử người đi sang hạ giới, dù các ông có muốn hay không.

ĐOÀN KẾT VÌ ONIRIA

Eliott thức giấc và tự hỏi mình đang ở đâu. Phải mất một lúc cậu mới nhận ra chiếc giường sắt này, cái tủ tầm thường kia, và những tiếng bước chân xa xôi vọng vào từ ngoài hành lang, tất cả thuộc về con tàu vũ trụ của Jov'. Cậu đang nằm trong một cabin giống hệt như những cabin nơi Aanor, Katsia, Farjo và Til trú ngụ từ nhiều ngày qua.

Cậu vừa trải qua đêm đầu tiên ở Oniria.

Eliott đã ngủ một giấc thật sâu, không mộng mị. Có lẽ đó là điều luôn xảy ra tại Oniria. Cũng có thể là không. Thực tình cậu không biết. Từ trước đến nay, Eliott chưa từng tự hỏi liệu các cư dân mộng giới có mơ khi đi ngủ hay không. Nhưng giờ thì mọi việc đã khác: vì không còn chiếc đồng hồ cát để đi qua lại giữa hai thế giới, cậu cũng đã thuộc về mộng giới. Ít nhất là một cách tạm thời...

Mộng giới ONIRIA

Eliott bỗng thấy tim mình nhói lên. Liệu có một ngày nào đó cậu quay trở về hạ giới được không? Mới vài ngày trước, cậu đã mơ đến việc loại bỏ những yếu tố hạ giới ra khỏi cuộc đời mình: trường học, dì Christine, bệnh viện... Thật hạnh phúc làm sao! Nhưng ở hạ giới còn có bà Lu và hai đứa em gái sinh đôi của cậu. Ở đó cũng có ba nữa... Ba cậu có lẽ đã tỉnh lại, vì cây miên điệp của ba không còn được rắc cát thần.

Eliott quan sát chiếc đồng hồ điện tử gắn trên tường. 9h23, giờ Oza-Gora. Cậu bật dậy. Muộn lắm rồi. Eliott mở cửa cabin và lao ra hành lang.

Mọi người đã tề tựu trong phòng khách. Hai robot phục vụ cỡ nhỏ cúi húi thu dọn bàn ăn sau bữa sáng. Til và Aanor thảo luận gì đó rất hăng. Farjo gặm một thứ giống như vỏ đạn súng trường cỡ lớn, còn Katsia thì đi tới đi lui, vẻ mặt nhăn nhó hơn thường lệ. Bà Pom' đã bắt đầu lo cho người tị nạn cùng với Wiz, Yaz, Chrouf, người phụ nữ da xanh và những phiến quân khác. Còn ông Jov' thì không thấy đâu cả.

Đối với Eliott, cảnh tượng buổi sáng này có gì đó thật khác lạ: việc tìm lại một cách dễ dàng những người bạn ở mộng giới mà không phải nghĩ tới bãi biển khi ngủ, không phải đi qua Cửa Mật, cũng như trại tị nạn, không phải ngồi tàu con thoi, thay vào đó

chỉ việc đi theo hành lang rồi mở một cánh cửa... Tất cả chuyện này thật phi thường.

- Xem nào! - Farjo reo lên ngay khi trông thấy cậu bé Mộng Chủ. - Nghe có mùi gì ấy nhỉ! Cậu không tắm rửa từ bao giờ thế? Bạn tôi ơi, ở mộng giới cũng có vôi sen mà.

Eliott chợt nhận ra mình đã không tắm rửa thay quần áo từ hôm qua. Cậu đã mặc nguyên bộ quần áo dính cát, rách rưới và cháy lỗ chỗ đi ngủ. Mặc dù cậu đã tự chữa lành các vết thương của mình nhờ linh dược của Tiên cây, bộ dạng cậu hẳn rất nhếch nhác. Bất giác, Eliott giơ tay lên cao, đưa mũi ngửi thử. Cậu nhăn mặt quay đi và bắt gặp ánh mắt thích thú của Aanor. Cậu vội quay mặt để che giấu đôi má ửng đỏ rồi nhắm mắt lại.

Chỉ vài giây sau, Eliott đã khoác trên người bộ quần áo sạch sẽ, và cơ thể cậu tỏa ra một mùi hương buổi dễ chịu. Việc gì phải tắm rửa, nếu bạn là một Mộng Chủ!

- Mọi người có tin của Vua Cát chưa? - Cậu hỏi.

- Ông ấy vừa liên lạc sáng nay. - Til đáp.

- Tin xấu hay tin tốt?

- Xấu. - Til nhăn mặt. - Cha cậu vẫn chưa tỉnh. Chúng tôi gần như chắc chắn là chú ấy sẽ không tỉnh giấc nếu không nhờ đến chiếc đồng hồ cát.

Đôi vai Eliott chùng xuống.

Mộng giới ONIRIA

- Còn chiếc đồng hồ cát thì sao ạ?

- Vua Cát không thành công trong việc thuyết phục nữ hoàng trả lại nó. Tôi rất tiếc.

- Tôi sẽ viết một lá thư gửi cho mẫu hậu! - Aanor chen vào.

- Công chúa thực sự tin bà ta nghe lời con gái nhiều hơn là Vua Cát à? - Farjo hỏi lại, miệng ra sức gặm cái vỏ đạn kim loại trên tay.

- Không. - Aanor cúi đầu.

Eliott buông mình xuống ghế. Cậu cầm lấy cây miên điệp của ba và đưa mắt lơ đãng nhìn những chiếc lá bất động.

- Vậy là Sigurim sẽ cử người sang hạ giới để sát hại ba, và chúng ta không thể làm gì được. - Cậu thờ ắt ra.

- Họ sẽ không giết cha cậu. Chưa đâu. - Til chỉnh lại. Eliott ngẩng đầu lên.

- Sao lại thế?

- Vua Cát đã trì hoãn việc đó thành công. Nữ hoàng cho cậu bốn mươi tám giờ để tìm lại Mộng Khách của cha cậu và thuyết phục chú ấy làm cho Quái vật trở thành hiền như đất. Sau thời hạn đó, họ sẽ cử một điệp viên sang hạ giới bằng chiếc đồng hồ cát của cậu.

- Bốn mươi tám giờ! - Eliott thốt lên. - Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

- Chính xác là bốn mươi sáu. - Farjo đĩnh chính. Lúc này con khi đã biến hình thành hải ly và tìm cách cắn đứt vỏ đạn kim loại bằng răng. - Cậu ngủ nướng hơi bị nhiều đấy, bạn tôi ơi!

- Nhưng chúng ta thậm chí không biết phải bắt đầu từ đâu! - Elliott rên lên. - Có tìm trong dinh thự của Quái vật lúc này cũng vô ích, chúng sẽ không bao giờ quay trở lại đó.

- Đương nhiên rồi. - Katsia xác nhận. - Phải đi tìm ở chỗ khác. Vấn đề là chỗ nào.

- Vua Cát có thể có một giải pháp để giúp chúng ta... - Til ngập ngừng đề xuất.

- Anh lại còn nói đến giải pháp à! - Katsia nổi đóa. - Tôi chưa từng nghe thấy thứ gì ngớ ngẩn hơn thế!

- Nó đáng kinh ngạc, và không ai trong chúng ta vui vẻ chấp nhận nó, nhưng nó không ngớ ngẩn! - Til chữa lại.

- Vậy mọi người có nói cho tôi biết giải pháp đó hay không đây? - Elliott bức bối thốt lên.

- Bạn tôi ơi, cậu ngồi cho vững vào, kéo lại ngã lăn ra đấy. - Farjo châm chọc.

- Vua Cát đề nghị chúng ta hợp tác với ban ĐTD. - Til cho biết.

- Gì cơ! - Elliott la lên. - Ông ấy điên rồi!

- Tôi cũng đã nói y như cậu. - Katsia làu bàu.

- Còn tôi thì không nói gì, nhưng tôi hoàn toàn

Mộng giới ONIRIA

đồng tình với Katsia. - Farjo để thêm trong lúc sẫm soi vỏ đạn và lật trở nó trên tay.

- Nhưng ta thì tin là ông bạn Amastan của ta có lý!
- Một giọng nói vang lên phía sau họ.

Jov' vừa mới bước ra từ trong buồng lái. Ông đi tới chiếc ghế bành màu tím và ngồi xuống đó, miệng thở hổn hển như thể vừa chạy việt dã.

- Ông nói nghiêm túc chứ ạ? - Elliott hỏi lại.

- Rất nghiêm túc là đằng khác. Cháu thành công thì nữ hoàng càng có lợi, và cháu cũng chỉ có lợi nếu hợp tác với nữ hoàng. Nữ hoàng sẽ cho phép cháu dùng quân của bà ta trong thời hạn bốn mươi tám giờ đã đặt ra. Thử nghĩ mà xem: ban ĐTD có một bản đồ cho phép định vị mọi ác mộng đang tồn tại ở mọi vùng tự do của Oniria, và các đặc vụ đang điều tra Quái vật của bà ta sẽ cho phép chúng ta tìm ra nơi ẩn náu của hãn một cách nhanh chóng. Chúng ta cần những thông tin đó.

- Khoan đã. - Til chen vào. - Làm sao ông biết ban ĐTD đang điều tra Quái vật? Vua Cát không hề nói với chúng ta về chuyện này!

- Ta có nguồn tin riêng!

Til trở mặt. Katsia tiến lại phía sau lưng anh chàng thợ cát.

- Anh thấy chưa. Tôi đã bảo mà! - Cô nói thầm vào tai anh.

- Dù sao thì ta cũng đã ra lệnh cho thuyền trưởng Zrrrrk. - Jov' tuyên bố. - Nữ hoàng đã cho Vua Cát biết điểm hẹn. Con tàu của chúng ta đang tiếp cận một Cửa Mật gần đó. Chúng ta sẽ đến nơi trong khoảng một giờ đồng hồ.

Ông lục trong túi áo khoác lông chồn và lấy ra một mảnh giấy, đưa cho Elliott.

- Đây là mật khẩu mà cháu sẽ sử dụng khi gặp đầu mối. Cháu phải học thuộc lòng nó.

- Nhưng khoan đã, cháu không đồng ý! - Elliott phản đối. - Ban ĐTD đã truy lùng cháu từ khi cháu đặt chân tới Oniria, và Sigurim vừa mới chiếm đoạt chiếc đồng hồ cát của cháu. Không đời nào cháu hợp tác với họ!

- Elliott à! - Jov' nói với giọng ôn tồn. - Ta cũng không thích ý tưởng này y như cháu, và ta nghĩ Sigurim cũng vậy. Nhưng nếu nữ hoàng đã ra lệnh cho hãn thì hãn sẽ ngoan ngoãn nghe theo. Cháu chẳng còn gì phải sợ nữa, hãn đã có thứ mình muốn. Và chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác: nếu không hợp tác, ta e rằng cháu sẽ không thể tìm lại cha mình trước khi thời hạn trôi qua.

- Ông quên mất một điều. Farjo và tôi đã bị bọn ĐTD lưu hồ sơ kể từ sau chiến dịch Bò Cạp. - Katsia lưu ý.

- Nữ hoàng Dithilde đã ra lệnh rồi. - Jov' trấn an. - Các cô sẽ không có gì phải lo.

Katsia và Til đưa mắt nhìn nhau đầy ngụ ý.

- Nhưng mày có mở không thì bảo, cái thứ sọ dừa này! - Farjo hét toáng lên và đập bình bịch vào cái vỏ đạn kim loại.

- Rốt cuộc nó là cái gì thế? - Katsia hỏi. - Sao từ nãy đến giờ cậu cứ mày mò với nó vậy? Đừng có nói với tôi là nó ăn được nhé!

Mọi người quay về phía Farjo, lúc này đang mướt mồ hôi vì nỗ lực. Con khi chìa ra thứ mà nó đang cố mở. Eliott nhận ra đó là một trong những cái vỏ đạn bằng kim loại mà Farjo đã nhặt trong căn hầm nơi Jabus giam giữ Mơng Khách của ba cậu.

- Không ăn được. Đây là một thứ mà tôi đã nhặt được trong dinh thự Quái vật. Khi lắc thì nghe rõ ràng có cái gì đó bên trong, nhưng tôi không tài nào mở được để xem nó là cái gì. Tức thật!

- Farjo, cái tính nhặt nhạnh của cậu làm tôi mệt lắm rồi đấy! - Katsia thở hắt ra.

- Tôi không làm khác được, tôi được tạo ra như thế mà. - Farjo đáp và thè lưỡi trêu cô gái.

- Farjo, cậu thật xuất sắc! - Til thốt lên.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về phía anh chàng thợ cát. Mắt anh lấp lánh đầy phấn khích. Farjo ưỡn ngực.

- Chuyện đó thì hẳn rồi, nhưng mà... Anh có thể nói cho tôi biết nó là cái gì được không?

Til đứng bật dậy và giật lấy vỏ đạn kim loại từ tay Farjo.

- Đây là một cái lõi đèn đồng hình! - Anh chàng reo lên.

- Trời đất quý thần ơi! - Jov' thốt lên.

- Đúng là có một thứ trong này. Đồng hình. Cậu nhặt được mấy cái?

- Hàng đống! - Farjo đáp.

Con khi lôi ra nhiều vỏ đạn từ trong chiếc túi da tắc đà hoa.

- Farjo, cậu đúng là thiên tài! - Til thốt lên và hôn trán con khi.

- Bọn em có thể biết chuyện này thiên tài ở chỗ nào không ạ? - Eliott thắc mắc.

- Chờ đó, tôi sẽ cho mọi người xem.

Không giải thích gì thêm, Til đi ra khỏi phòng. Vài phút sau đó, anh xuất hiện trở lại với một vật hình khối chữ nhật có kích thước tương tự một hộp giày với rất nhiều nút bấm, lỗ và ngàm. Til đặt lõi đèn đồng hình mà Farjo nhặt được vào một cái lỗ, quay một tay quay, gạt một cái cần, và một tấm ảnh đã ngả màu thời gian văng ra khỏi ống kim loại giống vỏ đạn kia. Đó là tấm ảnh chụp phía bên ngoài cung điện mùa hè của nữ hoàng Dithilde, nơi đã rơi vào tay các ác mộng ngay trước khi chiến tranh nổ ra. Aanor buột kêu lên một

Mộng giới ONIRIA

tiếng. Elliott cầm lấy tay công chúa và siết nhẹ, mắt không rời khỏi Til.

- Màu ảnh đã bị phai. - Til ghi nhận. - Bởi vì nó đã được Jabus sử dụng để ép cha của Elliott thực hiện nhảy chỗ.

Anh thò tay vào trong chiếc túi da tạc đà hoa và lôi ra một cái ống kim loại có phần đai đã bị mờ, rồi một ống khác có đai sáng bóng.

- Những cái còn bóng là đồ mới. - Anh giải thích. - Những cái đã qua sử dụng bị mờ đi, và hình ảnh bên trong bị phai nhạt.

Elliott quan sát hàng trăm ống kim loại cả bóng lẫn mờ mà Farjo đang bỏ ra bàn.

- Như vậy tất cả những cái bị mờ là hình ảnh được Jabus đưa vào đầu ba em để bắt ba nhảy chỗ? Còn những cái sáng bóng là dành cho những lần nhảy chỗ sắp tới sao?

- Đây là những thứ mà Jabus đã dùng hoặc dự kiến dùng để điều khiển cha cậu thực hiện nhảy chỗ, tạo ra những khả năng mới cho Quái vật, hoặc chế tạo những thiết bị mới... Mọi thứ đều có thể.

- Vậy phát hiện này có ích gì cho chúng ta? - Katsia thắc mắc. - Chúng ta đâu cần biết bọn chúng đã đi những đâu trong mấy tuần vừa qua, hay những chuyện chúng sắp làm trong những ngày tới. Điều chúng ta muốn biết là chúng đang ở đâu lúc này!

- Cô nói có lý, Katsia. Nhưng ta bắt đầu hiểu ý tưởng của Til. - Jov' xen vào. - Quái vật chắc phải có thói quen, một nơi lui tới ưa thích ngoài dinh thự của hắn. Nếu xem xét kỹ nội dung bên trong các lõi đèn này, chúng ta có thể sẽ tìm ra manh mối!

- Và chúng ta sẽ không cần phải hợp tác với ban ĐTD! - Elliott reo lên.

- Ta e là có. - Jov' nói. - Cho dù các lõi đèn này có thể cho phép chúng ta tìm ra nơi ẩn náu của Jabus và Quái vật, lần này chúng ta không có đủ phương tiện để làm đến cùng.

- Sao vậy ạ?

- Bởi vì Quái vật không rời Jabus và Mộng Khách của cha cháu nữa bước, và chúng ta sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài đối đầu với hắn nếu muốn cứu cha cháu.

- Làm thế nào ông biết động thái hiện tại của Quái vật? - Katsia hỏi. - Ông có quả cầu tiên tri à?

Jov' nhú mày.

- Phải rồi! Ta chưa kể cho các cô các cậu à?

- Kể chuyện gì mới được?

- Đầu với chả óc! Ta xin lỗi! Ta sẽ sửa sai ngay lập tức.

Katsia đưa mắt nhìn trần nhà.

- Từ đêm qua, các nguồn tin đã báo cáo với ta về một hoạt động bất thường. - Jov' giải thích. - Dường như ác mộng xuất hiện khắp mọi nơi, tại những khu

Mộng giới ONIRIA

vực hẻo lánh nhất của vương quốc, theo nhóm hai hoặc ba người, không hơn. Vừa xuất hiện xong là chúng lẫn vào đám đông đi mất.

- Các đội bắt mộng không phát hiện ra chúng hay sao? - Farjo hỏi.

- Một số thôi. Nhưng hiện nay ban ĐTD đang bị thiếu quân. Sigurim sử dụng hệ thống cọc tiêu để giám sát các ác mộng đi theo nhóm đông hơn, do vậy hai hoặc ba cá nhân riêng lẻ hoàn toàn có thể đi qua mà không bị phát hiện.

- Làm thế nào các ác mộng rời khỏi Ephialtis được? - Til thắc mắc.

- Đó chính là vấn đề! - Jov' đáp. - Theo ta được biết thì cách duy nhất để các ác mộng có thể rời khỏi Ephialtis theo ý muốn, đó là tận dụng khả năng nhảy chỗ tức thời của cha Elliott.

- Gì cơ, ông nghĩ ba cháu đưa các ác mộng rời khỏi đó á! - Elliott thốt lên.

- Đúng vậy. Quái vật đã biết hấn sắp không thể khống chế cha cháu được nữa. Thế nhưng nếu không đưa đội ngũ của mình ra khỏi Ephialtis, hấn sẽ thua cuộc chiến này. Ta nghĩ Mơng Khách của cha cháu được hấn sử dụng triệt để nhằm cài người gần như khắp nơi trong vùng tự do của vương quốc trước khi quá trễ. Không có chuyện hấn để cho Jabus làm chuyện này một mình. Chúng phải đi cùng nhau.

- Nếu bọn họ di chuyển liên tục như vậy thì có xem các lối đèn đồng hình cũng chẳng để làm gì. Ta sẽ không bao giờ tìm thấy bọn họ! - Eliott than thở.

- Ai cũng có lúc cần phải nghỉ ngơi, Eliott à. Quái vật và Jabus chắc chắn có một nơi ẩn náu. Rất có thể nó nằm trong vùng tự do, để chúng không bị mắc kẹt tại Ephialtis nếu như Mộng Khách của cha cháu chiếm được quyền kiểm soát trong khi chúng nghỉ ngơi. Hãy hi vọng rằng các lối đèn này cho phép chúng ta xác định được địa điểm đó.

Jov' đứng dậy.

- Thôi, ta biết các cháu không cần đến ta để mở mấy cái ống này. Ta đi đây. Lát nữa ta sẽ quay lại để nắm tình hình và thảo luận chiến thuật cần áp dụng đối với ban ĐTD. Trong khi chờ đợi, nếu cháu cho phép, ta xin phép mượn tạm công chúa Aanor để thu âm bản tin bong bóng tự do đầu tiên.

-Ồ, đã đến lúc rồi! - Eliott thốt lên và đưa mắt nhìn công chúa.

- Phải. - Aanor thì thầm. - Các ống xà phòng trắng mạ vàng ngay hôm nay sẽ được phân phối đi khắp vương quốc, mang theo bản tin bong bóng không bị kiểm duyệt bởi hoàng gia. Mình là người đọc chúng!

- Nữ hoàng sẽ tức điên lên mất!

- Phải, mẫu hậu sẽ tức muốn nuốt chửng con mèo của mình ấy chứ!

Mộng giới ONIRIA

Eliott hình dung cảnh năm lông trắng của mèo Lazare thò ra từ miệng của nữ hoàng Dithilde. Cậu không nén được cười.

- Ê, cậu cười cái gì đấy! - Katsia thốt lên. - Các người bắt bọn tôi hợp tác với đám tay sai của nữ hoàng và hứa hẹn rằng bà ta sẽ để yên cho bọn tôi, nhưng cùng lúc đó các người lại giờ trò khiêu khích... Bọn tôi sẽ lãnh đủ!

- Ngược lại, Katsia thân mến! Nhờ chuyện này các cô sẽ càng được hậu thuẫn. - Jov' đáp với một nụ cười ranh mãnh. - Đừng có đánh giá thấp quyền lực của thông tin. Bản tin bong bóng tự do sẽ là bằng chứng cho tầm ảnh hưởng rộng khắp của chúng ta, cũng như sức mạnh của chúng ta. Nếu nữ hoàng hoặc một ai đó trong ban ĐTD đụng đến một sợi lông chân của các cô, toàn thể vương quốc sẽ được biết ngay. Bản tin hôm nay sẽ thông báo về sự chỉ định của Tiên cây. Aanor sẽ thuật lại những gì mình đã tận mắt chứng kiến. Gần như mọi cư dân mộng giới đều biết công chúa không thể nói dối. Nữ hoàng sẽ không thể phủ nhận việc hai cô cậu chính là *phái viên* và *người đại diện*, và cả hai sẽ trở nên bất khả xâm phạm.

- Kế hay lắm! - Til thốt lên.

- Phải thừa nhận là ta khá tự hào về phát hiện này.
- Jov' lú lo. - Ta đang tự hỏi sao mình không nghĩ ra nó sớm hơn.

Ông nhún vai rồi chìa tay ra cho Aanor.

- Đã sẵn sàng để đi vào lịch sử chưa nào, công chúa thân mến?

- Sẵn sàng! - Aanor đáp với nụ cười thích thú.

Eliott đưa mắt nhìn theo hai người cho tới khi họ khuất dạng sau một cánh cửa. Lúc quay đầu lại, cậu bắt gặp khuôn mặt của Katsia. Bà chị ưa phiêu lưu mạo hiểm nhìn chằm chằm cánh cửa mà Aanor và Jov' vừa đi qua. Nhưng ánh mắt Katsia tỏ ra lạnh lùng và cứng rắn. Nụ cười của Eliott tắt ngấm.

- Chị vẫn không tin tưởng Aanor sao? - Cậu hỏi với giọng trách cứ.

- Có chứ, cô ấy tin công chúa! - Farjo đáp dù không rời mắt khỏi mấy cái lõi đèn mà nó đang mài mòn. - Đúng là tối qua Katsia suýt nữa đã cắt cổ công chúa, nhưng kể từ lúc đó, hai người đã trở thành bạn tốt của nhau.

- Tối qua chị đã làm CÁI GÌ cơ? - Eliott đứng bật dậy.

- Ê, bình tĩnh nào, nhóc. - Katsia vừa nói vừa đặt tay lên báng súng. - Cậu thừa biết tôi có thể cho cậu ra bã chỉ sau vài giây rồi đấy.

Eliott không tiến lại gần, nhưng toàn thân cậu run lên vì giận dữ.

- Tôi chỉ muốn xác minh xem có phải công chúa là người đã bán đứng chúng ta cho Sigurim hay không. -

Mộng giới ONIRIA

Katsia giải thích. - Và tôi đã có câu trả lời. Công chúa vô tội.

- Vậy sao chị lại nhìn họ đi ra với ánh mắt hình viên đạn như thế?

- Người tôi nhìn không phải công chúa.

Eliott thả lỏng một phần cơ bắp, và hai tay cậu rơi thông xuống, dọc theo thân mình.

- Em chẳng hiểu gì cả.

- Jov' mới là người tôi nhìn. - Katsia đáp.

- Ông Jov' á? Nhưng...

- Trời ạ, chẳng lẽ có mỗi mình tôi thấy điều đó hay sao? - Katsia thốt lên.

- Thấy điều gì cơ? - Farjo hỏi lại.

- Katsia tin rằng ông Jov' đang giấu chúng ta một số chuyện. - Til xen vào trong lúc mở mấy cái lõi đèn.

- Dĩ nhiên là ông ta đang giấu chúng ta nhiều chuyện! - Katsia nổi đóa. - Nếu mọi người không nhận ra thì đúng là có mắt không trông cả lũ rồi. Ông ta ém nhem thông tin, và khi bị truy vấn thì làm ra vẻ như quên nói với chúng ta. Quên khôn thế cơ chứ! Ngoài ra, ông ta có tai mắt trong cung điện, ông ta luôn có tin tức cập nhật về hoàng gia, nhưng không bao giờ tiết lộ nguồn tin.

- Vậy thì sao? - Farjo hỏi lại. - Ông ta có một tay trong ở cung điện, như thế càng tốt cho ông ta và càng tốt cho chúng ta.

- Đã nói đến đâu mới liên lạc thì thông tin không bao giờ chỉ đi một chiều! - Katsia rít lên.

- Ý chị là sao? - Eliott nhú mày.

- Ý tôi là rất có thể Jov' đã bán đứng chúng ta với hoàng gia! Có thể ông ta đã phản bội chúng ta bằng cách tiết lộ cho Sigurim vị trí của bãi biển để hắn có thể chiếm đoạt đồng hồ cát của cậu.

- Ô, chuyện này thì hơi bị điên rồ! - Cậu bé Mộng Chủ thốt lên. - Đầu óc chị có bị làm sao không? Ông Jov' không đời nào làm một chuyện như thế! Ngay từ đầu ông ấy chỉ toàn giúp đỡ và bảo vệ em!

- Và hơn bốn năm nay ông ta chống lại bọn ĐTD. - Farjo nói thêm. - Xin lỗi nhé, Katsia, nhưng về chuyện này thì tôi đồng ý với Eliott. Kẻ bán đứng chúng ta có thể là bất kỳ ai, nhưng không thể là Jov'.

Katsia quay sang phía Til.

- Thế còn anh, anh nghĩ sao?

- Tôi nghĩ là để làm một hành động nghiêm trọng như vậy, cần phải có một lý do. Và tôi không thấy có lý do nào thúc đẩy ông Jov' phản bội lại Eliott cả. Cô có thấy lý do nào không?

- Không. Ờ thì... tôi không biết. Tôi... Nhưng anh không thấy lạ khi đột nhiên ông ta đề nghị chúng ta hợp tác với đám ĐTD à?

- Không phải ông ta là người đề xuất chuyện đó, mà là Vua Cát. - Farjo chỉnh lại.

Mộng giới ONIRIA

- Ờ thì... ông ta cũng đâu có vẻ gì là phản đối chuyện đó! - Katsia vặc lại. “Chúng ta sẽ không thành công nếu không có ban ĐTD”, “chúng ta cần ban ĐTD”... Đột nhiên ban ĐTD trở thành giải pháp cho mọi vấn đề của chúng ta!

- Katsia à, - Elliott xen vào, - cách đây chưa lâu em cũng giống chị: Jov’ đã cấm em giải cứu công chúa, và em thấy đó là điều không thể chấp nhận được. Em suýt nữa đã không tin tưởng ông ấy nữa. Nhưng giờ thì em hiểu vì sao ông ấy kiên quyết giữ lập trường của mình. Đó là một người tốt, cần phải tin ông ấy.

- Tôi cũng đồng ý với Elliott. - Til lên tiếng. - Ở Oza-Gora, những kỳ tích của Jov’ trong Đợt thiếu hụt lớn được dạy ở trường. Đó là một người hùng. Không phải một kẻ phản bội hay chỉ điểm. Càng không phải là một người phá vỡ các điều luật bất biến.

Katsia lắng nghe mọi người, mặt nhăn tít.

- Thôi, tôi thấy mọi người đều vào hòa với nhau hết rồi. - Cô lau bầu rồi ngồi xuống trường kỷ.

Elliott nghiêng người về phía bà chị ưa phiêu lưu mạo hiểm. Cậu nói:

- Chị biết không, em cũng muốn tìm ra tên khốn đã bán đứng chúng ta chẳng kém gì chị.

- Tôi cũng thế! - Farjo thốt lên. - Một kẻ nào đó ở nơi nào đó sẽ học được bài học rằng đừng có chọc giận Farjo này!

- Chúng ta sẽ tóm được tên phản bội, tôi chắc chắn như thế. - Til nói. - Nhưng chỉ khi nào chúng ta đoàn kết lại. Chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau. Không chỉ giữa bốn người chúng ta, mà cả Aanor và Jov'.

Nói đoạn anh chìa tay ra bên trên chiếc bàn.

- Đoàn kết vì Oniria! - Anh tuyên bố.

Farjo mau mắn đặt một chân lên bàn tay của anh chàng thợ cát. Cái chân lập tức bị che bởi bàn tay của Elliott. Cả ba cùng nhìn về phía Katsia. Cô thở dài, rồi đặt tay mình lên bàn tay của những người còn lại.

- Đoàn kết vì Oniria! - Họ đồng thanh tuyên bố.

PHÒNG “TB”

Eliott, Farjo, Katsia và Til mất một tiếng đồng hồ quan sát các đồng hình rút ra từ lõi đèn, sau đó thêm một giờ nữa để thảo luận với ông Jov’ về chiến thuật cần có với Sigurim và lính của hắn. Một tàu con thoi đã thả họ bốn mươi lăm phút trước xuống một khu ngoại ô của Hedonis. Kinh đô của vương quốc Oniria không còn giống với một thành phố lớn đông đúc và vui tươi như vài tuần trước đây nữa. Những ai không run rẩy trốn trong nhà thì bước đi vội vã hết mức có thể, mặt cúi gằm. Các Mộng Khách đây lo lắng làm xuất hiện những sinh vật mà người ta không phân biệt được là thiện mộng hay ác mộng. Các đội bắt mộng của ban ĐTD xuất hiện khắp nơi. Từ Cửa Mật này tới Cửa Mật khác, từ tiệc sinh nhật tới sân trường, vườn hoa, đâu đâu bóng ma chiến tranh cũng đè nặng.

Chỉ có vài nơi hiếm hoi không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ủ ê bao trùm kinh thành. Điểm hẹn mà nữ hoàng ấn định là một trong số đó. Nó là một du thuyền neo đậu tại một hải cảng nhỏ. Mọi thứ đều có cả: mặt sàn vân đá, tay nắm cửa bằng đồng mạ vàng, những ô cửa sổ tròn được đánh bóng kỹ đến nỗi người ta có thể soi gương được, và những anh chàng cao kều mặc quần tằm nằm ườn bên bể bơi. Bầu trời xanh trong, mùi kem chống nắng và tiếng sóng vỗ dập dềnh như bổ sung vào khung cảnh quyến rũ một bầu không khí nghỉ dưỡng.

- Ôi! Em muốn được nghỉ ở đây quá! - Eliott thốt lên.

- Hoàn toàn nhất trí với cậu. - Farjo tán đồng. - Thứ duy nhất còn thiếu là thức ăn... A, đây rồi, không thiếu gì cả! Nơi này đúng là HOÀN HẢO!

Một người phục vụ trẻ mặc đồ thủy thủ và đội mũ nồi có chòm len đỏ đi đến chỗ họ, tay bưng một cái khay chất đầy bánh ngọt. Farjo suýt nữa đã nhảy bổ vào cái khay nếu không bị Katsia tóm chặt đuôi.

- Yên nào, đồ ham ăn! - Cô nói. - Cậu nên nhớ, chúng ta tới đây không phải để ăn!

Người phục vụ ngược mắt nhìn cô gái.

- Nước hồ bơi có nhiệt độ hai mươi tám độ. - Anh chàng nói. - Đó là nhiệt độ lý tưởng để tắm.

Eliott sống người. Đây chính là mật khẩu. Anh chàng này không phải ngẫu nhiên đi đến gặp họ.

Mộng giới ONIRIA

- Cảm ơn, nhưng tôi không mang theo đồ bơi. -
Katsia đáp bằng câu nói đã học thuộc lòng.

Người phục vụ quan sát cả bốn vị khách, rồi đưa mắt nhìn quanh. Một cặp uyên ương đang tì tay vào hàng lan can cách đó chỉ vài mét.

- Đi theo tôi. - Anh ta thì thầm.

Họ men theo một hành lang dài, bước qua một cánh cửa, đi xuống một cầu thang sắt, rồi băng qua nhiều cánh cửa khác, trước khi vào một gian phòng đầy những máy móc công kênh, các ống dẫn và tua bin. Người phục vụ đến đứng trước một cái nổi lớn bóng loáng không một tí vết, nom giống như một bình nước nóng. Anh ta đặt một tay lên chòm len đỏ của chiếc mũ nổi. Ngay lập tức, bình nước nóng xoay đi. Anh ta tiến tới áp tay lên tường, và một cái lỗ đen xuất hiện. Cửa Mật.

- Tôi sẽ để quý vị lại đây. Tôi phải quay về với công việc phục vụ. - Anh ta tuyên bố. - Mọi người sẽ đón tiếp quý vị ở phía bên kia.

- Cảm ơn anh. - Elliott vọt miệng.

Nhưng người phục vụ đã rời khỏi buồng máy.

Bốn người bạn được chào đón ở phía bên kia Cửa Mật bởi những bức tường ẩm mốc, trần nhà thấp dạng vòm, những ô cửa kính ghép nhỏ xíu để ánh sáng lờ mờ lọt qua, và nhiều bức tượng nằm bằng đá.

- Chúng ta đang ở trong một hầm mộ! - Eliott rùng mình.

- Và không phải một hầm mộ bình thường. - Katsia thì thào. - Nhìn kia!

Cô chỉ tay về phía một bức tranh khảm ghép dưới sàn. Dù thiếu ánh sáng, ba người còn lại vẫn nhận ra không chút khó khăn hình ảnh một con chồn đèn đang cắn cổ một con rắn hổ mang: biểu trưng của ban ĐTD. Katsia rút từ trong túi ra một cây đèn pin và quét ánh sáng qua lại khắp hầm mộ. Eliott giật nảy người khi Katsia chiếu đèn lên đỉnh những hàng cột chống đỡ vòm trần. Mỗi cái được chạm nổi bốn con quỷ đá im lìm bất động. Cũng chính những con quỷ này đã tấn công cậu không khoan nhượng trong phòng lưu trữ của ban ĐTD chỉ vài ngày trước đó.

- Nhà thờ lớn! - Cậu thốt lên, không khỏi cảm thấy gai người. - Chúng ta đang ở dưới hầm của Nhà thờ lớn.

- Và không có ai ở đây. - Til lưu ý. - Lạ thật, tay phục vụ đã nói rằng chúng ta sẽ được đón tiếp...

- Nhầm rồi, anh bạn. - Farjo ngắt lời Til. Lúc này con khi đã biến hình thành gấu. - Có lũ quỷ đá kia. Bọn chúng có vẻ vô hại, nhưng thực ra rất nguy hiểm. Nếu chúng dám mò tìm chấy rận trên đầu chúng ta, tôi sẽ nghiền chúng thành bột đá.

247

*Cuộc
chiến
của
Ác
mộng*

Mộng giới ONIRIA

- Không cần phải làm thế. - Một giọng nói vang lên.

Cả bốn người bạn cùng quay lại. Một người khổng lồ đá đang đứng đối diện với họ, trịnh trọng trong chiếc áo chên kiểu cổ bằng đá, quần bó bằng đá, cổ áo xếp phồng và một chiếc mũ gắn lông chim bằng đá.

- Chào mừng đến với Phòng tình báo, chữ “TB” của ban ĐTD, và cũng là niềm tự hào của nữ hoàng chúng ta! - Người khổng lồ tuôn một tràng. - Mời quý vị theo tôi, những quý ông của chúng tôi đã sẵn sàng đón tiếp.

Họ trèo lên một cầu thang xoắn và tiến vào một nhà nguyện được trang trí giản dị bằng vài cái giá nến và một bàn thờ. Người khổng lồ đá xô ngã một cái giá nến. Bàn thờ hạ xuống cho đến khi khuất hẳn, bức tường ở phía cuối phòng biến mất, và toàn bộ mặt sàn của nhà nguyện bắt đầu chuyển động. Bốn vị khách và người dẫn đường được đưa tới chỗ có những bức tường khác, trắng muốt và mới tinh, rồi mặt sàn dừng lại. Lúc này họ đang ở trong một căn buồng mang phong cách giao thời, kết hợp sàn nhà lát đá kiểu lâu đài Trung cổ với lớp cửa tự động gắn camera hiện đại.

Người khổng lồ ghé con mắt bằng đá của mình vào trước camera. Một vệt sáng đỏ quét qua khắp căn buồng, và cánh cửa mở ra một phòng làm việc

rộng lớn đẹp mắt. Hàng chục nhân viên mặc com-lê thắt cà vạt đang làm việc với máy tính hoặc nói chuyện điện thoại. Các thư ký vội vã đi qua hành lang với nhiều chồng hồ sơ đầy ắp trên tay, còn những chiếc máy pha cà phê thì vận hành hết công suất. Nếu không có hình ảnh biểu trưng của ĐTD trên lớp thảm sàn, nơi này giống như văn phòng của bất kỳ công ty lớn nào.

- Đây rồi! - Katsia thốt lên. - Đây là một phần của ban ĐTD mà người ta không cho tôi xem hồi tôi được đào tạo để trở thành thợ bắt mòng.

- Lẽ ra cô đã được vào bộ phận này nếu chọn làm việc cho chúng tôi. Các tuyển trạch viên đã chú ý đến năng lực của cô ngay từ lúc cô xuất hiện.

Tóc tai Eliott dựng hết cả lên khi nghe thấy giọng nói đó. Dáng hình khủng khiếp của Sigurim vừa xuất hiện sau một khúc ngoặt của lối đi, cao lớn hơn bao giờ. Katsia theo bản năng đưa tay lên báng súng. Farjo xù lông.

Til thở dài rồi tiến ba bước về phía Sigurim.

- Xin chào. - Anh mở lời, cố gắng dùng giọng điệu trung tính nhất. - Ông đã đề nghị giúp chúng tôi. Một sự giúp đỡ cần thiết.

- Ta chẳng đề nghị gì sất! Nhưng vì các người đã ở đây, liệu liệu mà cư xử để không phiền hà đến công việc của các phòng ban. Đi theo ta.

Mộng giới ONIRIA

Eliott chỉ muốn làm xuất hiện một khẩu súng liên thanh và nã đạn xối xả vào con sư ưng đã ám ảnh cuộc đời cậu từ cái ngày cậu đặt chân tới mộng giới này. Nhưng cậu đã hứa với ông Jov' là mình sẽ cố gắng. Vậy nên cậu chỉ siết nắm đấm lại và cun cút đi theo Sigurim.

Sigurim mở luôn không cần gõ cánh cửa của một phòng họp, khiến hai người đàn ông đang nói chuyện lập tức dừng ngay lại. Họ mặc com-lê đen, sơ mi trắng, cà vạt đen, kính đen, và cầm bình giữ nhiệt đựng cà phê màu đen trên tay. Người lớn tuổi hơn gác đôi chân đi giày đen đánh xi kỹ lưỡng lên bàn, miệng nhai kẹo cao su, đưa mắt nhìn những vị khách một cách hờ hững. Người trẻ hơn thì quan sát họ một cách nghi ngờ. Eliott có cảm giác như mình đang ở trong một bộ phim.

- Đùa nhau hay sao thế này! - Katsia thốt lên.

- Các người có muốn đi về luôn không? - Sigurim hỏi và hạ mồm xuống cho đến khi nó chỉ còn cách mặt cô gái vài xen-ti-mét. - Ta sẽ tau với nữ hoàng là các người không muốn hợp tác...

- Không, không. - Tìl can thiệp. - Không có gì đâu. Chúng tôi rất vui mừng khi được gặp các đặc vụ của ông.

Con sư ưng khinh khỉnh nhìn Katsia thêm một vài giây, rồi dịch ra xa.

- Đặc vụ Cox và Mitchell là hai trong số những người giỏi nhất của phòng “TB”. Họ đã bám theo Quái vật từ nhiều tháng nay. Nếu ai đó có thể giúp các người tìm ra Mộng Khách của hắn thì chính là họ. Nhưng ta phải nói trước, nếu các người tìm thấy Quái vật thì việc xử lý hắn phải thuộc về bọn ta: người của ta sẽ chỉ huy chiến dịch, và ta không muốn mất quân chỉ vì họ bị một đám trẻ ranh quần chân. Rõ chưa?

Eliott siết năm nắm đấm lại. Farjo phun phì phì dọa dẫm. Katsia vạch con dao ra. Nhưng Til đã ngăn cô lại.

- Rất rõ. - Anh nói. - Tôi xin bảo đảm với ông rằng các đặc vụ của ông sẽ không làm hỏng việc vì chúng tôi.

Sigurim im lặng nhìn anh chàng.

- Ta đi đây. - Cuối cùng hắn nói. - Ta còn cả cuộc chiến phải lo liệu.

Đoạn hắn rời khỏi phòng dưới ánh mắt căm ghét của bốn người bạn.

Một tiếp “bụp” vang lên. Eliott, Katsia, Til và Farjo quay về phía đặc vụ lớn tuổi hơn. Ông ta vừa mới làm vỡ cái bong bóng kẹo cao su, khiến cho bộ râu dính đầy những mảnh màu hồng nhạt. Tay đặc vụ đưa lưỡi

Mộng giới ONIRIA

liếm một vòng quanh miệng để thu gom các mẫu bã kẹo cao su và nhai tiếp.

- Tôi là đặc vụ Cox. - Ông ta lúng búng nói. - Nếu có đầu óc suy luận một chút thì các vị sẽ suy ra được người đồng nghiệp ngồi đây của tôi là đặc vụ Michell, và tại đây, tôi là sếp. Ai trong số các vị là Mơng Chủ?

Eliott rụt rè giơ tay lên.

- Chân dung cậu ta đã được đưa lên trang nhất của các bản tin bong bóng suốt nhiều ngày qua! - Farjo thốt lên. - Dân tình báo như các ông mà không nắm được thông tin, kể cũng lạ.

- Tôi không quan tâm tới bọn tép riu. - Cox tuyên bố với giọng khinh thường. - Tốt hơn hãy xem các vị chia sẻ được những gì. Tôi nghe đây.

Mitchell mời bốn bạn trẻ ngồi xuống. Tì lấy từ trong chiếc túi da tạc đà hoa ra những tấm ảnh mà anh thu được từ các lõi đèn đồng hình và bày chúng lên bàn, những tấm phai mờ một bên, sắc nét một bên. Anh chỉ vào những đồng hình đã phai màu.

- Đây là những địa điểm mà Jabus, Quái vật và Mơng Khách đã lui tới trong mấy tháng qua.

Nói rồi anh chỉ sang những đồng hình còn lại.

- Còn đây là những địa điểm mà bọn họ dự định sẽ ghé trong những ngày tới đây, trước khi bị chúng tôi làm thay đổi kế hoạch.

Til chọn lấy nhiều tấm ảnh từ cả hai bên và đặt chúng cạnh nhau, giữa bàn.

- Chúng tôi nhận thấy hình ảnh này lặp lại nhiều lần. Đó là cửa vào của một cái hang mà rất có thể Quái vật đang ẩn náu. Nhưng nó không đủ đặc biệt để chúng tôi có thể nhảy chỗ tới đó. Nó có thể ở bất cứ nơi đâu. Chúng tôi hi vọng các ông có thể giúp xác định địa điểm này.

Cox cầm một tấm ảnh lên và quan sát một cách kỹ lưỡng.

- Hình ảnh khó xem quá. - Ông ta vừa nhai vừa lúng búng nói.

- Do bóng tối đầy ắp. - Elliott nói. - Cái bóng che đi mọi thứ. Nhưng đây có thể là một manh mối. Hãy nhìn hình dạng của nó mà xem, có thể nói đây là bóng của một người nông dân đội mũ sombrero.

- Và các cậu suy luận được gì từ chi tiết này? - Cox hỏi.

- Cái hang này có thể nằm gần một ngôi làng Mexico! - Farjo nói ngay. - Đó là phỏng đoán của tôi. Rất hay, đúng không?

Lại một bong bóng kẹo cao su bị vỡ.

- Một người nông dân Mexico có thể đi lại tự do khắp Oniria này. - Cox lầu bầu. - Đây không phải là một manh mối tốt. Hãy tập trung vào những thứ không di chuyển được như địa chất, cây cối...

Mộng giới ONIRIA

Farjo xụ mặt.

- Thế địa chất của cái hang này cho phép các ông kết luận điều gì? - Katsia hỏi lại.

- Chúng tôi sẽ xem xét. - Cox đáp. - Mitchell, máy chiếu!

Mitchell ấn vào vài cái nút điều khiển. Những lá chớp xoay chiều, ánh sáng giảm xuống, tiếng quạt vù vù vang lên, và một hình ảnh xuất hiện, chiếm hết chiều dài của bức tường. Một trục thời gian.

- Cuộc đời và những thành tích của Quái vật! - Cox tuyên bố với giọng khoa trương.

Ông ta dùng một cây bút chỉ về phía màn hình. Một chấm đỏ xuất hiện ở đầu mút bên phải của hình ảnh, phần dày đặc ngày tháng và sự kiện nhất của trục thời gian.

- Đây là tất cả những gì chúng tôi biết về thời gian biểu của Quái vật trong sáu tháng vừa qua. Mọi thứ đều có ở đây, từ thời điểm các thợ bắt mộng đưa hân đến Ephialtis với một con chip định vị trong cổ, cho tới đòn tấn công chớp nhoáng ở Mỏ Chết, vụ bắt cóc công chúa Aanor và những vụ việc khác.

Chấm đỏ di chuyển tới một khu vực nằm ở đầu mút bên trái, thưa thớt ngày tháng hơn và ít chi tiết hơn.

- Đây là ba năm tồn tại đầu tiên của Quái vật. Một quãng đời ngắn ngủi không có gì đặc biệt mà chúng tôi đã khôi phục được nhờ nhiều nhân chứng khác

nhau: Quái vật là con rồng bảo vệ của một ngọn tháp Trung cổ, nơi giam giữ một công chúa... Những sự kiện rất bình thường.

Eliott nheo mắt lại để đọc những dòng sự kiện ở cuối giai đoạn “bình lặng”. Cậu tìm kiếm một điểm mốc ở thời điểm mười năm về trước. Thời điểm mà cậu đã khắc ghi trong lòng... Nhưng không có gì. Không có một sự kiện nào được ghi lại vào thời điểm mẹ cậu qua đời. Như vậy phải chăng Quái vật không giết mẹ cậu? Hay chính hắn là hung thủ, nhưng ban ĐTD không biết điều đó?

Giọng nói của Cox lôi Eliott ra khỏi dòng suy tưởng. Chủ đề quan tâm hiện tại là ba của cậu.

- Giữa hai đầu mút, chúng tôi không thu thập được gì. Một lỗ đen thực sự. - Ông ta nói, đồng thời khoanh một vòng tròn bằng cây bút chỉ tại khoảng không gian rộng lớn giữa màn hình.

Khu vực này của trục thời gian hoàn toàn không có gì ngoài những điểm đánh dấu mốc thời gian.

- Dường như Quái vật đã lẩn trốn, nhưng chúng tôi không biết chính xác là vào thời điểm nào. - Cox nói tiếp. - Điều này trùng với khoảng thời gian mà những điều luật chống lại ác mộng được ban hành. Phải chăng hắn đã đánh hơi được tình hình bất lợi trước mọi người? Có thể lắm. Nhưng chúng tôi hoàn toàn không nghe nhắc đến hắn nữa trong suốt gần

Mộng giới ONIRIA

mười năm, cho tới khi hắn tái xuất hiện như phép màu cách đây hơn sáu tháng và bị một đoàn xe bắt mộng bắt giữ.

Hình ảnh dòng thời gian biến mất, gian phòng chìm trong bóng tối lơ lờ.

- Chúng tôi cho rằng trong khoảng thời gian dài lặn mất tăm, Quái vật đã tìm ra một nơi ẩn náu biệt lập, xa các khu vực tuần tra thường xuyên bởi đội bắt mộng, và hắn đã tìm cách làm cho người ta quên mình đi để tránh bị đưa tới Ephialtis.

Mitchell lần đầu tiên lên tiếng. Anh ta nói bằng giọng mũi và kéo dài các âm cuối tựa như âm thanh của một chiếc kèn túi:

- Rất khó để một ác mộng lặn mất tăm, nhất là với kích cỡ như thế! Hồi đó chúng tôi đã mất nhiều tuần lễ để kiểm tra mọi địa điểm mà những kẻ ngồi lê đòi mách bàn tán về sự tồn tại của một ác mộng hoặc một con rồng lẻ loi. Chúng tôi đã đến hàng ngàn địa điểm như thế, và chụp ảnh tất cả. Ít nhất sáu trăm trong số đó là các hang động. Nếu một trong số chúng trùng khớp với tám ảnh của các cậu, thì chúng ta có thể tìm ra nơi trú ẩn của Quái vật.

- Sáu trăm! - Elliott thốt lên. - Chúng ta sẽ mất cả ngày trời.

- Phải! - Đặc vụ nhai kẹo cao su xác nhận. - Do vậy chúng ta phải bắt đầu ngay lập tức, nhóc à.

Mitchel lại bấm nút trên cái điều khiển từ xa, tiếng quạt vù vù vang lên, và một hình ảnh xuất hiện trên màn hình. Đó là một vạt núi đá đỏ điểm xuyết vài cây cọ, và ở chính giữa có một miệng hang lớn.

- Không giống với tấm ảnh của các cậu. Ta chuyển sang hình khác.

Ba tiếng đồng hồ sau đó, mắt mọi người trở nên cay xè, mi mắt giật giật, chân căng tê dại. Họ đã đặt sang một bên khoảng một chục cái hang có vẻ trùng khớp với tấm ảnh thu được trong lõi đèn đồng hình. Nhưng cái hang trong ảnh được chụp chính diện, trong khi mọi tấm ảnh của ban ĐTD đều chụp từ trên cao.

- Còn nhiều không vậy? - Farjo vừa hỏi vừa ngáp.

- Chúng ta sắp đi được nửa đường rồi. - Mitchell đáp.

- Cứu tôi với! - Con khi rên lên.

Cúi chỏ chống lên bàn, hai bàn tay đỡ cằm, Eliott thần thờ nhìn những hình ảnh diễu qua trước mắt mình. Đột nhiên một chi tiết khiến cậu chú ý. Cậu nhòm dậy.

- Khoan đã! Các ông quay lại những tấm ảnh trước được không?

Mitchell cho chiếu lại những hình ảnh trước đó.

- Cái này! - Eliott thốt lên.

Mộng giới ONIRIA

Tấm ảnh chụp một vạt núi đá trơ trọi. Ở gần đỉnh núi có một khoảng tối đặc trưng của một miệng hang. Phía dưới, xa hơn, là những dải màu xanh nằm ngang của các thửa ruộng bậc thang.

- À, đúng là loại đá có thể trùng khớp. - Mitchell nói với giọng uể oải, tay giụi mắt.

- Mọi người nhìn kỹ vào! - Elliott nói lớn. - Mỏm đá này này!

Những người còn lại mở to mắt dù chẳng hiểu gì cả. Elliott đứng dậy và tiến lại gần màn hình. Cậu chỉ vào một mỏm đá có hình thù kỳ dị nằm ở khoảng giữa miệng hang và địa điểm chụp ảnh.

- Anh phóng to mỏm đá này được không? - Elliott yêu cầu.

Mitchell làm theo.

- Trời ơi! - Cox thốt lên. - Mỏm đá này có hình thù giống hệt như...

- ... một người đội mũ sombrero! - Til nói nốt

- Cái bóng trong tấm ảnh đồng hình không phải là bóng người, mà là bóng của mỏm đá phía trên miệng hang. - Katsia reo lên.

- Đúng rồi! Cảm biến chi tiết của ngài Elliott một lần nữa lại ghi điểm! - Farjo nhảy loi choi trên ghế. - Cậu đúng là xuất sắc, bạn tôi ơi!

Con khi bắt đầu ngoáy mộng và vung vẩy hai tay.

Eliott tỏ ra vô cùng hào hứng. Sự mỏi mệt của cậu đã tan biến.

- Ê này, bình tĩnh lại đi mấy nhóc! - Cox nói. - Chúng ta còn phải tiến hành một vài kiểm chứng trước khi ăn mừng.

Nhưng bên dưới bộ ria mép, đôi môi của ông ta đã kéo dài thành một nụ cười hài lòng.

BỌN NHÓC

Cox, Mitchell và bốn vị khách hùng dũng điểu qua các dãy bàn làm việc của phòng “TB” dưới ánh mắt ngạc nhiên của các nhân viên khác. Họ đi qua hàng loạt hành lang và thang máy, trước khi tới một gian phòng rộng và cao kiểu Trung cổ, với nhiều lò sưởi to quá khổ, rèm thêu và một bộ sưu tập áo giáp. Chẽm chệ giữa phòng là một cỗ máy đầy các nút bấm. Phía trên nó có một đám mây những chấm sáng dịch chuyển liên tục, biến vòm trần trở thành giống như một cảnh tượng Giáng sinh thần tiên.

- Ôi! - Elliott thốt lên.

- Cái gì thế này? - Farjo hỏi, mắt mở to.

- Đây là bản đồ đầu tiên của các khu vực đã biết trong vương quốc Oniria. - Cox giới thiệu với giọng tự hào.

- Hóa ra hệ thống các cọc tiêu nổi tiếng của các ông là để dùng cho cái này. - Katsia nhìn cảnh tượng không rời mắt.

- Mỗi điểm sáng tượng trưng cho một cọc tiêu, hay một địa điểm của mạng giới. - Cox nói. - Còn mỗi gạch sáng là một Cửa Mật nối hai địa điểm với nhau.

- Đẹp quá! - Til khe thốt lên.

Sự chiêm ngưỡng của họ bị cắt đứt khi một kỵ sĩ tóc vàng mặc áo giáp lao ra chặn đường. Eliott nhanh chóng nhận ra người mà cậu đã tạo cho một thanh kiếm và một cái khiên trong lần đầu tiên diện kiến nữ hoàng Dithilde.

- Hãy tiết lộ danh tính, các vị khách cao quý! Hãy công khai mục đích chuyến thăm, và thể trên thánh tích rằng việc đến đây chỉ được thúc đẩy bởi những ý định tốt đẹp.

Cox bước tới và đặt tay lên chiếc hộp bạc khảm đầy những viên đá quý nằm trên một bọc gỗ.

- Đặc vụ Cox. Tôi đến để tìm một con rồng. Và tôi xin thể các ý định của tôi là tốt đẹp nhất thế giới.

- Một dũng sĩ diệt rồng! - Tay kỵ sĩ thốt lên. - Tốt quá! Các vị có thể đi qua.

Khi đến lượt Eliott thể, người canh gác thốt lên một câu, khiến mấy bộ giáp cạnh đó kêu lanh canh:

- Mạng Chủ cao quý! Thật vinh dự khi được đón tiếp ngài tại nơi này!

Mộng giới ONIRIA

Nói đoạn anh chàng quỳ gối, liếc nhanh xung quanh để bảo đảm không bị ai để ý, rồi rút từ mặt sau của tấm khiên ra một ống thổi bong bóng xà phòng màu trắng có nút mạ vàng: bản tin bong bóng tự do của Jov' và Aanor. Anh ta cho Elliott xem trong một thoáng trước khi cất nó vào chỗ giấu trở lại.

- Tôi biết ngài đã được Tiên câý chỉ định. - Anh chàng thì thầm. - Cánh tay và thanh kiếm này xin phục vụ ngài!

- Ồ... cảm ơn. - Elliott lắp bắp, kinh ngạc vì bản tin bong bóng lén lút có thể lan truyền nhanh chóng đến như vậy ngay trong bộ máy công quyền của vương quốc Oniria.

Tay ký sĩ đứng dậy.

- Các vị có thể đi qua! - Anh ta tuyên bố với một tay đặt trên ngực trái.

Nhiều đặc vụ đang làm việc quanh bản đồ, theo dõi các chấm sáng, ghi chép, gửi các thông tin... Những người khác thì xếp hàng để được tiếp cận bàn điều khiển. Nhưng không ai tỏ ra bất bình khi Cox và Mitchell chen lên trước. Ngược lại, tất cả đều dạt ra ngay khi thấy họ. Elliott bám theo hai đặc vụ, thầm ấn tượng với uy quyền mà họ tỏa ra. Til, Katsia và Farjo đi khóa đuôi.

Mitchell nhập thông tin nhờ một bàn phím trên

bàn điều khiển. Một chấm đỏ bắt đầu nhấp nháy tại một nơi cách xa khu vực trung tâm của bản đồ.

- Cái hang của chúng ta đây. - Anh ta nói. - Khá là xa đấy.

Mitchell gạt một cái cần, và khu vực hang được phóng to. Hàng ngàn chấm sáng biến mất với một tốc độ chóng mặt. Elliott có cảm giác như đang ngồi trong buồng lái của con tàu vũ trụ khi thuyền trưởng Zrrrrk tăng tốc. Cậu bắt đầu cảm thấy chóng mặt thì bản đồ cũng bắt đầu ngừng phóng to. Chấm đỏ lúc này nằm ở trung tâm của bản đồ. Nó không nhấp nháy nữa.

- Chúng ta sẽ xem có ai đang trốn trong hang hay không. - Mitchell tuyên bố.

Anh ta bấm một cái nút. Sau vài giây, chấm đỏ chuyển sang màu tím và bắt đầu nhấp nháy. Một quả cầu từ đầu bóng hiện ra bên cạnh đó. Nó cho thấy một ký tự duy nhất: con số 1.

- Tuyệt! - Cox tuyên bố.

- Tốt! - Mitchell xác nhận.

- Hai người giải thích cho chúng tôi được không? - Katsia sốt ruột thốt lên.

Mitchell nhìn cô gái với vẻ đắc thắng và đáp:

- Một ác mộng đã gắn chip định vị hiện đang ẩn náu trong cái hang này!

- Tóm được hần rồi! - Cox thốt lên, hai năm đắm siết lại một cách hào hứng.

Ông ta quay sang phía bốn vị khách.

- Cảm ơn nhé, mấy nhóc! Thông tin của các bạn đã giúp chúng ta có một bước tiến quan trọng. Giờ các chuyên gia sẽ bắt tay vào hành động. Chúng tôi sẽ chữa Mơng Khách lại cho các bạn, nhất trí nhé?

- Không. - Til đáp. - Chúng ta phải làm vụ này cùng nhau!

Cox bật cười.

- Các cậu đã nghe thấy sếp nói lúc nãy rồi đó. Các cậu sẽ tránh qua một bên và để cho chúng tôi làm việc, OK? Mitchell sẽ tiễn các cậu.

Ông ta đi vài bước về phía cửa ra.

- Các ông sẽ thất bại thôi! - Katsia lớn tiếng tuyên bố.

Tất cả những nhân viên đang đứng xếp hàng đều quay đầu về phía cô gái. Cox quay lại, và tiến sát lại gần Katsia.

- Bởi vì cô hiểu công việc này rõ hơn chúng tôi à, cô bé?

Katsia ghé mặt mình tới gần mặt Cox hơn nữa.

- Không, nhưng cô bé và các bạn đã từng đối đầu với Quái vật, không như các ông, và chúng tôi biết cần phải tránh mắc những sai lầm nào.

Cox ngừng nhai kẹo cao su. Mitchell tiến đến đứng sau lưng ông ta, sẵn sàng can thiệp.

- Chúng tôi thừa biết những sai lầm nên tránh,

không cần các cô các cậu phải dạy dỗ. Nếu là cô, tôi sẽ không cứng đầu. Tất cả các đặc vụ đang quan sát chúng ta đều được vũ trang bằng súng tít. Hay cô thích đi Mỏ Chết chơi?

Eliott bàng hoàng nhìn những đặc vụ quây Katsia lại, súng tít giương lên sẵn sàng găm hàng loạt chip định vị vào cổ bà chị ưa phiêu lưu mạo hiểm.

- Eliott. - Katsia gọi.

- Vâng.

- Tôi nghĩ chúng ta cần thảo luận riêng tư một chút.

Eliott nắm tay Katsia và Til. Anh thợ cát nắm đuôi Farjo trong lúc con khỉ nhảy lên vai Mitchell. Katsia áp trán mình vào trán Cox. Trước khi các đặc vụ kịp trở tay, cả sáu người đã biến mất và xuất hiện trở lại trong một căn phòng nhỏ được ốp kín bằng những tấm xốp trắng.

- Chúng ta đang ở đâu vậy? - Mitchell lo ngại hỏi.

- Trong một phòng cách âm tuyệt đối. - Eliott đáp.

- Ở đây chúng ta có thể thoải mái thảo luận, sẽ không có ai nghe thấy chúng ta.

- Không việc quái gì phải thảo luận. - Cox bức bối nói. - Cậu đưa chúng tôi quay lại trụ sở ban ĐTD ngay.

- A, chúng ta không phải đang ở trụ sở ban ĐTD nhá. - Katsia đáp trả. - Và ở đây ông không phải là sếp. Thế nên ông sẽ lắng nghe chúng tôi nói. Eliott, phiền cậu bố trí ghế cho hai vị này.

Mộng giới ONIRIA

Eliott làm xuất hiện hai chiếc ghế. Cox và Mitchell dần dỗi ngồi xuống, không rời mắt khỏi Katsia. Cô đi tới đi lui trước mặt họ.

- Quái vật đã thoát khỏi Mỏ Chết chỉ trong có vài phút. - Cô lên tiếng. - Ba cái đầu của con rồng rất đáng ngại, lớp vảy giáp chống được đạn, khứu giác đánh hơi được lính của ông trước cả khi họ nhúc nhích một ngón tay, và cơ thể hần có thể phóng to thu nhỏ tùy theo ý muốn để có thể triệt hạ các ông từng người một, hoặc tẩu thoát không để lại dấu vết.

Cô dừng bước, đối mặt với hai đặc vụ.

- Bản thân tôi là một chiến binh không tồi, nhưng cũng không cầm cự nổi quá một giây trước hần. Phải như thế nào thì tôi mới thừa nhận điều đó với các ông, tin tôi đi! Tôi chắc chắn một điều rằng cho dù có sử dụng phương tiện gì đi chăng nữa, các ông cũng không phải là đối thủ xứng tầm với hần. Các ông có thể cầm cự mười lăm hai mươi phút, cùng lắm là nửa tiếng. Nhưng rốt cuộc hần cũng sẽ thắng mà thôi.

Eliott mím môi nhớ lại lần đối đầu gần nhất với Quái vật. Không có sự can thiệp của ba thì cậu đã không còn sống sót, và Til cũng vậy.

- Điểm yếu duy nhất của Quái vật, là Mơng Khách của hần. - Katsia nói tiếp. - Hiện tại Mơng Khách này vẫn là con rối trong tay Quái vật. Hi vọng duy nhất

của các ông là đảo ngược vai trò của cả hai. Nhưng các ông sẽ không thể tự mình làm điều đó. Các ông phải để cho chúng tôi tham gia.

- Thế à, vậy các cô các cậu định làm gì nào?

Giọng nói của Cox vẫn cứng rắn, nhưng trong ánh mắt ông ta đã bộc lộ một chút quan tâm.

- Chúng tôi đã có một kế hoạch. - Katsia đáp. - Nó có thể thành công, nhưng chúng ta cần phải hợp tác với nhau. Các ông phải làm theo đúng những gì chúng tôi yêu cầu, vào đúng thời điểm được yêu cầu.

Cox lần lượt nhìn từng người trong nhóm bạn. Ánh mắt ông ta dừng lại rất lâu ở Eliott. Cậu nhìn lại mà không chớp mắt. Cậu phải cho thấy sự chắc chắn của mình. Cox phải chấp nhận hợp tác. Nếu không có ông ta và lính của ông ta, kế hoạch của nhóm sẽ đổ bể.

- À, hiểu rồi. - Tay đặt vự làu bầu. - Rất cố gắng, nhưng tôi không dễ bị áp đảo đâu. Chúng ta sẽ làm đúng như đã nói lúc đầu: tôi là người chỉ huy nhiệm vụ, còn các cô các cậu phải ngoan ngoãn vâng lời.

Nói đoạn ông ta lấy từ trong túi áo vest ra một chiếc điện thoại vệ tinh. Til tiến lên vài bước.

- Ông định gọi cho ai vậy?

- Sếp. Chúng tôi sẽ báo cáo những phát hiện mới cho ông ta, và ngay khi ông ta bật đèn xanh, chiến dịch sẽ được tiến hành.

Mộng giới ONIRIA

Cox bấm một số điện thoại. Katsia định rút dao ra, nhưng Til đã dùng ánh mắt ra hiệu cho cô từ bỏ ý định.

- Nếu ông nhất quyết làm thế thì cứ việc. - Anh nói với giọng tỉnh bơ. - Nhưng đừng cho rằng Sigurim sẽ trả thảm đỏ cho ông.

- Tại sao? - Cox lơ đãng hỏi lại trong lúc áp điện thoại vào tai.

- Sigurim chẳng coi chiến dịch này ra gì đâu, vì ông ta thừa biết các ông sẽ không có chút cơ may nào khi đối đầu với Quái vật. Nếu không thì việc gì ông ta phải đi lấy chiếc đồng hồ cát của Eliott.

Cox hạ điện thoại xuống.

- Gì cơ?

- Sếp của ông đã chiếm đoạt đồng hồ cát của Eliott. - Til giải thích. - Chuyện đó vừa xảy ra hôm qua. Vua Cát đã biết, và ông ấy đã hứa với nữ hoàng Dithilde sẽ giữ kín thông tin này trong bối cảnh hiện tại. Đối lại, nữ hoàng Dithilde hứa sẽ để cho ban ĐTD hỗ trợ chúng tôi. Chính vì thế chúng tôi mới tới đây. Các ông là người phải giúp sức cho chúng tôi, chứ không phải ngược lại.

- Khoan đã, sao Sigurim lại chiếm đoạt chiếc đồng hồ cát? Chuyện này thật vô lý!

- Sigurim có ý định cử một điệp viên sang hạ giới để giết ba tôi, qua đó làm cho Quái vật biến mất. - Eliott giải thích.

- Cái gì! - Mitchell thốt lên.

- Phá vỡ điều luật bất biến số bốn. - Cox lẩm bẩm.

- Nhưng... chuyện này... chuyện này không thể được!
Tôi không tin.

Til lấy từ trong túi da tặc đà hoa ra một lá thư và đưa nó cho tay đặc vụ.

- Mọi thứ đều đã được ghi trong này. Như ông thấy đây, nó có dấu niêm của Vua Cát. Ông đọc đi.

Cox tóm lấy lá thư và quan sát dấu niêm một cách ngờ vực. Sau đó, ông ta mở thư và đọc. Lúc ngẩng lên, da mặt ông ta tái mét.

- Cách duy nhất để tránh việc Sigurim vi phạm điều luật bất biến số bốn là thực hiện công việc theo cách của chúng tôi. - Til giảng giải. - Chúng tôi đã có một kế hoạch. Các ông cũng tham gia trong đó. Ai cũng có phần việc của mình.

Farjo nhảy phốc lên lưng Cox và vỗ vai tay đặc vụ.

- Thế nào, ông bạn, có sẵn sàng cộng tác với bọn nhóc này chưa nào?

CHỈ LÀ MỘT CHUYẾN ĐI NGẮN NGỦ

Cánh cửa thang máy mở ra, bà Lu xuất hiện cùng một chiếc vali kéo và chiếc túi thổ cẩm mà đi đâu bà cũng mang theo. Bà hít một hơi thật sâu trước khi quả quyết bước vào sảnh lễ tân của bệnh viện.

- Thưa bà Lafontaine!

Bà Lu run lên. Bà không muốn nói chuyện với ai cả, nhưng muộn rồi! Bà quay người lại. Liliane, nữ thư ký làm việc ở quầy lễ tân trong các ngày cuối tuần đang chạy tới chỗ bà với vẻ mặt rất nghiêm trọng.

- Tôi vừa mới hay tin về cháu nội của bà. Tôi muốn nói là tôi rất lấy làm tiếc.

- Cảm ơn cô.

- Nếu tôi có thể làm bất cứ điều gì để bà thấy thoải mái hơn tại bệnh viện này, xin bà cứ nói!

- Tôi rất cảm kích, nhưng...

- Bà có muốn dùng trà không? Hay là cà phê?

- Rất cảm ơn cô. Cô thật tử tế, nhưng tôi phải đi. Tôi đang vội. Ngày mai tôi sẽ quay lại.

- À... vâng ạ. Hẹn bà ngày mai.

- Vâng, hẹn cô ngày mai!

Bà Lu nở một nụ cười nhả nhận nhất có thể. Nhưng rồi bà nín thở, mọi cơ bắp căng lên. Bà tiến ra bãi đậu xe, băng qua cổng bệnh viện, và bước đi trên vỉa hè. Hơi thở của bà trở nên điều hòa hơn khi bước chân bà đi xa dần bệnh viện.

Bốn mươi lăm phút sau đó, Sophie Dubret, nữ hộ lý vừa tốt nghiệp, dùng cùi chỏ để mở cửa phòng bệnh số 407. Đôi tay cô bận kéo một cái bàn có bánh xe trên đó có hai túi dịch truyền dành cho hai người bệnh đang nằm trong phòng: một người cha và một cậu con trai, cùng rơi vào hôn mê cách nhau sáu tháng. Tim thất lại, Sophie chột nghĩ vụ hôn mê di truyền này sẽ là một bước ngoặt cực hay cho bộ phim dài tập mà cô theo dõi mỗi trưa, trong đó anh chàng Brandon đẹp trai cũng đang bị hôn mê.

Sophie vẫn còn đang nhớ tới bộ phim khi dừng cái bàn có bánh xe bên cạnh chiếc giường đầu tiên. Cô lơ đãng cầm lấy túi dịch truyền và ngẩng đầu lên. Tim cô ngừng đập.

Mộng giới ONIRIA

Chiếc giường của đứa nhỏ trống không.

Sophie quay đầu tìm kiếm. Cậu bé thức giấc rồi hay sao? Lúc đó ánh mắt cô bắt gặp chiếc giường thứ hai.

Nó cũng trống không.

Túi dịch truyền rơi bịch xuống đất. Sophie chạy đi báo động.

TẤN CÔNG

Nhìn ở khoảng cách gần, mòm đá kỳ dị trông ít giống với một người Mexico đội mũ sombrero hơn nhiều. Nhưng cái bóng mà nó hắt xuống lối vào hang thì đúng là giống như trong tấm ảnh được Jabus sử dụng làm đồng hình. Elliott, Katsia, Til, Cox và Mitchell nấp trong một hốc đá nhỏ được ngụy trang bởi một bụi cây gai, dưới chân của “người Mexico”.

Quái vật, Jabus và Mộng Khách rời hang vào lúc chập tối, chắc là để đi đưa những nhóm ác mộng mới ra khỏi Ephialtis. Lợi dụng thời cơ, Elliott và những người bạn vào trong hang xem xét địa hình và lắp đặt một số thứ. Cox và Mitchell đã dạo dò một lần cuối các nhóm đặc vụ đóng dưới thung lũng. Sau đó, nhóm sáu người quay về nơi ẩn náu dưới chân người Mexico để nghỉ ngơi. Họ bị đánh thức vào lúc tảng

273

*Cuộc
chiến
của
Ác
mộng*

Mộng giới ONIRIA

sáng bằng tiếng “bíp” từ máy dò của Mitchell. Quái vật đã quay về hang. Biến hình thành thần lùn, Farjo thoãn thoắt bò tới đó với nhiệm vụ ghi nhận thời điểm ý chí của ba Elliott tới mộng giới và phát tín hiệu cho mọi người.

Nhưng mọi người chờ mãi chẳng thấy tín hiệu gì. Elliott nhấp nhồm không yên.

- Ba ơi, chúng ta đang ở Oniria. Ở thế giới của những giấc mơ này, ba là người mạnh nhất, dù ba nghĩ ngược lại... Không! Nói thế không được.

Những ngón tay của cậu nghịch một viên sỏi, làm cho nó chạy qua chạy lại giữa các móng tay.

- Ba ơi, ba phải nghe con. Trí tưởng tượng của ba kiểm soát được con rồng. Ba có khả năng làm nó mạnh lên hoặc yếu đi. Và ngay lúc này, con cần ba làm cho nó yếu đi.

Cậu ném viên sỏi vào vách đá trước mặt.

- Em sẽ chẳng bao giờ làm được.

- Đương nhiên là được! Cậu sẽ làm được! - Til trấn an. - Cox và Mitchell sẽ xử lý con rồng, Katsia vô hiệu hóa Jabus, và cậu sẽ có thời gian để nói chuyện với cha. Ngoài ra, đừng quên tôi cũng ở đó để giúp cậu!

Một tia sáng bỗng phát ra từ miệng hang, khiến họ quay đầu lại.

- Tín hiệu. - Katsia thì thầm.

Cox bò tới mấy cái cây và đưa ống nhòm lên quan sát.

- Được rồi, tấn công thôi.

Mitchell rút bộ đàm ra.

- Các nhóm chú ý. Chiến dịch sắp bắt đầu. Phát động giai đoạn alpha trên đỉnh. Tôi nhắc lại: phát động giai đoạn alpha trên đỉnh. Năm, bốn, ba, hai, một, bắn.

Nhiều tiếng nổ vang lên ở phía gần hang. Cox vẫn đang quan sát bằng ống nhòm. Tim Elliott đập mỗi lúc một nhanh, cậu phải cố gắng hít thở chậm nhất có thể. Chỉ ít giây nữa thôi, sẽ đến lượt cậu hành động, và cậu cần phải làm chủ mọi năng lực mình có.

Cox phát tay ra hiệu.

- Loạt bắn thứ hai trên đỉnh. - Mitchell ra lệnh vào bộ đàm. - Tôi nhắc lại: loạt bắn thứ hai trên đỉnh. Năm, bốn, ba, hai, một, bắn.

Những tiếng nổ lại vang lên.

- Con rồng đã rời hang. - Cox nói khẽ. - Đúng như kịch bản.

Ông ta lại phát tay ra hiệu.

- Giai đoạn beta trên đỉnh. - Mitchell nói vào bộ đàm. - Tôi nhắc lại: giai đoạn beta trên đỉnh. Năm, bốn, ba, hai, một, bắn.

Một loạt tiếng nổ làm hàng loạt đất đá lăn xuống lấp kín cửa hang phía sau lưng con rồng. Cox ngẩng đầu lên.

- Thành công rồi. Lối vào hang đã bị chặn. Đến lượt các bạn đó. Chúng tôi sẽ làm hết sức để cầm chân hẳn lâu nhất có thể. Chúc may mắn!

- Cảm ơn ông. - Elliott nói khẽ.

Cậu nắm tay Til và Katsia, rồi nhắm mắt lại.

Do lối vào đã bị bít kín, trong hang tối đến mức không ai nhìn thấy được gì. Elliott làm xuất hiện vài nguồn sáng. Phía bên ngoài, tiếng gầm của con rồng đang chiến đấu với đội bắt mộng càng lúc càng lớn hơn.

Farjo trong hình dạng chim cú bay đến chỗ nhóm bạn.

- Bọn họ đi theo lối này! - Nó lên tiếng. - Theo tôi.

Farjo dẫn họ tới một góc hang, nơi có một cầu thang bằng đá. Tiếng những bước chân vội vã vọng lên từ phía bên dưới. Mọi người lao xuống cầu thang, với Katsia dẫn đầu. Họ nhanh chóng tới một miệng vực sâu hàng trăm mét. Những bậc thang được đeo vào vách đá theo hình xoắn ốc dẫn xuống khoảng không đen ngòm bên dưới, với duy nhất một tay vịn mỏng mảnh.

- Không được lại gần, nếu không tôi sẽ đẩy anh ta xuống!

Jabus đã dừng lại tại một chiếu nghỉ nằm cách họ vài mét phía bên dưới. Gã đeo một cái đèn đồng hình

trên đầu. Bằng cánh tay lành lặn của mình, gã đang giữ Mộng Khách của ba Elliott lơ lửng giữa miệng vực. Bị mặc một cái áo trời và bịt mắt, Philippe không thể làm được gì để chống cự.

- Đẩy đi. - Katsia lên tiếng. - Đó là một Mộng Khách, chú ấy sẽ chẳng hề hấn gì. Ngược lại, chú ấy càng dễ tỉnh giấc, như thế càng tốt.

- Đã từ lâu anh ta không còn là Mộng Khách nữa. Anh ta sẽ có thể chết đấy.

- Nhưng chú ấy chưa phải là Mộng Chủ. - Til nói. - Chú ấy không chết được. Anh nói dối!

Jabus xốc lại cơ thể của Mộng Khách một chút.

- Muốn thử không? - Gã hỏi.

- Đừng! - Elliott hét lên. - Thả ba tôi ra.

- Elliott hả? - Mộng Khách lên tiếng và quay đầu tứ phía để tìm kiếm giọng nói quen thuộc. - Elliott, con đấy ư?

- Con đây, ba ơi. Con đến để giải thoát cho ba đây.

- Câm mồm nếu không tao sẽ đẩy ba mày xuống vực! - Jabus đe dọa và nhắc Mộng Khách lên cao thêm một chút.

- Jabus, anh phải để cho Elliott nói chuyện với ba của cậu ấy. - Til nói. - Anh đã gây quá nhiều tai ương trong nhiều tháng qua. Nhưng Vua Cát sẵn sàng cho anh một cơ hội thứ hai.

Mộng giới ONIRIA

Tràng cười lạnh lùng của Jabus vang vọng khắp hang.

- Mà mày không hiểu à? Vua Cát chẳng mấy chốc sẽ chẳng là cái đỉnh gì. Ác mộng sẽ nắm quyền và mọi thứ sẽ thay đổi hoàn toàn.

- Anh đang trông chờ điều gì vậy? - Til hỏi lại. - Các ác mộng lên nắm quyền, rồi sao nữa? Tương lai của anh sẽ như thế nào, khi anh là kẻ yếu hơn? Ngay khi bọn họ không cần đến anh, họ sẽ thanh toán anh.

Trong lúc Til nói, Katsia đã lách qua tay vịn cầu thang. Jabus không để ý chuyện đó. Thật chậm rãi, cô leo xuống vài mét theo vách đá, rồi trụ vững trên một gờ đá có bề rộng không hơn mười xen-ti-mét. Khẽ khàng không một tiếng động, cô rút khẩu súng lục ra và nhắm vào Jabus. Đúng lúc cô chuẩn bị nổ súng thì một bóng dáng khổng lồ từ đầu bỗng xuất hiện, chặn giữa cô và mục tiêu. Bị bất ngờ, Katsia suýt mất thăng bằng. Với đôi cánh dang rộng và ba cái đầu khổng lồ, lớn gấp đôi so với lần đụng độ trước, Quái vật đã xuất hiện. Eliott cảm thấy như đất sụp dưới chân mình.

- Nếu là cô, ta sẽ cất món đồ chơi đó đi. - Con rồng cất tiếng đe dọa. - Trèo lên chỗ mấy đứa kia.

Mặt đỏ phừng vì bức tức, Katsia cất súng và thận trọng leo lên vách đá, tới chỗ các bạn. Eliott chết sống. Quái vật lẽ ra đang ở bên ngoài chiến đấu với những con rồng, nhóm pháp sư, đoàn xe thiết giáp và trực

thăng... Cửa hang đã bị bít kín... Làm thế nào hấn lại ở đây được?

- Ta đã chống trả bọn ĐTD trong vài phút. - Quái vật đáp trong lúc vẫn bay lơ lửng, chắn giữa Jabus và nhóm bạn.

Hấn chỉ vào một cái hốc ở giữa vách đá, phía bên kia vực.

- Nhưng ta đã thu nhỏ lại để rút lui ngay trước mắt chúng và quay lại đây bằng lối cửa sau. Ta hi vọng các người không phiền lòng khi ta tiêu diệt một số trong đám bạn bè của các người. Những đứa còn lại chắc đang lùng tìm ta.

- Mà không được đụng vào con trai tao! - Mộng Khách của Philippe hét lớn trong lúc vẫn đang lơ lửng giữa không trung.

- Ta không hề có ý định đó. - Con rồng đáp.

Nó đập cánh và tiến lại gần cầu thang, hóa thành một người đàn ông trong lúc đáp xuống. Một người đẹp trai một cách hoang dã và vô cùng quyến rũ.

- Aanor đã cảnh báo chúng ta. - Katsia thì thào, nhưng tôi không chờ đợi chuyện này.

Eliott không thể rời mắt khỏi sinh vật vừa hùng mạnh vừa mong manh đang trèo lên chỗ họ theo các bậc thang đá, một cách hoàn toàn tự tin, trong lúc không một ai dám manh động. Phía bên dưới, Jabus đã đưa Mộng Khách vào trong chiếu nghỉ.

Mộng giới ONIRIA

- Tại sao ông không giết chúng tôi ngay tại chỗ? -
Til hỏi.

- Ta không hề có ý định giết các cậu. - Quái vật đáp.
- Thật ra, ta đang đợi các cậu.

- Hả! - Farjo thốt lên.

- Khi ta nhận thấy các cậu đã khám phá ra cái hang này, ta quyết định để cho các cậu tìm đến với ta. Hình như chúng ta cần phải trò chuyện một chút để hiểu nhau hơn.

Eliott siết chặt nắm đấm lại. Tìm hiểu ư? Với kẻ tình nghi đã giết chết mẹ cậu sao? Với kẻ đã hành hạ ba cậu suốt nhiều tháng trời sao? Với kẻ đã ép Aanor phải cưới hắn? Không đời nào!

- Khoan đã! Làm sao ông biết được chúng tôi đã phát hiện ra cái hang này? - Farjo ngạc nhiên hỏi.

Một nụ cười ranh mãnh làm khuôn mặt đẹp trai của Quái vật bừng sáng. Hắn chìa tay ra, và Jabus ném cho hắn một chiếc hộp đen. Quái vật bắt lấy cái hộp với một sự chính xác tuyệt vời. Hắn ấn một cái nút trên đó. Những giọng nói cất lên:

- Chúng ta đâu cần biết bọn chúng đã đi những đâu trong mấy tuần vừa qua, hay những chuyện chúng sắp làm trong những ngày tới. Điều chúng ta muốn biết là chúng đang ở đâu lúc này!

Eliott giật mình: giọng của Katsia. Và bây giờ đến lượt giọng của ông Jov':

- Cô nói có lý, Katsia. Nhưng ta bắt đầu hiểu ý tưởng của Til. Quái vật chắc phải có thói quen, một nơi lui tới ưa thích ngoài dinh thự của hãn. Nếu xem xét kỹ nội dung bên trong các lõi đèn này, chúng ta có thể sẽ tìm ra manh mối!

Quái vật dừng đoạn băng ghi âm lại.

- Tòì... tôi không hiểu! - Katsia tái mặt lắp bắp.

Quái vật mỉm cười thích thú. Hãn nhìn Eliott.

- Có một thiết bị nghe lén đã được cài trong cái cây vô dụng mà cậu nhất quyết phải mang về hôm nọ. Bằng cách nghe các cuộc đối thoại, ta đã biết được những thứ rất thú vị.

Eliott nhớ lại cảnh mình ôm chặt cây miên điệp của ba vào ngực, trong tầng hầm dinh thự của Quái vật. Cậu còn nhớ nụ cười độc địa của Quái vật ngay trước khi bỏ đi. "Mày có thể giữ cái cây đó, nhóc à!" Một thiết bị nghe lén ư! Cậu ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy hận thù.

- Lần cuối chúng ta gặp nhau, ông đã muốn giết chết tôi. - Cậu hét lên. - Điều gì đã thay đổi?

Quái vật mỉm cười.

- Đơn giản là ta đổi ý.

- Hay đúng hơn, ông không có lựa chọn. - Til đáp trả. - Cha của Eliott ngăn cấm ông làm hại cậu bé.

Quái vật liếc nhìn phía sau lưng. Jabus đứng đối

Mộng giới ONIRIA

diện và nhìn thẳng vào mắt của Mơng Khách, trước khi lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

- Đúng vậy. - Hấn thừa nhận. - Ít nhất là trong lúc này. Và như thế càng tốt, vì nó cho phép chúng ta nói chuyện với nhau một cách ngang hàng.

Eliott nhú mày. Quái vật dẫn thêm một bước về phía cậu.

- Ta tin là chúng ta có thể hiểu nhau được, Eliott. Ta sẵn sàng trao trả Mơng Khách của ba cậu. Để đổi lại, ta chỉ muốn một sự giúp đỡ nhỏ.

- Không bao giờ! - Eliott đáp.

Một tiếng động lớn vang lên phía bên ngoài hang.

- Cox! Mitchell! - Katsia thì thào. - Họ đang cố gắng mở lối vào hang.

Quái vật lại ngoái nhìn phía sau lưng. Lần này thì nụ cười thỏa mãn đã nở trên khuôn mặt Jabus.

- Chúng ta tiếp tục nói chuyện ở một nơi yên tĩnh hơn được không? - Quái vật đề nghị.

- Chúng ta không có gì để nói hết. - Eliott phản đối.

- Nhưng cậu thừa biết bọn ta có thể rút đi, cho dù có thể nào chẳng nữa. - Hấn nói với giọng ngọt ngào. - Và cậu sẽ không thể tìm ra bọn ta được nữa. Cậu còn bao nhiêu thời gian nhi? Hai mươi tư giờ, hình như thế, trước khi nữ hoàng Dithilde cử một điệp viên sang hạ giới để giết chết cha của cậu.

- Làm sao ông biết...

Eliott bỏ lửng câu nói. Đương nhiên rồi, thiết bị nghe lén. Quái vật đã biết tất cả những chi tiết được thảo luận tại phòng khách của ông Jov' sau thời điểm cậu mang cái cây về đó.

- Cậu muốn cứu cha, còn ta thì muốn kết thúc thứ đã bắt đầu, điều đó sẽ không thể xảy ra nếu ta biến mất. Cậu thấy đấy, chúng ta đang cùng nhìn về một hướng! Vậy nên ta hãy thảo luận ở một nơi yên tĩnh.

Lại một tiếng nổ vang lên, lớn hơn lần trước. Hai cánh tay Quái vật vươn dài ra như hai cọng mì. Một cánh tay nắm lấy mắt cá chân của Jabus, tay kia choàng qua tất cả bốn người trong nhóm Eliott. Jabus nhìn sâu vào mắt của Mộng Khách.

Một giây sau, tất cả cùng biến mất.

25

ÁC MỘNG

Một nghĩa địa. Màn đêm không trăng sao.

Để nói là yên tĩnh thì nơi này đúng là như thế.

- Ephialtis. - Katsia thì thảo.

Eliott nổi da gà. Một cái chớp mắt giúp cậu khoác lên mình một chiếc áo lông vũ.

- Ông muốn gì ở chúng tôi? - Til hỏi.

- Không có gì nhiều. - Quái vật đáp. - Lối vào mạng liên ngân hà chẳng hạn.

- Không đời nào! - Farjo đáp. - Jov' đã đặt niềm tin vào chúng tôi, chúng tôi sẽ không tiết lộ bí mật của ông ấy.

Quái vật bắt đầu bước đi một cách từ tốn. Hẳn điều qua trước mặt bốn người bạn đang đứng thành hàng ngang.

- A, Jov', lại Jov'! - Hẳn thử dài. - Con người này có một sự khôn khéo đáng nể. Ta ghen tỵ với tài năng của ông ta, thật đấy! Suốt bấy lâu nay, các cậu cứ tin rằng ông ta đứng về phía các cậu...

- Ông đang nói gì vậy? - Katsia vọt miệng.

Thay cho lời đáp, Quái vật bật băng ghi âm. Giọng nói của ông Jov' cất lên giữa những ngôi mộ. Ông đang nói chuyện với một ai đó qua điện thoại, vì họ không nghe thấy giọng của người này.

- Họ đang trên đường đi. Họ sẽ đến điểm hẹn được nữ hoàng ấn định. Tiếp tục cập nhật thông tin cho tôi nhé?

- ...

- Không, không, bạn à. Tôi biết cậu không thể đích thân tiếp chuyện họ, vì như vậy vai trò của cậu sẽ bị lộ. Tùy theo tình hình, có thể là lúc đầu, để chào đón họ, nếu có thể! Nhưng đừng làm thêm điều gì khác. Họ sẽ không hiểu đâu.

- ...

- Tất nhiên rồi. Cảm ơn nhé. Cứ cho tôi biết nếu tôi giúp gì được.

Eliott tưởng đầu mình nghe nhầm. Nhưng rõ ràng đây là giọng của Jov'! Và không nghi ngờ gì nữa, ông ta đang báo với ai đó về hành động của bọn cậu. Một người mà ông ta đề nghị giúp đỡ. Một người có thể đón tiếp họ ở trụ sở ban ĐTD, rồi sau đó để họ làm

Mộng giới ONIRIA

việc với những người khác. Không! Không thể nào. Jov' không thể nào đồng lõa với HẮN!

- Sigurim. - Katsia thì thảo.

- Không! - Elliott hét lên.

Cậu không muốn nghe thấy cái tên vừa xuất hiện trong đầu.

- Tôi không tin! - Farjo lắc đầu. - Không, không thể nào. Không phải Jov'!

- Tôi biết Jov' đang giấu chúng tôi nhiều chuyện. - Katsia lên tiếng. - Tôi đoán ông ta có thể thông đồng với nữ hoàng, nhưng không phải là hắn! Không phải Sigurim. Một kẻ rác rưởi chuyên đi tước đoạt tự do của hết người này đến người khác.

- Cũng chưa chắc đâu. - Til hồ nghi. - Có điều gì đó chúng ta chưa nắm bắt được... Chắc phải có một sự giải thích cho chuyện này.

- Còn giải thích gì nữa?

Giọng nói của Katsia vang vọng khắp nghĩa địa như một lời van vãn. Elliott cũng chỉ muốn hỏi như thế: một sự giải thích, một cái cớ để bầu vùi, một chi tiết mà họ chưa hiểu được, một thứ có thể thay đổi tất cả, và ngăn cho thế giới này khỏi sụp đổ.

- Chuyện này thật vô lý! - Til giận dữ đáp. - Jov' không có lý do gì để phản bội chúng ta!

- Ồ, có đấy.

Bốn người bạn hướng ánh mắt tức giận về phía Quái vật. Còn điều kinh hoàng nào có thể phát ra từ cái miệng giả nhân giả nghĩa kia? Eliott chỉ muốn đập nát khuôn mặt đó để cho hắn không nói được nữa, nhưng cậu cũng đồng thời rất muốn biết điều hắn sắp nói ra.

- Jov' luôn là người thứ hai, chưa bao giờ là người đứng đầu. - Quái vật giải thích. - Trong Đợt thiếu hụt lớn, Amastan là người hùng. Jov' chỉ là người làm nền cho ông ta.

- Không phải thế. - Til lớn tiếng.

- Từ vài năm nay, Jov' đã tạo cho mình chút danh tiếng trong cộng đồng ác mộng. - Quái vật nói tiếp. - Ông ta bắt đầu được nhìn nhận, thậm chí được kính trọng. Thế rồi ta xuất hiện, và chỉ trong vài tháng ta đã soán mất vị trí ngôi sao của ông ta. Jov' đã lại rơi xuống chiếu dưới, như thường lệ. Ông ta có lý do để thù oán ta!

- Mặc cảm của người đóng vai phụ! - Katsia thốt lên. - Đây chính là điều mà Bóng tối đã nói khi ông ta tới gặp Jov' trên tàu vũ trụ. Và Bóng tối có khả năng phát hiện điểm yếu lớn nhất của mỗi người...

Cô ngẩng đầu lên với vẻ mặt thảng thốt của một nhà điều tra vừa phát hiện một việc kinh hoàng.

- Ta biết Jov' căm thù ta đến mức chỉ muốn ta biến mất. - Quái vật thừa nhận.

Mộng giới ONIRIA

- Nếu ông ta muốn điều đó thì chỉ việc để cho ba tôi chết đi. Ông ta sẽ chẳng bao giờ giúp tôi! - Elliott phản bác.

- Đó là cái khéo của ông ta, và ta vô cùng ngưỡng mộ điều này. - Quái vật gật gù. - Ngoài mặt, ông ta giúp cậu, và một lần nữa đóng vai người hùng. Nhưng bên trong ông ta âm thầm sắp xếp để ta biến mất. Nếu mưu đồ của ông ta thành công, Jov' sẽ có mọi thứ trong tay để trở thành nhân vật quyền lực mới của vương quốc. Thật quý quyết làm sao!

- Ông nói dối! - Elliott hét lên. - Ông không biết Jov' đâu. Ông ấy không bao giờ làm một chuyện như vậy!

- Làm sao cậu dám chắc như vậy? Cậu biết Jov' rõ đến thế à?

Katsia nói với giọng gấp gáp, gần như hung hăng. Elliott nhìn cô chăm chăm. Cậu không thể tin nổi Katsia lại đặt câu hỏi đó. Thế nhưng, phải thành thực mà nói, câu trả lời của cậu là "không". Không, cậu không hiểu rõ ông Jov' đến thế. Cậu đặt niềm tin mù quáng vào ông ấy, vì bà Lu cũng tin tưởng tuyệt đối ở ông. Có vậy thôi.

- Nghĩ cho cùng, không ai trong chúng ta biết rõ Jov'. - Katsia nói tiếp.

- Nhưng ông ấy đã giúp chúng ta từ đâu! - Farjo phản đối.

- Giúp đỡ hay là giám sát? Ông ta tạo thuận lợi

cho các hoạt động của chúng ta, hay sắp đặt tất cả để Sigurim có thể đánh úp chúng ta và chiếm đoạt đồng hồ cát của Eliott?

Căn cứ theo giọng nói của Katsia, hai năm đắm siết chặt và khuôn mặt nhăn nhó tức giận của cô, mọi chuyện đã rõ như ban ngày. Với cô, Jov' có tội, không còn nghi ngờ gì nữa. Và cô sẽ không tha thứ cho sự phản bội của ông ta.

Eliott hoàn toàn mất phương hướng. Cậu không biết phải tin vào đâu, không biết phải nghĩ thế nào nữa. Cậu đưa mắt tuyệt vọng nhìn Til và nhận lại từ anh một ánh mắt y hệt như được phản chiếu trong gương. Farjo cắn cắn ngón tay.

- Bọn ta có thể giúp Eliott lấy lại chiếc đồng hồ cát.
- Quái vật cất tiếng.

- Bằng cách nào? - Katsia hỏi luôn.

- Nếu bọn ta vào được trong mạng liên ngân hà, nếu các cô cậu cho ta biết cách vô hiệu hóa những con chip định vị, quân của ta sẽ sẵn sàng đi lấy lại chiếc đồng hồ cát từ tay Sigurim và trả nó cho về cho chủ nhân. Ta cũng muốn cha Eliott sống sót chẳng kém gì cậu ấy...

- Rồi sau đó? - Til hỏi tiếp. - Đừng có nói là bọn ông chỉ dừng lại ở đó! Nếu chúng tôi giúp người của các ông đào thoát khỏi Ephialtis, bọn họ sẽ tàn phá mọi thứ trên đường đi.

Mộng giới ONIRIA

Quái vật nhìn anh chàng thợ cát bằng ánh mắt đen kịt. Nhưng chuyện đó chỉ kéo dài trong nửa giây. Sau đó hắn trả lời với giọng ngọt ngào:

- Cậu đừng nói quá như thế chứ! Các ác mộng là những sinh vật yêu chuộng hòa bình. Ung nhọt thực sự ở đây là bọn ĐTD. Tất cả những gì bọn ta mong mỗi chỉ là tống Sigurim vào ngục, giải tán tổ chức kinh khủng đó, và trả lại tự do cho mọi cư dân mộng giới! Tiên cây đã chỉ định Eliott và Katsia làm người thiết lập lại hòa bình ở Oniria, và điều đó chỉ thành hiện thực khi các ác mộng được phục quyền, mọi người cũng thấy đấy. Chúng ta có chung một mục đích!

Katsia quay sang ba người bạn trong nhóm.

- Quái vật nói đúng. Nếu không có ban ĐTD thì chúng ta đâu đến nông nỗi này. Bằng cách loại bỏ Sigurim, mọi chuyện sẽ được giải quyết. Kẻ thù cần triệt hạ, chính là hắn.

- Có thể, nhưng tôi không thích cách làm của ác mộng. - Farjo phản bác.

- Nhưng chúng ta phải lựa chọn thôi! - Katsia bức dọc thốt lên. - Cứ lẩn tránh thì chúng ta không thể tiếp tục được. Đó là điều chúng ta đã làm ngay từ đầu, theo lời khuyên của Jov', và chúng ta đã thu được gì? Không có gì. Không gì sất! Chúng ta chỉ có thua trên mọi mặt trận. Jov' đã phản bội chúng ta. Phản bội, các

cậu có hiểu không? Giờ đây chúng ta phải tự mình suy nghĩ và hành động.

Một giây sau, cái đầu người của Quái vật nở một nụ cười rắn độc.

- Farjo nói có lý. - Hẳn thừa nhận. - Cách làm của bọn ta không được nhả nhận cho lắm, mọi người hãy tin rằng ta rất lấy làm tiếc vì điều đó. Nhưng phải công nhận là nó hiệu quả. Cùng nhau, chúng ta có thể khuất phục Sigurim và tái lập hòa bình trên toàn vương quốc.

- Không có chuyện “cùng nhau”. - Elliott hét lên.
- Không có chuyện “chúng ta”, sẽ không bao giờ có chuyện đó!

Cậu bé Mộng Chủ run rẩy toàn thân. Tiếng hét của cậu tự nó bật ra, dữ dội, sâu thẳm. Quái vật nheo mắt.

- Ta không hiểu đấy, Elliott. - Hẳn nói với một sự mềm mỏng bất ngờ. - Ta chỉ đang tìm cách giúp cậu thôi mà.

- Ông đã giết chết mẹ tôi. - Elliott buột miệng nói với giọng đầy căm hận.

Vẻ ngạc nhiên thoáng hiện lên trên gương mặt của Quái vật. Sau đó, hẳn tiến lại gần Elliott, thật nhẹ nhàng, mắt nhìn cậu chăm chú. Quái vật dừng lại khi còn cách khuôn mặt cậu vài xen-ti-mét. Gần đến nỗi cậu bé Mộng Chủ có thể ngửi thấy hơi thở của con rồng phả ra từ cái miệng người. Cơ bắp cậu tê liệt vì sợ hãi, nhưng cậu không né tránh ánh mắt của hẳn.

Mộng giới ONIRIA

- Cậu là một thằng bé rất thông minh. - Quái vật thì thâm, khế đến nỗi chỉ có Eliott nghe thấy được. - Cậu rất giống mẹ.

Hắn ghé miệng vào tai cậu.

- Mẹ cậu là lẽ sống của ta, cậu biết đấy. - Quái vật thì thảo. - Ta đâu có muốn cô ấy phải chết. Ta giết mẹ cậu là vì cha của cậu. Chính anh ta phải chịu trách nhiệm.

Một cơn thịnh nộ không thể kiểm soát trùm qua người Eliott. Cậu những muốn siết cổ hắn, quật hắn xuống và đánh đến thừa sống thiếu chết. Nhưng Quái vật đã tóm lấy tay cậu và ghì nó ở một thế khóa khiến cậu thét lên đau đớn. Hắn chỉ buông ra khi Eliott đã khụy xuống.

- Ta rất tiếc nếu cậu không muốn hợp tác với ta, Eliott. - Quái vật nói với âm lượng lớn hơn.

Hắn vừa bước đi vừa nhìn ba người còn lại bằng ánh mắt xuyên thấu. Nom hắn giống như một luật sư chuẩn bị đưa ra lời bào chữa.

- Cùng nhau, chúng ta có thể làm được những chuyện lớn lao. Nhờ tài năng của Jabus, chúng ta có thể xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn.

Eliott ngẩng đầu lên. Cái trò làm nhảm này là gì vậy?

- Ý ông là sao? - Til nhúu mày hỏi lại.

Phớt lờ anh chàng thợ cát, Quái vật tiến đến gần Katsia. Hắn nhìn sâu vào trong đôi mắt cô gái.

- Hãy hình dung một thế giới trong đó các cư dân

của mộng giới sẽ thoát khỏi cái ách mà Mộng Khách đã tròng lên cổ họ.

Katsia há hốc mồm kinh ngạc.

- Đó là dự tính của ông sao? - Cô lắp bắp. - Chính vì thế mà ông phát động cuộc chiến tranh này?

- Giải phóng các ác mộng thôi chưa đủ. - Quái vật đáp. - Bọn ta muốn giải phóng toàn thể cư dân mộng giới. Trong đó có cô đấy, Katsia.

- Ai nói với ông là tôi cần được giải phóng? - Katsia hỏi lại với giọng tự vệ.

Quái vật mỉm cười và dẫn thêm một bước nữa.

- Tất cả chúng ta đều cần được giải phóng. - Hắc khê nói. - Hãy hình dung một thế giới trong đó các cư dân của mộng giới kiểm soát Mộng Khách, chứ không phải ngược lại.

- Điều ông nói hoàn toàn trái ngược với các điều luật bất biến! - Farjo thốt lên.

Katsia ra hiệu cho con khi im lặng. Quái vật tiến thêm một bước về phía cô.

- Chúng ta có thể tạo ra một thế giới trong đó cô được tự do định đoạt số phận của mình, Katsia à. Chúng ta có thể làm được điều đó.

- Hắc đang nói cái quái gì vậy? - Eliott hỏi.

Til không đáp. Anh nhìn Katsia với ánh mắt lo ngại.

- Katsia, đừng nghe hắc! - Anh thốt lên.

Mộng giới ONIRIA

Nhưng Katsia như uống từng lời của người đàn ông quyền rũ đang đứng trước mặt mình. Eliott không còn hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra. Cậu chỉ muốn hét lên: “Dừng lại đi!” để được nghe một lời giải thích. Nhưng Quái vật đã chìa tay cho Katsia.

- Các bạn của cô không chịu nhìn thẳng vào sự thật, Katsia à. - Hẳn thì thâm. - Nhưng còn cô, ta biết cô đã hiểu ra mọi chuyện. Cô biết đấy, để tái lập hòa bình ở Oniria này, chúng ta phải cùng nhau chiến đấu chống lại tập đoàn xấu xa: Sigurim, Jov', nữ hoàng, ban ĐTD...

Til dợm bước đến gần Katsia, nhưng Quái vật đã vươn dài cánh tay ra và tổng cho anh một cú đấm móc khiến anh lão đảo.

- Cô sẽ có thể đáp trả Sigurim. - Quái vật cam đoan, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào mắt Katsia. - Cả Jov' nữa. Và cô sẽ không còn bị mụ Natalia Divanova áp đặt mọi chuyện... Ta có thể giải thoát cô khỏi mụ ta.

Eliott kinh hoàng nhìn cánh tay của Katsia đưa lên, hướng về phía Quái vật. Cậu liếc nhìn Mơng Khách của ba. Jabus lúc này đã kiểm soát được tình hình. Ba cậu đã lại trở thành con rối trong tay gã, và Quái vật hoàn toàn tự do làm điều hăn muốn. Hăn có thể biến thành rồng trở lại trong tích tắc và tiêu diệt cả nhóm.

- Katsia, đây không phải là con người, hăn là một

con rỗng. - Cậu lấp bắp. - Hắn là Quái vật! Hắn đã từng giết chị một lần. Hắn sẽ không ngần ngại làm điều đó lần nữa.

Thay vì sợ hãi, Katsia bật ra một tiếng thở dài mãn nguyện. Cô giống như người bị thôi miên. Cổ họng Elliott nghẹn lại.

- Đây chỉ là ảo giác, Katsia! - Til hét lên. - Chỉ là ảo giác!

Katsia quay đầu về phía anh. Ánh mắt cô có gì đó rất đáng sợ.

- Thế nếu như chuyện đó là có thể thì sao? - Cô thì thào.

Giọng nói của Katsia run rẩy, nghe không giống cô chút nào.

- Đây không phải là cách giúp cô thoát khỏi sự nhàm chán vĩnh viễn! - Til thốt lên.

Farjo và Elliott nhìn nhau ngơ ngác. Quái vật vươn dài cánh tay và nắm lấy mắt cá chân của Jabus. Katsia bước tới trước một bước. Chẳng mấy chốc, hai bàn tay sẽ chạm nhau...

Một thân hình lông lá đồ sộ màu nâu bóng chen vào giữa hai bàn tay đang giơ ra. Đó là một con gấu có đốm cam nơi mắt trái.

- Để cho tôi qua, Farjo. - Katsia ra lệnh.

- Cô đang làm chuyện ngu ngốc nhất trần đời đấy.

- Con gấu đáp. - Cô không thể tin ở gã này.

Mộng giới ONIRIA

- Để cho tôi qua, Farjo. - Katsia lặp lại với giọng lạnh băng.

- Tôi không thể để cô làm chuyện này!

Katsia siết chặt nắm đấm. Khuôn mặt cô co rúm lại vì tức giận.

- Đừng có bảo tôi phải làm cái này cái kia, hiểu chưa! Không ai có thể bắt tôi làm theo ý họ được nữa. Không bao giờ!

Cô rút con dao găm ra. Cán dao ngọc thạch lấp loáng ánh xanh trong đêm tối. Elliott bỗng nhớ lại hình ảnh được Tiên cây cho xem. Katsia. Farjo. Con dao ngọc thạch. Mắt mở to kinh hoàng, cậu chết sống.

- Khô-ô-ô-ô-ông! - Cậu hét lên.

Sự việc tiếp theo diễn ra như trong một cơn ác mộng. Elliott có cảm giác như xem một đoạn phim chiếu chậm. Ngay cả những tiếng động cũng bị kéo dài ra. Một màn cận chiến không ai có thể can ngăn được. Những cái tát. Những cú ra đòn chính xác. Farjo lần lượt biến hình thành sư tử, rắn, gấu, khi, báo. Nó làm Katsia bị bất ngờ hết lần này tới lần khác, nhưng lần nào cô gái cũng phản ứng kịp lúc. Thành linh, một lưỡi dao sáng loáng bỗng găm vào lớp lông dày. Một đốm đỏ xuất hiện. Một tiếng rên. Một con khi đổ gục xuống. Và Katsia đứng đó, con dao đâm máu trong tay, đôi mắt bàng hoàng nhìn điều mình vừa làm.

- Xin lỗi. - Cô thì thảo. - Xin lỗi cậu, người anh em.

Giọng nói của cô tưởng như vọng đến từ đầu kia của Oniria. Katsia ngược nhìn Elliott. Đôi mắt cô đắm lệ.

- Tôi xin lỗi.

Thời gian trở lại tốc độ bình thường, những loạt âm thanh quất mạnh vào màng nhĩ Elliott. Một cánh tay tóm lấy Katsia từ phía sau. Và rồi không còn gì nữa.

Katsia, Quái vật, Jabus và Mộng Khách đã biến mất.

Elliott và Til vội lao đến chỗ Farjo. Cậu nhanh chóng tháo chiếc lọ ngọc thạch đeo trên cổ, uống một ngụm linh dược và đặt tay lên vết thương, định thần lại. Hơi nóng quen thuộc lan tỏa trên những đầu ngón tay của cậu. Chỉ vài phút thôi. Chẳng mấy chốc, vết thương của Farjo sẽ liền lại. Máu sẽ ngưng chảy, mô sẹo sẽ hình thành...

Nhưng máu vẫn tiếp tục chảy. Elliott nhìn xuống chân. Quần cậu đã thấm đẫm máu của Farjo. Cậu tập trung tinh thần một lần nữa. Vết thương sẽ liền lại. Cậu đã quen với chuyện này. Chúng luôn liền lại.

Nhưng vết thương vẫn cứ trơ trơ.

- Nào! Nào! - Cậu hét lên.

Elliott uống thêm một ngụm linh dược. Phải chăng lúc này cậu đã uống hơi ít? Cậu lại giơ tay ra. Một

Mộng giới ONIRIA

lần nữa, hơi nóng trùn lên các đầu ngón tay của cậu. Nhưng máu nhiều quá, máu ở khắp nơi. Mắt Eliott bắt đầu cay xè. Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt cậu rồi hòa lẫn với máu của Farjo. Eliott đưa tay vào sát hơn. Đôi mắt cậu nhìn chăm chú vết thương há miệng không chịu liền. Cậu cầm lọ linh dược, định uống thêm một ngụm thứ ba.

Một bàn tay đặt lên vai cậu ngăn lại.

- Cậu không thể làm gì được nữa rồi, Eliott. - Til thì thào. - Cậu ấy chết rồi.

- Không sao. - Eliott run run đáp. - Cậu ấy sẽ hồi sinh. Cậu ấy sẽ lại đứng lên. Đã nhiều lần như thế.

- Đây là con dao ngọc thạch, Eliott. - Til nắc nhen.
- Cậu hiểu rồi đấy. Lưỡi dao đoạt mạng.

Eliott nhìn anh thợ cát.

- Không! Farjo là bạn thân nhất của chị ấy. Gần như một người anh em. Đây không phải là con dao ngọc thạch. Trời rất tối, chúng ta không thấy rõ được. Anh nhầm rồi!

Cậu túm lấy Farjo, lay mạnh, rồi tát con khi vài cái.

- Cậu sẽ tỉnh lại, đúng vậy! Cậu sẽ tỉnh lại mà!

Cuối cùng, Eliott gục xuống mặt đất bùn lầy của nghĩa địa. Những giọt nước mắt ướt đầm trên má cậu, thấm ướt cả chiếc áo chui đầu. Bên cạnh cậu, Til lăm bầm gì đó và lắc đầu. Những tiếng nắc của họ dần bị nuốt chửng trong sự tĩnh lặng của màn đêm.

Bỗng một tiếng tru cất lên. Rồi một tiếng tru thứ hai, gần hơn.

- Sói! - Til lên tiếng. - Chúng ta phải rời khỏi đây.

- Bằng cách nào? - Elliott thần thờ hỏi lại. - Em vừa uống linh dược, em không còn năng lực nữa.

- Đúng đây! - Til ra lệnh. - Chúng ta phải tìm ra một Cửa Mật.

Elliott huy động một nỗ lực phi thường để đứng dậy. Nhưng rồi cậu lại cúi xuống để bế Farjo lên.

- Theo tôi. - Til thì thào.

Hai người lão đảo đi men theo một lối mòn trong nghĩa địa. Tiếng sủa vang lên mỗi lúc một gần. Til và Elliott lướt tay trên từng tấm bia mộ, từng bức tượng nhà mồ, trong hi vọng tìm thấy một Cửa Mật. Điều đó khiến tốc độ di chuyển của họ chậm lại. Bọn sói chỉ còn cách họ vài chục mét.

Ở một cửa ngoặt của lối đi, Til bỗng dừng phắt lại, khiến Elliott suýt đâm sầm vào anh. năm con sói găm gờ cách họ vài mét, răng nhe ra, sẵn sàng tấn công. Theo bản năng, họ quay lại. Những con sói khác đã chặn mất đường rút. Họ đã bị bao vây.

- Lối này! - Một giọng nói vang lên.

Giọng nói phát ra từ một hầm mộ ngay bên cạnh họ. Til và Elliott nhìn nhau: có điên mới đi tin lời một kẻ không quen biết! Họ thận trọng tiến tới chỗ phát

Mộng giới ONIRIA

ra giọng nói. Một cái bóng nhảy ra. Cường thi. Cái xác sống trơ xương trỏ ngón tay rách nát vào họ. Eliott hét toáng lên. Cánh tay cậu ghì chặt cơ thể bất động của Farjo. Bầy sói gầm gừ tiến đến gần.

- Hãy theo tôi. - Xác sống nài nỉ.

Til và Eliott lại nhìn nhau. Lần này thì họ không còn lựa chọn nào khác. Họ nhảy theo xác sống vào trong hầm mộ.

Chỉ vài giây sau, họ đã ở giữa một cánh đồng bằng phẳng. Cái cây duy nhất là nơi mà họ vừa ra khỏi. Xác sống bước nhanh về phía một nông trại có vẻ như đã bị bỏ hoang. Anh ta quay đầu lại.

- Hai người nhanh lên. Họ sắp nổ súng đấy.

Eliott và Til bám theo xác sống, dù chẳng hiểu gì cả. Vừa lúc cả ba nấp vào bức tường của nông trại, một tràng súng vang lên phía sau họ. Eliott đánh liều ngoái lại quan sát tình hình. Những binh lính ở một thời đại xa xưa đang lao vào nhau tử chiến, quân phục xanh đấu với quân phục xám. Một nửa trong số đó đã nằm dưới đất.

- Lối này. - Xác sống thúc giục.

Tim muốn vọt lên cổ, Eliott đi theo anh ta qua một Cửa Mật khác. Họ băng qua một ngôi làng đang bốc cháy, một mê cung lúc nhúc những sinh vật nhỏ kinh tởm, một trại tế bần nơi các y tá đang cho những kẻ cùng khổ hấp hối uống nước...

Ephialtis là thế.

- Cậu muốn tôi đỡ một lúc không? - Til đề nghị và chìa tay về phía thi thể của Farjo.

Eliott ghì chặt con khi như một đứa trẻ quắp chặt con gấu bông của mình.

- Không. - Cậu đáp. - Có nặng gì đâu.

Đó không phải là sự thật. Thi thể của Farjo mang sức nặng của cái chết.

Một lúc sau, họ tới một khu hội chợ. Hay đúng hơn là một hội chợ bỏ hoang. Những con ngựa gỗ của một vòng quay đang quay chậm rãi theo tiếng nhạc thiếu nhi. Mặt đất vương đầy những mảnh giấy xoắn, vỏ kẹo, mũ trẻ em, và những chiếc kẹo táo cắn dở. Người ta đã vội vã rời khỏi nơi này. Một quả bóng nổ tung ở quầy bán súng khiến Eliott giật nảy người. Nơi này khiến cậu sồn da gà.

- Chúng ta đến nơi rồi. - Xác sống nói. - Bà ấy sống ở đây.

Eliott nhìn quanh quất, đôi tay cậu vẫn quắp chặt thi thể của Farjo. Cậu không thích nơi này chút nào.

- Ai cơ? - Til hỏi lại. - Ai sống ở đây cơ?

Xác sống trở mặt, tỏ rõ sự ngạc nhiên.

- Người dẫn dắt của chúng ta, chứ còn ai nữa. Chính bà ấy đã báo trước cho chúng tôi biết rằng *phái viên* sẽ đến để cứu chúng tôi.

Mộng giới ONIRIA

Xác sống quỳ gối trước mặt Eliott.

- Tôi đã nhận ra cậu ngay khi nhìn thấy. Tất cả chúng tôi đều biết ơn những gì cậu đã làm cho chúng tôi.

Eliott bối rối đưa mắt nhìn Til. Cậu không hề nghĩ tới chuyện này.

- Anh có thể đưa chúng tôi đến gặp Người dẫn dắt của các anh được không? - Til hỏi.

Xác sống đứng dậy. Ánh mắt mờ đục của anh ta dường như sáng lên.

- Rất hân hạnh. - Anh ta nói. - Đi theo tôi.

NGƯỜI DẪN DẮT

Xác sống dẫn Til và Eliott tới một chiếc xe lán của dân du mục. Tấm biển trên xe có đề hàng chữ lớn, lấp lánh: “Bói chỉ tay, bài tây, tarot”. Với một cái hất đầu, xác sống ra hiệu cho hai người bạn hiểu rằng họ phải vào bên trong. Til bước lên trước và đưa tay ngáp ngừng mở cửa. Cánh cửa nghiêng kèn kẹt. Anh bước vào trong xe. Mùi ẩm mốc và mồ hôi tràn ngập không khí. Những tấm rèm được vén lên để lọt qua một thứ ánh sáng vàng vọt không cho chút cảm giác dễ chịu nào. Một bóng người quần mình trong nhiều lớp vải dày đang ngồi co quắp trên một chiếc ghế đặt phía bên kia cái bàn nhỏ. Khuôn mặt của người này bị khuất hoàn toàn sau một quả cầu pha lê, nên người ta chỉ có thể trông thấy hai con mắt, to tướng và biến dạng vì độ cong của thủy tinh.

Mộng giới ONIRIA

- Ái chà, ngạc nhiên chưa! - Người ngồi đó thốt lên.
- Tôi rất hài lòng khi được gặp các cậu.

Giọng nói này!

Bà thầy bói ngẩng đầu lên. Trang phục làm cho bà ta gần như không thể nhận diện, nhưng làn da nhăn nheo này, cái mũi khoằm, những cái mụn cóc chỉ có thể thuộc về một người.

- Giséle! - Elliott thốt lên.

Bà phù thủy già tiến nhanh đến chỗ cậu, đôi tay dang rộng sẵn sàng làm cậu nghẹt thở bằng một cái ôm. Bà khựng lại khi chỉ còn cách cậu vài xen-ti-mét. Khuôn mặt già nua của bà hướng từ Elliott sang Til, rồi lại quay từ Til về Elliott, trước khi dừng lại trên thi thể của Farjo mà cậu bé Mơng Chủ đang ôm trước ngực.

- Đây là tác phẩm của một ác mộng à? - Bà hỏi.
- Theo một nghĩa nào đó.

Cổ họng cậu bé lại cảm thấy sự nghẹn ngào quen thuộc.

- Chính Katsia đã làm chuyện này. - Til giải thích bằng giọng điệu cho thấy bản thân anh cũng không tin nổi điều đó.

Giséle ngược lên, hai hàng lông mày rậm nhíu lại.

- Katsia? Nhưng...
- Cô ấy đã đổi phe. - Til ngắt lời bà phù thủy với giọng đanh thép.

Gisèle tròn mắt.

- Cô ấy đã đi theo Quái vật.

Bà phù thủy mở miệng, nhưng không có âm thanh nào phát ra.

- Gisèle, bà có giúp được gì cho Farjo không? - Elliott hỏi. - Hẳn bà phải có một thứ thuốc đắp hay bùa chú gì đó...

- Tôi không có thứ gì giúp cải tử hoàn sinh cả. - Gisèle nói. - Chúng ta phải chờ cho đến khi cậu ấy tự hồi sinh!

Nói đoạn bà đỡ lấy xác con khi và nhẹ nhàng đặt nó xuống một băng ghế.

- Thường thì cậu ấy có mất nhiều thời gian để hồi sinh không? - Bà hỏi.

Til và Elliott nhìn nhau đầy tuyệt vọng. Phải nói ra thôi. Phải nói ra điều mà không ai trong hai người muốn chấp nhận.

- Katsia đã tấn công Farjo bằng con dao ngọc thạch. - Elliott nói một cách khó nhọc.

Cậu có cảm giác như những lời vừa rồi được phát ra từ một ai khác.

- Cậu ấy sẽ không hồi sinh nữa. - Til tiếp lời. - Lần này thì không.

Gisèle bàng hoàng nhìn hai người.

- Nhưng cuộc chiến này còn gây ra cho chúng ta những gì nữa đây? - Bà thở hắt ra.

Có tiếng nổ vang lên bên ngoài. Theo bản năng, Til và Eliott vội nằm xuống sàn.

- Chỉ là một quả bóng bay bị nổ. - Gisèle nói. - Hai cậu được an toàn ở đây. Những ác mộng biết đến nơi này chính là những người gọi tôi là Người dẫn dắt. Họ sẽ không làm hại các cậu.

Gisèle hỉ mũi rồi đưa ống tay áo lên chùi.

- Tôi sẽ kể cho hai cậu nghe. Nhưng trước hết, chúng ta cần chuẩn bị một bữa ăn nhẹ. Tôi nghĩ cả ba chúng ta đều cần đến nó.

Gisèle, Til và Eliott ngồi quanh một cái bàn đã chiến. Họ uống một thứ nước có màu kỳ dị mà bà phù thủy đã pha. Eliott không thể đựng vào khay phô mai trước mặt. Ánh mắt cậu vẫn nán lại nơi thi thể nằm dài trên băng ghế của Farjo. Cậu cứ chờ xem con khi ngồi dậy vào bất cứ lúc nào và bật cười khanh khách khi thấy họ hoảng sợ đến thế.

- Chúng tôi luôn tự hỏi bà đã đi đâu suốt quãng thời gian qua. - Til nói. - Ông Jov' tỏ ra rất lo lắng.

Khi nghe thấy cái tên đó, Eliott không thể kiềm chế được cái nhăn mặt. Cậu không biết phải nghĩ sao nữa. Cậu cảm thấy chán ngán cùng cực.

- Jov' có lý khi lo lắng. - Gisèle đáp. - Tôi đã thiếu thận trọng khi một mình rời khỏi mạng liên ngân hà. Một đoàn xe bắt mộng của bọn ĐTD đã bắt gặp tôi. Tôi bị đưa tới Mỏ Chết cùng với các ác mộng khác.

Bà phù thủy rừng mình khi nhắc tới hai chữ Mỏ Chết.

- Tôi đã ở đó khi Quái vật và đồng bọn giải thoát cho tất cả mọi người. Bọn chúng đã giấu tôi cùng những người khác trong những chiếc túi bằng da tạc đà hoa, và tôi lại trở về Ephialtis. Tôi không có bất kỳ phương cách nào liên hệ với các cậu để cảnh báo.

- Rồi sau đó? - Til hỏi.

- Họ đã phát hiện ra tôi.

- Ai cơ?

- Đồng bọn của Quái vật. Bóng tối, cùng những kẻ khác. Họ biết tôi thuộc nhóm của Jov'. Họ đã cố gắng lùng tìm tôi. Họ muốn biết cách thức loại bỏ những con chip định vị. Họ cũng muốn tôi tiết lộ lối vào của mạng liên ngân hà. Nhưng để những thông tin đó rơi vào tay kẻ xấu thì có mà thảm họa. Thế nên tôi đã lẩn trốn. Và tôi làm tất cả những gì có thể để cố động cho lý tưởng của chúng ta. Tôi đã lan truyền thông tin. Tôi đã nói rằng một *phái viên* và một *người đại diện* đã được Tiên cây chỉ định.

Đôi mắt Gisèle ánh lên niềm hứng khởi.

- Nhiều người không chịu nghe tôi, nhưng một số đã tin tưởng tôi và quyết định theo tôi. - Bà phù thủy kể tiếp. - Họ càng ngày càng đông đảo. Họ không còn mù quáng tuân theo những gì Quái vật tuyên bố nữa, họ ngấm phản kháng. Và họ sẵn sàng chiến đấu bên các cậu khi cần.

Mộng giới ONIRIA

Gisèle cup mắt.

- Nhưng tôi đoán mọi chuyện đã hỏng bét, khi mà giờ đây *người đại diện* đã theo phe Quái vật...

- Tôi cũng nghĩ thế. - Til thừa nhận.

- Anh chàng thợ cát ngả người ra sau và đưa hai bàn tay lên ôm mặt.

- Ôi, Katsia, Katsia! Cô đã làm cái quái gì thế này?

Hai bàn tay anh trượt dài trên má.

- Giờ thì cô ấy đã đi theo bọn họ, cô ấy sẽ tiết lộ cách xử lý chip định vị và các lối vào của mạng liên ngân hà!

Gisèle ngẩng đầu lên.

- Cậu nói đúng. Chúng ta cần cảnh báo Jov' Eliott, ngay khi cậu có thể nhảy chỗ, cậu phải đưa bọn tôi tới bãi biển tị nạn. Chúng ta phải nhanh hơn phe ác mộng.

Eliott lắc đầu. Hình ảnh Sigurim bay qua vách đá mang theo chiếc đồng hồ cát lại hiện lên trước mắt cậu.

- Cháu không biết liệu mình có muốn cảnh báo Jov' không nữa. - Cậu nói khẽ.

- Tôi không hiểu. - Gisèle nói.

Eliott ngược lên nhìn khuôn mặt rõ hoa của bà phù thủy.

- Sigurim đã lấy được đồng hồ cát của cháu. Ngay trên bãi biển mà bà vừa nhắc tới. Ai đó đã tiết lộ cho hắn biết địa điểm đó. Hắn chỉ việc chờ cho đến khi

cháu xuất hiện và ra tay. Ai đó đã phản bội chúng ta... Và theo như những gì vừa nghe được lúc này, kẻ đó dường như chính là Jov'.

Gisèle trắng bệch ra như xác sống. Bà thần người trên chiếc ghế dựa, ánh mắt hướng về một nơi vô định.

- Ôi, Eliott! - Bà rên lên. - Không phải ông Jov' tiết lộ cho Sigurim về vị trí của bãi biển đâu. Là tôi đó.

- Là bà! - Eliott và Til đồng thanh thốt lên.

- Tôi xin thề là tôi không hề muốn điều đó. Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác. Ở Mỏ Chết, họ đã... Họ đã tra tấn tôi. Tôi đã khai ra những lối vào mạng liên ngân hà mà mình biết... Tôi đã trả lời mọi câu hỏi của họ.

Đôi mắt bà phù thủy nhòa lệ.

- Tôi đã tưởng... Khi thấy hai cậu tới đây, tôi đã tưởng họ thất bại, và họ đã không tìm được cậu. Tôi đã nhẹ nhõm biết bao! Nhưng họ đã lấy được đồng hồ cát của cậu, và tất cả là lỗi của tôi!

- Không phải lỗi của bà, Gisèle. - Til trấn an. - Bà đã bị tra tấn.

Eliott nhìn bà phù thủy với ánh mắt xa xăm.

- Vậy là không phải Jov'! - Cậu thì thào.

Suy nghĩ này khiến cậu an lòng biết bao! Jov' vẫn luôn là đồng minh của họ. Ông ấy vẫn luôn ở đó, cùng với họ, trung thành với vị trí của mình! Ông ấy sẽ tìm

Mộng giới ONIRIA

ra giải pháp cho mọi chuyện, như thường lệ. Ông ấy sẽ... Elliott nhìn vào Farjo, và chết sững. Cậu quay sang phía Til.

- Nếu như Katsia biết Jov' không phản bội, - cậu khê nói, - có lẽ chị ấy sẽ không...

Til buồn bã gật đầu.

- Tôi biết, Elliott. Tôi biết chứ.

Nói đoạn anh siết chặt bàn tay của cậu bé Mơng Chủ.

- Elliott, năng lực của cậu quay lại chưa? - Anh hỏi.

Elliott nhắm mắt lại. Cậu hình dung mình đang mặc bộ trang phục màu đen. Đồ tang. Cậu mở mắt ra. Thành công rồi.

- Tốt. - Til nói. - Chúng ta hãy đi cảnh báo Jov' trước khi các ác mộng xâm chiếm mạng liên ngân hà.

Anh đứng lên và chìa tay về phía Gisèle. Sự xúc động đã làm bà phù thủy kiệt sức. Elliott tiến đến chỗ băng ghế, thầm mong dù không mấy tin tưởng rằng Farjo sẽ cử động trở lại. Nhưng con khỉ vẫn bất động. Cậu bế nó lên tay. Bàn tay của Til đặt lên vai cậu. Elliott nhắm mắt lại.

NHÂN CHÚNG

Cảnh tượng bày ra trước mắt họ trên bãi biển tị nạn còn tệ hơn những gì họ đã thấy tại Ephialtis. Phe ác mộng đã tới trước, và đã gieo rắc cái chết cùng sự hủy diệt trên đường đi. Hàng dài những người tị nạn, những người đã phải băng qua Oniria để tìm đến nơi trú ẩn trong mạng liên ngân hà, đã bị tiêu diệt cho đến người cuối cùng. Hàng trăm thi thể nằm ngổn ngang trên cát, bị cắt xẻo, nghiền nát, thiêu cháy... Nước biển cũng nhuộm màu máu của họ.

Eliott, Til và Giséle bước đi trên bãi biển, bị giằng xé giữa mong muốn quay mặt đi và nhu cầu phải chứng kiến. Elliott cảm thấy ruột gan lộn tùng phèo. Cậu cố tự trấn an rằng những người này là cư dân của Oniria và sớm muộn rồi họ sẽ hồi sinh.

Cậu đột ngột dừng bước. Til và Giséle đưa mắt nhìn cậu đầy thắc mắc.

Mộng giới ONIRIA

- Chị ấy đã không dùng con dao ngọc thạch. - Cậu khẳng định.

- Elliott...

- Nếu sử dụng nó, Katsia sẽ bị yếu đi trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ. - Elliott nói tiếp. - Tự làm cho mình không còn bất tử ngay trước khi đi cùng Quái vật, như vậy có khác nào tự sát. Katsia không thể làm thế. Chị ấy không ngu ngốc đến thế!

Til cắn môi.

- Elliott, có lẽ cậu chưa biết, nhưng... Tôi tin rằng Katsia sẽ không phản đối nếu được chết hẳn.

Cậu bé Mơng Chủ trở mắt nhìn anh chàng thợ cát.

- Hóa ra anh biết một số chuyện về Katsia. - Cậu nói với giọng có phần hung hăng.

- Cô ấy đã tiết lộ với tôi một số chuyện. - Til đáp. - Cô ấy đã yêu cầu tôi giữ kín...

- Em cóc cần biết Katsia đã yêu cầu anh làm gì. - Elliott đỏ mặt tía tai. - Anh còn biết được những gì?

- Không có gì giúp tôi tiên liệu được hành động của Katsia. - Til đáp. - Tôi thể với cậu đấy.

- Anh chắc chứ?

- Ê này, bình tĩnh lại nào, hai chàng trai! Giờ không phải là lúc tranh cãi.

Gisèle đang đứng chống nạnh, khuôn mặt tỏ ra rất nghiêm khắc.

- Điều cần làm bây giờ không phải là khơi lại chuyện

đã rồi. - Bà nói tiếp. - Câu hỏi duy nhất nên đặt ra là Farjo có hồi sinh hay không.

Bà quay sang phía Eliott.

- Cậu đã thấy Farjo chết đi sống lại nhiều lần, thường thì chuyện đó mất bao lâu?

- Cháu không biết. - Eliott làu bàu. - Mười phút? Hay mười lăm phút nhỉ?

- Không bao giờ quá mười lăm phút à? - Gisèle hỏi lại.

- Cháu không biết mà! Sao bà lại hỏi vậy? Cháu nghĩ là lúc thế này lúc thế khác, vậy thôi. Cháu tin rằng cứ dân mộng giới có thể hồi sinh sau vài phút, cũng có khi là sau nhiều ngày!

Gisèle bậm môi.

- Đúng vậy. - Bà nói. - Nhưng Farjo có xu hướng hồi sinh nhanh chóng, và ta không thấy có lý do nào khiến cho điều đó thay đổi. Đã hai tiếng đồng hồ trôi qua, cậu ấy vẫn như thế này.

- Tức là bà đã nhầm! - Eliott gắt lên.

Cậu quày quả bỏ đi về phía vách đá, tay vẫn ghi chặt Farjo trước ngực. Cậu bước qua thi thể phanh bụng của một phụ nữ da xanh, nghiêng chặt răng, tiến tới tảng đá, rồi thè lưỡi liếm. Tại phía bên kia Cửa Mật, cậu được chào đón bằng những thi thể của các chú lùn nằm rải rác trên mặt đất. Khói bốc nghi ngút lên trời ở khắp nơi. Trại tị nạn đã bị thiêu rụi.

Mộng giới ONIRIA

Quá lắm rồi. Thật quá lắm rồi. Eliott quỳ xuống, rồi bật khóc nức nở. Til và Gisèle tiến đến phía sau lưng cậu. Họ ngồi xuống bên cạnh Eliott, và cả ba cùng khóc. Nỗi tức giận của cậu đã nhường chỗ cho trạng thái mệt mỏi cùng cực. Eliott cảm thấy mình không thể đi tiếp được nữa. Để làm gì kia chứ? Mẹ cậu đã chết. Ba cậu cũng sắp ra đi, Farjo thì nằm trơ ra đó trên mặt đất bên cạnh cậu, trong khi bản thân cậu không còn chiếc đồng hồ cát và bị mắc kẹt ở Oniria... Cậu còn trông đợi điều gì nữa kia chứ? Những thi thể khác ư? Hay những tai ương khác? Cậu đã làm gì để bị như thế này?

Eliott đứng dậy, đôi mắt nhòa lệ. Cậu giơ hai cánh tay lên trời và gào lên:

- Nhưng tại sao? TẠI SAO?

Giọng nói của cậu vang dội khắp các tầng đá bằng bánh meringue. Tại sao? Tại sao? Tại... sao? Sao? Sao?

- Eliott!

Eliott quay phắt lại. Giọng nói đó! Nó đến từ đâu?

- Eliott!

Cậu lao nhanh theo một lối mòn, vòng qua các tầng bánh, trèo lên tầng bánh khác.

- Eliott!

Giọng nói đó vẫn cất lên. Mỗi lúc một gần hơn.

- Eliott! Cậu đây rồi!

Aanor đang bị giam trong một chiếc lồng sắt nằm

trên đỉnh một tảng bánh cao gấp đôi những tảng bánh khác. Khuôn mặt công chúa đắm nước mắt. Eliott hình dung ra các năng lực của một người leo núi và thoãn thoắt trèo lên tảng bánh như một chú dê. Lúc tới chỗ cái lồng, cậu nhắm mắt lại và định thần. Khi mở mắt ra, cậu chỉ ngón tay vào ổ khóa to tướng rồi xoay nhẹ. Ổ khóa bật tung, Eliott mở cửa và Aanor lao vào vòng tay cậu.

- Mình sợ lắm, cậu biết không?

Eliott ôm ghì công chúa hồi lâu. Nàng còn sống! Nàng đã không bị thảm sát. Nàng ở đây, cùng với cậu. Eliott ôm công chúa chặt hơn. Những giọt nước mắt của Aanor tuôn rơi lăn chả không ngừng.

Eliott đặt tay lên vai Aanor và dịch người ra xa một chút để quan sát khuôn mặt của cô.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Quái vật, Jabus, Mộng Khách của cha cậu, và những người khác.

Eliott mím môi. Việc biết được ba mình đã gây ra thảm cảnh này dù không cố ý khiến cậu thấy buồn nôn.

- Eliott ơi, - Aanor nức lên, - Katsia cũng đi cùng bọn họ.

Cậu nhắm mắt lại để đè nén cơn thịnh nộ đang bùng lên trong lòng.

- Tôi biết. - Cậu nói qua hai hàm răng nghiến chặt.

- Họ đã nhốt mình ở trên này, để mình chứng kiến mọi chuyện. - Aanor giải thích. - Họ muốn mình là chứng nhân của những điều mà họ làm. Họ muốn mình cho mẫu hậu thấy tất cả thông qua thần giao cách cảm... Những người tị nạn bị lôi ra khỏi lều, và bị bắn như những con thỏ. Những ai không ra ngoài thì bị thiêu cháy cùng với căn lều. Tất cả người tị nạn đều chết hết rồi, Eliott ơi. Tất cả!

Aanor khóc nức nức ngà vùi mặt vào hai bàn tay. Eliott cảm thấy lợm lợm. Cậu khó nhọc kìm nén cơn buồn nôn, rồi cầm lấy tay của công chúa.

- Vậy còn nhóm phiến quân? - Cậu hỏi. - Bà Pom', Chrouf, ông Jov' đâu?

- Nhiều người đã bị giết, nhưng bà Pom' đã thoát chết trong gang tấc cùng với Chrouf, Wiz và Yaz. Mình đã thấy họ lên một chiếc tàu con thoi. Katsia và Quái vật đã lên một tàu con thoi khác để đuổi theo. Mình... mình không biết chuyện gì xảy ra sau đó.

Aanor thở hắt ra.

- Mình vô cùng kiệt sức, cậu biết không!

- Tôi biết. - Eliott nói và ôm công chúa vào lòng. - Tôi cũng thế.

Họ ôm nhau một lúc lâu. Rồi Aanor ngẩng đầu lên.

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Eliott thở dài.

- Chúng ta sẽ đi tới nơi duy nhất trên thế giới này còn an toàn. - Cậu đáp.

- Nơi nào?

- Oza-Gora.

Eliott đưa mắt nhìn chân trời. Môi cậu run run.

- Nhưng trước khi làm điều đó, chúng ta phải thực hiện một chuyện khác. - Cậu nói trong tiếng nấc.

- Chuyện gì?

Cậu quay khuôn mặt đỏ au vì giận dữ và đau buồn của mình về phía công chúa.

- Chúng ta phải chôn cất Farjo.

28

KHÚC HÁT DỊU ÊM

Hòn đảo vẫn rực rỡ như thế, ngọn hải đăng vẫn ở đó cùng với bãi cát trắng, những cây dừa và vịnh biển. Ở phía bên kia đảo, gió mưa chắc vẫn cuồng nộ, giống như cơn bão lòng trong tim Eliott. Không có gì thay đổi so với lần cuối cậu tới đây.

Eliott muốn tự mình đào cát dưới gốc dừa, nơi Farjo đã từng tuột xuống khi cậu tới đây lần đầu tiên. Không cần phải đào một cái lỗ quá to. Cậu làm xuất hiện một chiếc xẻng. Til tiến lại gần và chìa tay ra. Eliott làm xuất hiện một chiếc xẻng thứ hai. Hai người đào cát cùng nhau theo cùng một nhịp, không nói không rằng, cũng không nhìn nhau. Aanor đi hái vài bông hoa. Ngồi lại trên bãi cát, Gisèle hát ru khe khẽ bên thi thể của Farjo, như thể cậu ta là một đứa trẻ.

Một lúc sau Til đặt tay lên vai Eliott. Cái lỗ đã đủ sâu. Cậu có thể dùng tay. Mồ hôi đầm đìa, cậu bé quay lại. Chỉ bằng một cái chớp mắt của cậu, một cổ áo quan xuất hiện. Nó thật đơn giản và thô mộc, đúng như hình ảnh của Farjo. Giséle đặt con khỉ vào trong và đẩy nắp áo quan lại. Til đóng vài cái đinh để cố định nó. Mỗi nhát búa giống như một cái cước bổ thẳng vào tim Eliott. Họ luồn hai sợi dây thừng bên dưới cổ áo quan, rồi tiến hành hạ huyết một cách chậm rãi. Aanor ném xuống đó vài bông hoa vừa hái. Sau đó cả nhóm đứng thành hình vòng cung và nắm chặt tay nhau.

Eliott muốn nói gì đó. Cậu muốn thổ lộ về tình cảm thương mến mà mình dành cho người bạn thân thiết kể từ khi đặt chân tới Oniria. Cậu muốn ca ngợi những phẩm chất của Farjo như sự trung thành, khiếu hài hước, lòng dũng cảm, thậm chí cả tính cà rỡn nữa. Nhưng mọi lời nói đều kẹt lại trong cổ họng cậu. Thứ duy nhất có thể tuôn ra là những giọt nước mắt.

Aanor bắt đầu hát. Một giai điệu du dương, đầy triu mến. Những nốt nhạc êm đềm tuôn ra từ cô như một khúc tình ca. Một lời thì thầm lấp đầy trái tim Eliott và biến nỗi đau của cậu thành một thứ tuyệt đẹp. Đó là tiếng gió lao xao trong tán lá, là tiếng suối róc rách trên những tảng đá, là tiếng chim riu rít chào đón bình minh. Một khoảnh khắc diễm lệ.

Mộng giới ONIRIA

Khi nốt nhạc cuối cùng tan vào thinh không, Elliott nhắm mắt lại. Bàn tay phải của cậu nắm lấy tay Aanor, tay trái nắm tay Til. Cậu nghe thấy tiếng thở đứt quãng của Gisèle.

Farjo hẳn sẽ không muốn họ bỏ cuộc. Farjo sẽ thúc giục họ đi tiếp và giữ vững niềm hi vọng. Farjo hẳn sẽ đập một cú vào lưng cậu và nói: “Chuyện chưa kết thúc đâu, bạn tôi ơi, cậu vẫn còn việc phải làm!” Elliott mở mắt ra.

Cậu sẽ làm điều này để tưởng nhớ tới Farjo.

Cậu sẽ chiến đấu tới cùng.

LỜI CẢM ƠN

Một lời cảm ơn vô bờ bến dành cho những chú đom đóm đã thắp lên hàng ngàn đốm sáng đủ màu sắc cho chuyến băng qua khu rừng tăm tối của tôi trong tập thứ ba này: gia đình, bạn bè, các biên tập viên, và tất cả các bạn độc giả, cha mẹ, ông bà của các bạn, các thầy cô giáo, cũng như những người bán sách mà tôi đã gặp gỡ nhờ Oniria.

Sự hiện diện của mọi người trên con đường tôi đi là một món quà!

MỤC LỤC

1. GIỜ UỐNG TRÀ	10
2. CỔ TÍCH	30
3. NGƯỜI TỊ NẠN	39
4. XỬ LÝ KHỦNG HOẢNG	47
5. SẴN SÀNG CHỨ? LÊN ĐƯỜNG THÔI!	59
6. CÙNG THỜI ĐIỂM ĐÓ... ..	71
7. DINH THỤ	76
8. XUNG ĐIỆN	92
9. ... Ở ĐẦU KIA CỦA ONIRIA	98
10. CÂY THÔNG NOEL	103
11. BẢN ĐỒ	114
12. BÓNG TỐI	127
13. BẮT TỬ	145

14. HẠCH HẠNH NHÂN	156
15. ĐIỀU TANGO BUỒN	163
16. LỜI DỰ ĐOÁN CỦA TIÊN CÂY	185
17. CÔ GÁI GIẬN DỪ	202
18. LẠI NỮA RỒI!	207
19. HỒ SƠ MẬT	214
20. ĐOÀN KẾT VÌ ONIRIA	225
21. PHÒNG “TB”	244
22. BỌN NHÓC	260
23. CHỈ LÀ MỘT CHUYẾN ĐI NGẮN NGỦI	270
24. TẤN CÔNG	273
25. ÁC MỘNG	284
26. NGƯỜI DẪN DẮT	303
27. NHÂN CHỨNG	311
28. KHÚC HÁT DỊU ÊM	318
LỜI CẢM ƠN	321

MỘNG GIỚI ONIRIA

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập
KHÚC THỊ HOA PHƯỢNG

Biên tập: Nguyễn Ngọc Châm

Bìa: Theo nguyên bản

Trình bày: Chu Hương

Sửa bản in: Thùy Dung

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: (024) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832.

FAX: (024) 39712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Website: www.nxbphunu.com.vn

Chi nhánh:

16 Alexandre de Rhodes - Q. I - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (028) 38234806